

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΤΕΥΧΟΣ ΙΔ'.

ΠΙΝ. 52, 53, 54.

Εξέδθη 10 'Απριλίου 1870.

14

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΙΩ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Κατὰ τὴν ὁδὸν Βορρέως).

1870.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

... Βοττ	Πορφυροῦ(ς) Κλήρος	Εὐδοκ. Πραξιῶ	Μόστος Φιδιπ
Αἰδῶς καὶ Χολοῖ	Εὐτοχίδης Ἀκαδητ	Ζώσιμος Πραξι	Κλ. Ἀρρεβίδος
... ρίζω(ς) Ζωφίου Παισι	Ἰταλῆς	Ἐλευθέριος Εἰδο	Διονύσιος Διο
... εὐαρίτου Παισι	Μενέλαος Ἰταλῶ	Ἀρρεβίδος	Στέλιος Φωσι
50 Βερνικίδης	Νικολᾶς	Ἀρίστου Αὐαίου	Ὀνείσιμος Διο
... καὶ Σιναῖος	Εὐτοχίδης	Ἀττιαὶς Θύρις	Εὐδόκιμος Διο
... εὐάνιος (Εὐ)άλετος	Τ. Φλ. Συνέγγραμος	Ἀπιδάσιος Εἰδο	Πάρισις Μ . .
Α εὐ Ἀναφάστιος	Εὐφάνιος Μουσεῖο	Λυσίας Εὐαδύριος	Διόδωρος . .
Σωκράτης Ἀν(τ)ίχου Ἀναφ	Εὐτοχῆς Κρίτωνος	Ζώστριτος Καλλίπ	Εὐδοκ . .
Ἀρρεβίδος Ζωφίου Δαρ	Εὐαδύριος Εὐαδίου	Δαμᾶς Παμφίλου	Εὐ ρη
Διο(ς) Ζωφίου Δαρ	Σωκράτης Δικαυτρί	Σωφρόνιος Ἀναφ	(Ἀρι)σταλῆς
Ἀναφ Ἀρρεβίδος Δαρ	Τ. Κλ. Φιλαργίτης	Διονύσιος Ἑρμίου	Νικολᾶς
Ἀναφ, Πανδουίδης	Ἰπποκλῆς Διονυσίου	Διονύσιος Εὐ . .	Σάμανς Ἀλιζ
		Ἐπιστάτης . .	Πρίσιος
		Χάρις . .	Διόδωρος Πτο
40 Παρνακίος Ἀναφ	Πρωτογένης	Ἀν(τ)ιστῆρις	Ἐπιτοκίς Εὐ
Βίπλιος, Ἀπ(τ)ίδης	Διονύσιος Πρωτογ	(Πτο)κίς Ἑρμῆς	Βίρηνσιος Διόσι
Μελισσῆς, ἐκ Μορ	Σαπτοκίς Ἀπιδῶ	(Ἀπο)λλώνιος Διμν	Σελῆς Θεοφίλου
Ἀρίστου Καλλίου Γερφί	Διοκλῆσιος Εὐατο	(Κη)ρίσιος Φιλόμο	Πόρφυριος Σωφ
Εἰδοκ, Γερφίτης	Διοκλῆσιος	Τε ρ ῖ χ ο ρ ος Μορχί	Ἀγλαΐσιμος Πρα
45 Εὐδοκ Ἑρμίου Κυθαδ	Ἐπιστάτης	Διόσιμος Ζήδου	Γραμῆς Ἀπιδῶ
Ἐπιστῆς Ζωφίου Παισι	Τρίσιος Διονυσίου	Ὀνείσιος Ἀρρεβίδος	Ζώσιμος Νύριος
Ἀπιστάτης Ζωφίου . . .	 Ἰπποκλῆτος	Ὀνείσιος Ἀρρεβίδος	Πρόδικτος Νί
Νομῆ(ς)ος Σωφίλου . .	 οὐ	Σωφρόνιος Αὐαί	Ζώσιμος Τσιδῶ
Εὐ(ς)ος, Εὐσιφί	 (Εὐ) . .	Ἐπίσιος Αὐαίου	Διονύσιος Διοφ
50 Ἐρ(ς)ος Εὐσιφίου Εὐσιφί	 εὐαδίου	Ἀντίριος Ἀκαδη	Κρότων Ἀριστία
Σω(ς)ος, Διμαδῶ	 Ἰφριος	Ἀττιαὶς Φιδίσιος	Κρότων Ἀριστία
Σω(ς)ος Διονυσίου Καλλ	 τος Μορχί	Ἰταλῆς Αἰδῶ	Σάμαντιος Διμν
Ὀνείσιος Αἰδῶς Ἀττιαὶς Ἀφ	 καὶ Ἀφού	Σωφρόνιος Σωφ	Ἐπιστάτης Διο
Ἀγλαΐσιος Ἀρρεβίδος Σωφ	 εὐ Μενεχίδου	Πτοκίς Ἀφού	Τρίσιος Διόσι
55 Σωφ(ς)ος Νικαίου Φι	 ντος Ἀπιδῶ	Μουσεῖος Κω(ς)	Σαπτοκίς Διόσι
Πολύ(ς)ος Φιδίου Φι	 Ἀπιδῶ	Εὐδοκῆς Π	Εὐδοκῆς Δι
Ζωφ(ς)ος Διονυσίου Φι		Ἐλισβίριος Παλατί	Πάρισιος Σω
Ἀρρεβίδος Πολυκαίτου Φερ	Α εὐσιος, Δικαυτ	Ἀρρεβίδος(ς)	Ἰφριος Φι
Ἀναφίδιος, Ἀναφ	Βίσιος Ἀναφίδου Δαρ	Δικαυτῆρις	
60 Διονύσιος Ἀναφίδου Ἀναφ	Πρίσιος, Δικαυτῆρις	Μαρχίδος	
Πάρισιος, Φιδῆς	Μαρχίδος, ἐκ Μορ	Δικαυτῆρις	
Ζώσιμος Φιδῆς	Σωκράτης, Ἑρμῆς	Ἰφριος Δι . .	
Εὐδοκῆς Ἀρρεβίδος Παι	Δι(ς) Μορχίος Σω(ς)ος Τρ	Σωφῆς Εὐσιφίου	
Ἀπιδάσιος, Ἀλκίσιος	Πρίσιος Ἀριστίδου Φιδῶ	Πρίσιος Καλλίπ	
65 Ἀναφίδιος Σωφίδης	Εὐ(ς)ος(ς) (Ἀ)ντίριος Γαρ	Ἀπιδάσιος Ἀρρε	
Ἀντί(ς)ος Ἀλμα	Ζώσιμος Ἑρμίου Παι	Χαρίτων Ἀφού(ς)	
Ἑρμῆς Ἀναφίδου Πολύ	Τρίσιος Σωφίου Καλλῆ	Ἀρρεβίδος(ς)	Κ
Καρχιδίος, Σωφ	Σωφρόνιος Σωφίου Παι	Ἀρρεβίδος(ς)	Ι
Παν(ς)ος Ἀρρεβίδου Παι	Ζώσιμος Ἐπιστάτης Παι	Πτοκίς (Διόσι)ος	

70	Ερώτων, Μαρτ	Σύλλας Επιστάτου Παισ	Ορίστη(ς) Έπιστ
	Επίτ(ς) Ερώτων, Μαρτ	Αιδώτης Φαν(ός)	Φι. Ειδώτης
	Απο(μ)αυ(ς) Τριπ	Αν(τ)εργ(ς) Φιν(ός)	Κι(ς) (γ)ι. Κεπ(ς)
	Απο(μ)αυ(ς) Τριπ	Ζω(ς)ος Σφ(τ)ι(ς)	Ερμ
	Απο(μ)αυ(ς) Τριπ	Βίος(ς) Αρρε(ς)ί(ς) Σιν	Αι
73	Τεσ(ς) Αλ(ς) Παισ	Εκ(ς)ί(ς) Μιν	
	Απο(μ)αυ(ς) Τριπ	Αλ(ς) Αρ(ς)ί(ς) Αλ(ς)	
	Απο(μ)αυ(ς) Τριπ	Αλ(ς) Αρ(ς)ί(ς) Αλ(ς)	
	Απο(μ)αυ(ς) Τριπ	Αλ(ς) Αρ(ς)ί(ς) Αλ(ς)	
	Απο(μ)αυ(ς) Τριπ	Αλ(ς) Αρ(ς)ί(ς) Αλ(ς)	
80	Ερώτων, Μαρτ	Αλ(ς) Αρ(ς)ί(ς) Αλ(ς)	
	Ερώτων, Μαρτ	Αλ(ς) Αρ(ς)ί(ς) Αλ(ς)	

Τὸ δὴν κεῖμενον ἐφηβικὴς ἀνδρ(ς) ἀνομήσμενον ὅτι δυνάμεθα νὰ ἐκδῶσμεν οὐδὲν μὲν μόνον γράμμασιν, ὅπως καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἐπὶ ἐν τῷ Φιλίστορι ἐξεδόκαμεν. Ἐχει ὡς πρὸς ἀπὸ τῆς ἀνασκαφῆς, ἥν ἡ ἀρχαιολογικὴ ἡμῶν ὑπαρξία ἐκάλει ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις ὕψει τοῦ Κατηγόρου. Εὐρήθη δὲ ἡ στήλη συντετριμμένη εἰς 14 κομμάτια, τὰ ὅποια συναρμολογηθέντα κατὰ τὸ δυνατόν κείται νῦν ἐν τῇ τῶν ὑπογείων δοματίων τοῦ Βαρβακείου, τῷ τῆς βορειοανατολικῆς γωνίας, καὶ παρῆχοναι ἐν ὁλῳ ὕψος 4,17, πλάτος 0,70, πάχος 0,18. Ἡ στήλη μακρυτέρα ἑλκεῖται τῆς στήλης εἶναι ἀνω ἐν τῷ μέσῳ περίπου τοῦ πλάτους, ἐνθα ἦσαν οἱ γυμνασίου ἀρχήσαντες ἀναγεγραμμένοι καὶ τινες παιδεύται, εἴτα δὲ καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ τῷ θεμελίῳ, ἐνθα ἦσαν οἱ γυμνασίου βραχέια στήλεις (colonne) τῶν ἀνομήτων ἐκδοθέντων, τὸ δὲ τέλος τῆς δομῆς οὐδεὶς ἐν τῇ ἀνόματι Ὑψίστου Νίκης, ἐπειδὴ μετ' αὐτὸ ἱκανὸν ἐκεῖ τόπου βλέπομεν ἄρχοντων τὰ δὲ ἀνωτέρω ταύτης τῆς στήλεις τεθνήκα παρ' ἡμῶν ἀνόματα ἐν 7 στίχοις ἐτέθησαν εἰς τὴν ὡς ἐγγιστά θέσιν των κατὰ πρῶτον λόγον, ὅχι κατὰ βεβαιότητα. Ἐχει δὲ ἡ στήλη ἀνω γείρον ἐπὶ κορυφῇ πεκομνημένον μὲ ἀναγλύπτους ἐρσοκαρμούς τρεῖς καὶ δύο μεταξὺ στήμων καὶ ἐνα κλάδον ῥοϊνικός. Ἐπ' αὐτὸν εὐθὺς ἀρχεται ἡ ἐπιγραφή μὲ τὸν α" στίχον, ἐρεθῆς δὲ ἐπὶ τῶν στίχοις κατέχοντες ἐλιγώτερον πλάτος, εἰς ἐπὶ τῶν ἀναγλύπτων περικαίοντων ἡ δολιχῶν περι- κλημένοι, ἐκατέρωθεν τοῦ ὁποίου εἶναι ἀναγεγραμ- μένων ἐνθεν μὲν ἀγγεῖον, ἐνθεν δὲ κεραυὸς ἴσως λέ- γων ἴσως, διότι ἡ γλῶσσά δὲν οὐδεὶς ἐλλόκληρος ἐκεῖ.

Εἰκόζω, ὅτι τὰ ἀγγεῖα ἐν ταύτῃ τῇ στήλῃ, ὡς καὶ ἐν ἄλλαις τοιαύταις ἐφηβικαῖς προεκδοθείσαις, ὑπα- ἔλθουσι τοῦ ἐλαίου τὴν χρῆσιν ἐν τοῖς γυμνασίοις, ὃ δὲ κεραυὸς, ἀν εἶναι κεραυὸς, ἐτέθη ἴσως ὡς σύμβολον τοῦ Διός, οὗ τὸ ὄνομα ἰδιοποιήθη ὁ Καί- σαρ Δωματιανός, ὅστις ἐν τῷ τρίτῳ στίχῳ καὶ ἀρ- χων, ἐπώνυμος βεβαίως τῶν Ἀθηναίων, λέγεται, ὅπου μέχρι τοῦδε ἔγνωρίζμεν μόνον ἐκ τοῦ Φιλο- στράτου ἐν βίῳ Ἀπολλωνίου Τυανεύος 8,16. Πί- πτα λοιπὸν ἡ στήλη εἰς ἐν τῶν μετὰ Χριστὸν ἐτῶν 81 ἐκ 96, ὅτε ἐδίδου ἐν τῷ Ῥωμαϊκῷ κράτει ὁ τύραννος οὐκ ἐστὶν. Ὁ Westermann γράφας τὸ ἄρθρον Attica τὸ κατὰ χροῖον ἐν τῇ 6, ἐκδόσει τοῦ 2, τό- μῳ τῆς τοῦ Paul Realencyclopädie der Alterthums- wissenschaft, ἐνθα ἐνέθηκα τὸν πληρῆστον τῶν μέ- χρι τοῦδε κατάλογον τῶν Ἀθηναίων ἱπποκρίτων ἀρ- χόντων, ὅστις τὴν ἀρχοντίαν τοῦ Δωματιανοῦ ἐν ἐταί 93 μ. Χρ. προστίθεις ὅραται ἂν ἐρωτηματικὸν ὡς σημεῖον ἀμφιβολίας, καὶ καλὸς ὅπως ποιεῖ.

Ὅπου ἐτέθη ὡς ἔμοῦ ἐν τῇ ἀνωτέρω ὑποσημειῇ, αὐτὴ εἶναι καὶ ἐπὶ τοῦ λίθου πεκομνημένη, καὶ δη- λοῖ (ὡς εἴπωμεν τοῦτο χάριν τῶν ὑπεροφῶν ἐν τοῖς τοιοῦτοις) τὸ δυνάμενον τοῦ πατρὸς, ὡς ἐν τοῖς μετὰ Χριστὸν Ῥωμαϊκοῖς χρόνοις ἐκονομιζόμενον συναρμολογίας τὰ δὲ συντετριμμένα κορυφαὶ καὶ ἀναγλύπ- τους ἀνόματα ὡς καὶ τὰ τῶν μνηνῶν ἀρκα διὰ συμπλη- ρώσεως καὶ ἀνω τινὸς σημείου ἀποκοπῆς, ὅπως καὶ ἐπὶ τοῦ λίθου ἐρῶνται. Μόνον εἰς δύο κορυφαί, τὴν ἐν δημοτικῶν καὶ τὴν ἐν ἀνθρώπων, ἐν τῷ ἀνω μέρει τῆς 8, στήλεις (στίχ. 41 καὶ 46) ἔχει ὁ λίθος ἀπ- μετὰ ἀποκοπῆς, ἀ καὶ ἐπὶ ἀπόδομα, ὅπου δὲ ἔθετα στήλεις, ἐκεῖ ὁ λίθος ἐκλείπει ἡ εἶναι πολὺ τετριμ- μένη.

μάνος τὴν ἐπιφανείαν. Ἐτήρηται καὶ τὰς ἀνορθογραφίας ἢ ἀνομαλίας τῶν ὁράματα τοῦ λιθοξόου, δηλώσας αὐτὰ διὰ κεκλιμένων γραμμῶν. Ἀραιογράφου δὲ πρωτοφανῆ τινα κύρια ὀνόματα κατὰ τὴν ἀνέκαθεν συνήθειάν μου. Περὶ δὲ τῆς ἐν στίχῳ 9 συμπληρώσεώς μου λέγω, ὅτι τὴν δικαιολογίαν ἀρκοῦντως τὸ ἐν τῷ κατωτέρῳ μέρει τῆς στήλης ὁρώμενον ἀνιγλυπτόν πλοῖον, οὐ δὲν ὥσονται μὲν ὅλα τὰ μέρη, ὃ δὲ πρῶτον εἶναι ἐστειμένον ὡς νικητῆς. Παράκλησάτω ἑστιά παρόστασις ἡ ἐν Ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι Ἀθηνῶν, τεύχ. ἡ. τοῦ 1862, πίν. κθ'.

Ἄλλοις τις ἐπιστῶν τὴν πρωτοχὴν εἰς τὸ περιεχόμενον τοῦ στήλῃ τινα ἐπέφη ἀλλ' ἡμεῖς εἰς τὰ ἀναγκαῖα ὅματα περιεργασάμεθα. Καὶ δὴ παρατηροῦμεν ὅτι παρὰ τὰ ἐν Ἑλλάδι ἡμεῖς ἀναγραφὰς εἰσθεμένα οἱ πολῖταις ἐρηθὶ ἀεγχιόθησαν ὅχι κατὰ φυλάς διε-

σταλμένοι, ὅθεν καὶ τὰ προστεθειμένα δημοτικὰ τῶν ὀνόματα εἶναι ἀναμῆς ἐκ παλαιῶν τῶν φυλῶν κατ' οὐδεμίαν τάξιν. Ἐπειτα, ὅτι Μελήσιοι προφανῶς λέγονται ἐν ταύτῃ τῇ στήλῃ, ἀντιστοιχοῦντες τοῖς πολῖταις, πάντες ἔκεινοι οἱ ἐρηθῶντες ἀνεγρόθησαν ἀπὸ δημοτικοῦ, καὶ εἶναι τοιοῦτοι οἱ ἐν 32 στίχοις τῆς β'. σελίδος (ἀπὸ 24—56) ἀνεγγραμμένοι, ὡς καὶ πάντες οἱ τῆς γ'. δ'. καὶ ε'. σελ. Ὅτι δὲ Μελήσιοι καὶ ἐπ' ἀγροῦ εἶναι οἱ αὐτοὶ, ἴδε τὰ σημειωθέντα μοι ἐν Φιλιστορος τόμ. γ'. σελ. 430.

Τέλος δὲ ἂς ῥηθῇ, ὅτι εἰς δύο κενὰ μέρη τῆς στήλης φαίνονται λεπτότατα ἐγγεγραμμένα μόνά τινα γράμματα καὶ ἄλλα βαθέτερα μὲν, ἀλλ' ἀπαλειφθέντα ἐπιτέρες ὑστερον, παλινὰ ταῦτα βεβαίως τῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀναστροφόμενον παλῆκαριον.

Στέφανος Α. Κουμανούδης.

Ἀρ. 6. 414.

(Ὁρα πίν. 34)

ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

α.) τῆς νήσου Ἀμοργῶ καὶ τῶν τριῶν αὐτῆς πόλεων Αἰγιάλης, Μινώας καὶ Ἀρκεσίνης.

Ἡ Ἀμοργός, νῆσος τῶν νοτιανατολικῶν Σποράδων, κειμένη μετὰ τὴν Ἀστυπάλαιαν, Ἀνάκην, Θήραν, Ἴου καὶ Νίσου, ἔχει πηριέστρον κατὰ μὲν τὸν Ροιεαχόβι (α) καὶ τὸν Dapper (β) 80 μίλιων, κατὰ δὲ τὸν Tournefort (γ) 36, σχῆμα δὲ ταινιωδές. Σειρὰ ὀρέων ὑψηλοτάτων κατευθυνομένων ἀπ' ἀνατολῆς πρὸς δυτὸς διαίρει τὴν νῆσον κατὰ μῆκος εἰς δύο ἑτεροκλινῆ ἐπιπέδα, βόρειον καὶ νότιον. Τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς νήσου Κρύκελος καλεσόμενον εἶναι βράχος ἀπότομος καὶ ἄβυτος, συγκαλλυπόμενον μόνον ὑπὸ βυφικινδύνου πηνήθου, εἰς τὴν ἀναρριχνύμεται ἐπ' αὐτοῦ ὅπως ἐυλοθεῖσιν ἀπὸ τῶν ἐνθεν κάκειθεν φερόμενων προκρινῶν ὀρυθν. Ἐντεῦθεν δὲ τοῦ Κρυκέλου αἱ κλίσεις ἐλαττοῦνται καὶ ἡ μὲν βόρειος προχωροῦσα πρὸς τὰ δυτικὰ ἀποκλίνει εἰς λοφοειδεῖς

πεδιάδας ἀρωμίους καὶ καρποφόρους, ἡ δὲ νότιος σχεδὸν ὅλη εἶναι καλλιεργεῖς ἀνεπίδεκτος. Αἱ κορυφαὶ πάντων τῶν ὀρέων εἶναι ὀρυκτεῖς, ἀδενδροὶ καὶ ὅπως ἄντοι, τινὲς δὲ μάλιστα ὑψοῦνται ὑπὲρ τῶν τοιῶν κατὰλευκὸς ὡς διὰ τὴν ἐπιδεδειγμένη καὶ μακρὴν ἐν γυμνότητι αὐτῶν καὶ τὸν λίθινον εἰς ὅλης νήσου κυρτήν. Ἐνθα δὲ τῆς ὑπερβολικῆς κλίσεως τῶν ὀρέων τὰ ἐν καιρῷ ὁρόρου καταρρέοντα ἀπ' αὐτῶν ὕδατα συμπτανοῦνται τὴν γῆν εἰς τὰς ὑπὸ πρῶτης καὶ σχηματίζονται μεγάλους καὶ ὀρμητικοὺς ποταμούς ἐπὶ τοῖς οὐκ μικρὰς βλάβας εἰς τὰς γκαμάδας τῆς νήσου ποιοῦσιν (α).

Ἡ νῆσος αὕτη ἐκλήθη τὴν πάλαι ἀλληλοδιαδόχως Πατάγη ἢ Πλατάγη (β), Ἰαγγάλη, Νυχία, Καρκησία (γ) καὶ τέλος Ἀμοργός Ὁ Σκύ-

(α) L. Isola più famosa del Mondo, σελ. 79

(β) Description des Iles de l'Archipel, σελ. 184.

(γ) Voyage du Levant. Amsterdam, 1718. τόμ. Α'. σελ. 89.

(α) Ἐνθα. Ἰωνικὸς ἐν τῇ Πανθήρᾳ. τόμ. Γ'. σελ. 114.

(β) Ptolemy Hist. N. IV. 12, 13.

(γ) Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Ἀμοργός καὶ Ἀρκεσίνη.

λαξ(α) ἀναφέρει τὴν Ἀμοργὸν ὡς τρίπολιν, Στέφανος (2) ὅμως ἀνομαζέει τὰς τρεῖς αὐτῆς πόλεις Ἀρκεσίνην, Μινώαν καὶ Αἰγιαλὸν ἢ Μελανίαν (6). Αἱ τρεῖς τῆς νήσου πόλεις μνημονεύονται καὶ ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου (4) αὐτὸς ὅμως ἐξ αὐτῶν παρῆλλαχμέναις, διότι ἡ μὲν Μινῶα λέγεται Μινυαία, ἡ δὲ Αἰγιαλὸς Βεργιαιὸς. Ὁ Στέφανος τὴν μὲν Αἰγιαλὸν ἀνομαζέει Αἰγιαλὸν, τὴν δὲ Ἀρκεσίνην Ἀρκεσίαν. Ἐκ τῶν ἀνακαλυφθεισῶν δ' ἐπιγραφῶν ἐκτάγεται ὅτι ὁρθῶς ἀνομαζέει αὐτὰς ὁ Στέφανος.

Ἐν ἐν ἑλλείψει ἄλλων μαρτυρῶν ἐκ μόνου τοῦ ἐνόςματος τῆς Μινώας ὁρμήωνος ἡ νῆσος νῦν εἰς κοτολογησώμενη φαίνεται ὅτι εἰς ἀριστοτάτην ἐποχὴν ἐγένετο ἐν Ἀμοργῷ ἀποικία (κ), παρ' ἣν ἐδόθη τὸ ὄνομα Μινῶα εἰς τὴν συνοικισμένην πόλιν. Ἀργότερον ἐπώκησαν Ναῖοι (δ), κατὰ δὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σουῖδα, 490 ἔτη μετὰ τὰ Τροϊκά, παρ' ἀποικισμὸν τῆς Ἀμοργῷ ἐστάλησαν Σάμιοι ὅσοι ἦν γνημόνα Σαρμάων τῶν γραμματικῶν, ὅς τις ἐκτίσας τὰς τρεῖς πόλεις Μινῶαν, Αἰγιαλὸν καὶ Ἀρκεσίαν (ε). Θεωρεῖται ὅμως ὡς πιθανώτερον ὅτι αἱ τρεῖς αὐταὶ πόλεις ὤπληρον παρὲς τῆς ἀποικίας τῶν Σαμίων καὶ ὅτι ὁ Σιμιάς ἐνίκησε μάλλον ἢ συνώκησεν αὐτάς (ζ). Ἐκ διαφόρων δ' ἐπιγραφῶν ἀνακαλυφθεισῶν ἐν Ἀμοργῷ μανθάνομεν ὅτι μετὰ τὴν τῶν Σαμίων ἀποικίαν Μιλησίαν ἐγκατέστη ἐν τῇ πόλει Αἰγιαλῷ ἀγωνιστὸν ὅμως ἐν τῇ ἐποχῇ (η).

Ἡ Ἀμοργὸς ἰδίως μνημονεύεται ὡς πατρίς τοῦ περιώνυμου λαμπροῦ Σιμωνίδου (α) παρ' ὅς καὶ διὰ τὴν καλλιέργειαν ἐξαιρέτου ποιότητος λίνου, χρησιμεύοντος εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν λεπτοῦρων ἀμουργίνων καλούμενων χιτῶνων, οἷς ἐχρύνοντο αἱ περιφανεῖς γυναῖκες τῶν Ἀθηναίων καὶ Κορινθίων καὶ ὡς ἐπίσης ἀμουργίνον ἐλέγγοτο καὶ τὸ χρώμα (6).

Ὁ Tournefort ἀναφέρει ὅτι τὰ ῥηθέντα ὀνόματα ἐβάπτοντο διὰ λευκίνος κοινοτάτου ἐν τῇ νήσῳ καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ μεταφερομένου εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ Ἀγγλίαν πρὸς κατασκευὴν ἐρυθρῶν βαμμάτων (γ).

Ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ ἐποχῇ ἐχρησίμευεν ἡ Ἀμοργὸς ὡς τόπος ἐξορίας (δ) ἐπὶ δὲ τῶν Βυζαντινῶν χρόνων ὁ αυτοκράτωρ Ἀλέξιος ὁ Κομνηνὸς ἐκτίσεν ἐπὶ ἀποτόμου βράχου τοῦ ὑψηλοτάτου ὄρους τοῦ προσήκου Ἥλιου τὴν μέχρι τοῦ νῦν ὑπάρχουσαν καὶ ὑπὸ 291 σελασμῶν μοισχῶν διατρομεμένην εὐαγεστάτην μονὴν τῆς Παναγίας, ἣς ἐπιλεγόμενης Χωλόδοξοις, ἣς κέντηται πολλὰ πλοῦσια μετόχια ἐν πάσῃς σκελῇ ταῖς περίξ νήσοις καὶ ἐκτός τῆς Ἑλλάδος. Ἦν τῇ μονῇ ταύτῃ οὐδεὶς ἐξωγραφισμένη ἐπὶ στέλῃς ἡ ἀκὴν τοῦ Ἀλεξίου καὶ τὸ χρυσοῦς βουλλὸν αὐτοῦ (ε). Κατὰ τὸν Μασαίων περιελήρθη ἡ Ἀμοργὸς εἰς τὸ ἡμετέριον τῶν Σανονίων, οἵτινες κατέλιπον ὄχρυν φρούριον ἐπὶ ὑψηλοῦ βράχου περὶ ὃν κεῖται ἡ νῦν πόλις, ἣτις δὲ αὐτοῦ καὶ Κ. αὐτῶν παρὰ τινῶν καλεῖται.

Αἱ τρεῖς πόλεις τῆς Ἀμοργῷ ἔκειτο εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς νήσου ἀντικρὺ τῆς Ναξου. Καὶ ἡ

(α) Ἐν περιπλῶ, γλ. Κιζιάδες.

(β) Ἡδ' ἀνατίειρα.

(γ) Πβλ. Κ. κερ. β'. § 31.

(δ) Παρεδούλ. εἰς τὴν ἀποστ. περίγ. σ. 526.

(ε) Σουῖδας ἐν λ. Σιμιάς. Ἀντίγραφον τοῦ Σουῖδα παρατηρούμενος ἔργον ὡς=106, ἀντὶ ὧς=490, ὡς σημαίνει ἐν τῇ τελευταίᾳ τῇ καὶ ἀρίστη τῶν ἐκδόσεων τοῦ Σουῖδα. Ὁ Raoul Rochette καὶ ἄλλοι εἶχον ὅτι ὄρν τὰς πρώτας ἐκδόσεις.

(ζ) Raoul Rochette, Hist. critique de l' établissement des colon, grecques. Τόμ. Γ', σελ. 151.

(η) Βλ. Cadalvene, Recueil de méd. gr. σ. 225. — Corp. inscr. grec. N° 2264. — Ross, Inscript. gr. ined. Fasc. II, N° 412—414. — Rhangabé, Ant. Hell. N° 750 καὶ 765. — Παδόρας, τμήθ. σ. 469, τόμ. 1Α', σ. 434 καὶ τόμ. 1Β', σ. 449 καὶ 490. — Annali dell' Istituto di corrisp. arch. 1864, σελ. 95—107.

(α) Στράβων 487 καὶ Στέφ. Βυζάντιος ἐν λ. Ἀμοργῷ. (β) Στέφ. Βυζ. αὐτόθι. — Πολυδεύκης Ζ', σελ. 45, καὶ Εὐστάθ. εἰς ἀποστ. περίγ. σ. 526.

(γ) Voyage du Levant. Τόμ. Α', σ. 89. Ὁ ἀναγραφὴς παρὰ τοῦ Tournefort τοῦ λίνου κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἡμετέρου σοφοῦ καθηγητοῦ Κ. Ὁρρακίδου εἶναι πιθανὸς ὅτι Rocella tinctoria χρῆσιμος καὶ νῦν εἰς τὰ βαρμικὰ ἐργασίαις διὰ τὸ ἔχειν κόκκιναν χρῶμα τὸ δὲ αὐτῆς παραγόμενον.

(δ) Tacit. Ann. IV, 30.

(ε) Ψευκαθῶς, τὰ Ἑλληνικά, τόμος Γ', σελὶς 210 καὶ Ἰωαννίδης ἐν Παδόρας, τόμος Γ', σελὶς 158.

МЕЧНИКОВА

μὴν Αἰγυπτίαν ἔκειτο πρὸς βορρᾶν ἐν ἡ θέσει νῦν τὰ χωρία Δ α γ κ ἄ δ α, Θ ο λ ἄ ρ ι α, Π ο τ α μ ὸ ς καὶ Σ τ ρ ο ὕ μ β ο ς, ἀπὲρ κοινῇ ἐνέματι καλοῦνται Λ ἰ γ ι ἄ λ η, ἡ δὲ Ἀρακσίην πρὸς Μεσημβρίαν ἐν τῇ θέσει τῇ καλουμένῃ Κ α σ τ ρ ῖ καὶ ἡ Μινώα εἰς τὸ κέντρον παρὰ τὸν μυχὴν τοῦ εὐρυχωροτάτου λιμένος Κ α τ ἄ σ ο λ α, τρία μίλια ἀπέχοντος τῆς σημερινῆς πόλεως. Καὶ τῶν τριῶν δὲ πόλεων οἰζόνται πολλά ἐρείπια.

Ὁ Goltzius, ὁ Beger καὶ ὁ Pellerin ἐδημοσίευσαν νομισματα τῆς Ἀμοργοῦ, ἀλλ' οἱ πλείστοι τῶν νομισματολόγων διαφιλονεικοῦσι τὴν ἀνθενετικότητα αὐτῶν. Τὰ ἀναφερόμενα ὑπὸ Γολτζίου νομισματα φέρουσιν ἡ μὲν τὸ ἐμπροσθεν κεφαλὴν Ἀπόλλωνος εἰς δὲ τὸ ὀπίσθιον τριῖσδε ἐρ' οὐ σφαῖρα, ἡ σφαῖραν μετὰ διαβήτου ἐν τῶν τύπων δὲ τῶν νομισμάτων τοῦτων κρίνοντες, διέφοροι συγγραφεῖς ἐγνωμάτευσαν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι αὐτοὶ καὶ τῆς Ἀμοργοῦ ἐνηχαλοῦντο κατ' ἐξοχὴν περὶ τὴν Γενναγραίαν καὶ Ἀστρονομίαν. Ἄλλ' ἡ βέσις ἐξ ἧς εἰρεθίζονται εἶναι σφαῖρα καὶ ἐπομένως οὐδενίαν εἶναι δύνάται νὰ εἴχῃ ἡ γνώμη αὕτη.

Πρῶτος ὁ Cadalvene ἐδημοσίευσεν ἓν νομισμα τῆς Ἀμοργοῦ ἐν γένει καὶ τέσσαρα τῆς Αἰγυπτίας, μετ' αὐτὸν δὲ ἐν ἑτερον τῆς Ἀμοργοῦ ὁ Mionnet, τρία τῆς Αἰγυπτίας ὁ Borrell, ἐν τῆς Μινώας τῆς Ἰουλίας Μαριίας ὁ K. Waddington καὶ τέλος τῶν τῶν δύο τῆς Ἀρακσίης ὁ καίτερος νομισματολόγος K. Ποστολάκης. Συναθροίζοντες πάντα τὰ ὑπὸ τῶν ρηθέντων δημοσιευμένα καὶ προστιθέμενοι διέφορα ἀνέκδοτα ἀποτελοῦμεν τὴν μονογραφίαν τῶν ἄχρι τοῦδε γνωστῶν νομισμάτων τῆς Ἀμοργοῦ καὶ τῶν τριῶν αὐτῆς πόλεων Αἰγυπτίας, Μινώας καὶ Ἀρακσίης.

ΑΜΟΡΓΟΣ.

1. Μνησίκος ἑστραμμένος πρὸς τὰ ἀνω ἀνθεν ἐ' αὐτοῦ αὐτῇ ἔχων διὰ ἀκτίνας.

Ὅπ. ΑΜΟ. Διὰ θύρσοι χασοῖ τεθειμένοι καὶ ἔχοντες τοὺς στροβίλους πρὸς τὰ ἀνω. Χ. 3 $\frac{1}{2}$.
Cadalvene, Rec. de méd. gr. inéd. σελ. 221.
Πινεξ III, ἀρ. 16.

2. Κεφαλὴ Διὸς βαρυσστερῆς πρὸς δεξιὰ.

Ὅπ. Μοῖα (α). Χ. 3
Mionnet, Suppl. Tém. 4, σελ. 367, ἀρ. 1.

ΑΙΓΙΑΛΗ.

3. Κεφαλὴ Διὸς βαρυσστερῆς πρὸς δεξιὰ.

Ὅπ. ΑΙΓΙ. Πάν ἀνωπὸς ἔχων ὦτα, κέρατα καὶ πόδας τράγου, καθήμενος σταυροποδῆτι καὶ παίζων τὸν ἀσκαυλον, ὃν κρατεῖ διὰ τῶν δύο χειρῶν. Ἐν τῷ πεδίῳ, πρὸς ἀριστερὰ, ἀθεβαῖόν τι οὐμβολογίστως καλούρωφ. Ρ. 3. Γραμμ. 2, 170

Ἄλλοτε ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ ἐν Σμύρῃ Στεφάνου Garrini.

4. Κεφαλὴ γυναικεῖα ἐστραμμένη πυργωτῷ στεφάνῳ πρὸς δεξιὰ.

Ὅπ. ΑΙΓΙΑ. Τύπος οἷος ὁ τοῦ ἀνωτέρου νομίσματος Ρ. 4 $\frac{1}{2}$ Γραμμ. 0,747
Ἐν τῇ προειρημένῃ συλλογῇ.

5. Κεφαλὴ γυναικεῖα πρὸς δεξιὰ ἐντὸς κύκλου ἐκ σφαιρίδιον.

Ὅπ. ΑΙ—ΓΙ. Πάν τραγόπους ἰστάμενος πρὸς ἀριστερὰ, ὤψων τὴν δεξιὰν ἐνώπιον τοῦ προσώπου του, τῇ δὲ ἀριστερᾷ κρατὶν καλῶροπα. Χ. 2.

Ἐκ τῆς συλλογῆς μου.

6. Πάν τραγόπους ἰστάμενος πρὸς ἀριστερὰ, ὤψων τὴν δεξιὰν ἐνώπιον τοῦ προσώπου του, τῇ δὲ ἀριστερᾷ κρατὶν καλῶροπα.

Ὅπ. Α—Ι. Σκόλα μετὰ κρίκου εἰς τὸ ἀνω μέρος. Ἐπὶ τὸ στόμιον αὐτῆς Δ. Χ. 3 $\frac{1}{2}$
Τὰ ὑπ' ἀρ. 3, 4 καὶ 6 νομισματα ἐξημοσιεύθησαν ὑπὸ τοῦ Borrell (6) ἀλλ' ἀνευ ἀπεικονισμάτων.

7. Πάν ἀνωπὸς ἔχων ὦτα, κέρατα καὶ πόδας τράγου, καθήμενος σταυροποδῆτι καὶ παίζων τὴν σφαιρίγγα, ἣν κρατεῖ διὰ τῶν δύο χειρῶν.

Ὅπ. Σκόλα ἀνευ τοῦ κρίκου Χ. 3 $\frac{1}{2}$

8. Ἑτερον ὅμοιον ἀλλὰ μικρότερον τοῦ μέγεθος. Χ. 3.

(α) Ὁ Mionnet λέγει ὅτι τὸ ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ τούτῳ ἀπεικονιζόμενον ἐντόμιον εἶναι μοῖα ἐρηνομένη ἀντὶ τοῦ μεγάλου εἶναι μέλισσα.

(6) Numismatic Chronicle, 1813 σελ. 173. Νῦν 2 καὶ 3.

9. Κεραλή 'Ασκληπιού θαρσυστεφής πρὸς δεξιὰ.
'Οπ. Α—Ι. Σικυά Χ. 3.
10. Κεραλή 'Ασκληπιού θαρσυστεφής πρὸς δεξιὰ.
'Οπ. Α—Ι. Σικυά μετὰ τοῦ κρίνου ὑπὸ τὸ στό-
μιον αὐτῆς Χ. 4.
11. Ἡ αὐτὴ κεραλή.
'Οπ. Α—Ι—Ρ—Ι. Σικυά μετὰ κρίνου. Ἐν τῷ
πεδίῳ ὅρις ἀνθρώπου ὡς καὶ ἐστραμμένος πρὸς
ἀριστερά Χ. 3.
Τὰ ἐξ ὑπ' ἀρ. 6, 7, 8, 9, 10 καὶ 11 ἀνωτέ-
ραι νομίσματα ἐκ τῆς συλλογῆς μου.
12. Κεραλή 'Ασκληπιού θαρσυστεφής πρὸς δεξιὰ.
'Οπ. Α—Ι—[Γ]—Ι. Σικυά ἀπὸ κ. αὐτοῦ. Ἐν
τῷ πεδίῳ πρὸς ἀριστερά, ἀνωθεὶ καὶ ἄ, ὅρις
συνεπειρωμένος καὶ ἐστραμμένος πρὸς δεξιὰ.
Πρὸς τὸ ἀνὰ μέρος τοῦ νομισματος ὑπερσέ-
μον (contre-marque), ἐν ᾧ βότρυς. . Χ. 4.
Cadavene, σελ. 223, ἀρ. 3. Πίνες III. ἀρ. 14.
13. Κεραλή 'Αθηνᾶς πρὸς δεξιὰ.
'Οπ. Α—Ι—Γ—Ι. Σικυά μετὰ κρίνου. Ἐν τῷ
πεδίῳ πρὸς δεξιὰ ὅρις συνεπειρωμένος καὶ
ἐστραμμένος πρὸς δεξιὰ Χ. 3.
Cadavene, σελ. 223, ἀρ. 2. πίν. III. ἀρ. 18
καὶ ἐν τῇ συλλογῇ μου.
14. Ἔτερον ὅμοιον ἔχον ἐν τῷ ἐπιθεῖν ὑπερσέσημον ἐν ᾧ
γλαυὺς μετὰ τῶν γραμμάτων Α καὶ Ι. Χ. 3.
Ἐκ τῆς συλλογῆς μου.
15. Κεραλή 'Αθηνᾶς πρὸς δεξιὰ.
'Οπ. Α—[Ι]—Γ—Ι. Γλαυὺς πρὸς δεξιὰ. Χ. 4.
Cadavene, αὐτ. ἀρ. 4. πίν. III. ἀρ. 20 καὶ ἐν
τῇ συλλογῇ μου.
16. Ἔτερον ὅμοιον ἔχον ἐν τῷ ἐπιθεῖν τὸ αὐτὸ ὑ-
περσέσημον τὸ ὑπ' ἀρ. 14 νομισματος. . Χ. 3.
17. Κεραλή γυναικεία ἐστραμμένη πυργωτῶ στεφάνῳ
πρὸς δεξιὰ.
'Οπ. ΑΙ—ΓΙ. Κεραλή λέοντος πρὸς ἀριστε-
ρά. Χ. 4.
Ἀμφότερα τὰ ἀνωτέρω ἐκ τῆς συλλογῆς μου.
Τὸ νόμισμα τοῦτο ἀποδίδεται ὑπὸ τοῦ Sestini (α)
εἰς τὰς Αἰγῆς τῆς Κιλικίας. Ἡ κεραλή ὅμως, ἥτις
εἶναι ἀπαράλλακτος ὡς ἡ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 4 νομί-

σματος, ὁ τύπος τοῦ λέοντος ὅς τις εἶναι ἴδιος τῆς
Μιλήτου, ἥς ἀποικοί ἦσαν οἱ κάτοικοι τῆς Αἰγιά-
λης, καὶ ἡ ἐν Ἀμοργῇ ἀνέμοισι τοῦ νομισματος μὲ
παύσειν ἀ ἀποδόσω αὐτὸ ἀδιστάκτως εἰς τὴν Αἰ-
γιάλην.

Περὶ δὲ τῆς σικυᾶς, ἥ τις ὡς κύριον σύμβολον πα-
ρίσταται ἐν τοῖς πλείστοις τῶν νομισμάτων τῆς Αἰ-
γιάλης, ὁ Cadavene λέγει ὅτι εἶναι δόξα πολλῶν ὅτι ἀ-
πορρίθη τις ὑποκὸν εἶναι τὸ ἀγνωστον τοῦτο ὄργανον
καὶ εἰς ἑποίας θρησκευτικὰς τελετὰς ἐχρησί-
μευεν εἰκάδει ὅμως ὡς ἐκ τοῦ παρακείμενου ὅρου
ὅτι ἔχει ἀναφοράν τινα πρὸς τὴν λατρείαν τοῦ 'Α-
σκληπιοῦ. Ἐπειδὴ δὲ τὸ αὐτὸ σύμβολον εὐρίσκεται
καὶ εἰς τὰ νομίσματα τῆς Ἐπιδάουρου, θεωρεῖ τὴν εἰ-
κασίαν τοῦ ἐπιθεβαίουμένου καὶ ὑποθέτει ὅτι ἀναρ-
τᾶτο ἐκ τοῦ πρὸς τὰ ἀνὰ κρίνου ἐν τῷ ναῷ τοῦ
θεοῦ τῆς ὑγείας εἰς ἐν ἧτο ἀπεριωμένον (α). Ὁ Βο-
ρνιὴ περιγράφει τὸ ἐν λόγιῳ ἀντικείμενον ὡς ἀγνω-
στὸν τὸ σύμβολον παρεμφερὲς ἀγγεῖῳ ἀπὸ λαβῶν
καὶ ἐστραμμένῳ, ἔχοντι δὲ ἀντὶ βλάστης κρίνου
πρὸς ἀνάσταν, ἀπέχει τοῦ προσδιορίζαι αὐτό (β).
Τέλος δὲ πάντων ὁ Birch (γ) γράφει ἐπὶ τοῦ προ-
κειμένου ἐκτελέτην πραγματεῖαν φρονεῖ ὅτι ἀνα-
κάλυψεν εἰς τίναν χρῆσιν ἦτο προσδιορισμένον. Λέ-
γει ὅτι ἐν τῇ μνημῆτι τοῦ ἱατροῦ Ἰσωνίου, δημο-
σιευθέντι ἐν ταῖς Antiquités du Cabinet de Pourta-
lés Gorgier (fol. Paris, 1843 pl. XXXV), φαίνεται ἀ-
πεικονισμένον τὸ περί οὗ ὁ λόγος ἐργαλεῖον πλη-
σίον τοῦ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ τοῦ ἐν θεραπευομένου ἀ-
σθενοῦς συμπεραίνει λοιπὸν ὅτι αὐτὸς ὁ ὑπὸ τοῦ Βι-
τρούβιου ἐνομοζόμενος ἀνευς εὐχρηστίας καὶ ὑπὸ τοῦ
Τιμάρχου παρ' Ἀθηναίων (ΙΑ'. 501 G) ὡς λ' x o o c
ὁ μ' α λ' o c, ὅστις ἐκρέματο διὰ σχοινίου εἰς τὰ
λακωνικὰ βαλάντια ἵνα δι' αὐτοῦ κανονίζηται ἡ θερ-
μότης τοῦ σώματος.

Ἡ ἀνακάλυψις ὅτι τὸ ἀγνωστον τοῦτο σύμβολον
εἶναι σικυά φερεῖται εἰς τὸν νῦν μου Ἰωάννην Ἀδά-
μιν, ὅστις κατὰ τὴν ἐν τῷ παρὸντι εἶτι περιή-
γησιν ἡμῶν εἰς Ἱταλίαν ἐρευνῶν μετ' ἐπιστημονι-

(α) Recueil, σελ. 226.

(β) Numismatic Chronicle. 1843. σελ. 174.

(γ) Αὐτὸν σελ. 193.

κοδ ζήλου τούς ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως ἀ-
κνωτότους τῆς ἀρχαιότητος θησαυροὺς εἶδεν ἐν τῇ
αἰδοῦσά τὸν χαλκίων ἀντικειμένη ἐξ ἡ δὲ αὐτὴ σκευὴ
ὁμοιότατα πρὸς τὸ ἐν τοῖς νομίμασι τῆς Αἰγιάλης
σύμβολον. Μαθὼν δὲ ὅτι ταῦτα εἶναι σικαὶ εὐρε-
θεῖσαι ἐν Πομπηί, ἀσμενος διεκονίσαι μοι τὴν ἀνα-
κάληψιν. Ὁ δὲ ἔλεον νὰ πεισθῇ περὶ τῆς ἐντελοῦς
ὁμοιότητος τοῦ σχήματος τοῦ ἐν τοῖς νομίμασι
τῆς Αἰγιάλης συμβόλου πρὸς τὸ τὸν ἐν τῷ Μου-
σεῖῳ τῆς Νεαπόλεως χαλκίων σικῶν ἀς παραβέλῃ
τὸ ἐν τῇ συγγράματι τοῦ Ceci ἀπεικόνισμα (α). Ἀ-
ξιοπρόσβλητον δὲ εἶναι ὅτι καὶ αἱ μέγρι τοῦ νῦν ἐν
χρῆσιν ὡς σικαὶ εὐρεοῦσι σχεδὸν τὸ αὐτὸ σχή-
μα ἑκτάς τῶν αἰ. ἔχουσι πλατύτερον τὸ στόμα.

Ἡ σικὰ λαμβανὴ εucurbita καὶ eucurbitula ἦτο
πρὸ πάντων ὕλην καὶ ὁστίνος. Ὁ Νικάνδρος (6)
καὶ ὁ Κέλσος (γ) ἀναφέρουσι χαλκήρεα, ὃ δὲ Λουκίαν-
ος (δ) ἀργυρεῖα. Ἡ τιμὴ ἦτον ἐν μεγίστῃ χρήσει
παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱατροῖς καὶ ὁ Γαληνὸς πολ-
λαχοῦ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ μνημονεύει διὰ
ματρῶν τῆς σικῆς λέγων συν τις αἰσὶν τὰ ἐξ ἡς.
«Σικὰ εὐνῶνται τὴν ὕλην κενῶντι, ὀδὸν λύουσι,
φλεγμονὴν μειοῦσι, ἐμπνιματώσιν, ἀνερρῶσιν,
ὀρέξεις ἀνακτῆρασθαι, αἵτουσι στόμαχον τοῦ ὀδῶ
ποιήσασθαι, μεταφέρειν βέλματα καὶ ξηραίνει καὶ
αἱμορρογίαν ἐπισχεῖν καὶ ἐμμήνων φθοροποιεῖν, ἐν-
νέμειν ἐλκυσσάσθαι καὶ ἐμμήνα κενεῖσθαι.» Ἀρσὲν ὡς
πὴν ἡ σικὰ ἐπολεῖ τοσαῦτα θεωμάσια εὐκόλον εἶναι
νὰ ἐξηγήσῃ τις διατὶ εὐρίσκεται ὡς σύμβολον ἐν τοῖς
νομίμασι τῶν πόλεων ἑαίνων ἐν αἷς ἐλατρεύτο ὁ
Ἀσκληπιός. Ἐκ τῶν νομισμάτων ἐπομένως μανθά-
νομεν ὅτι ἐν Αἰγιάλῃ πρῶτον νὰ ὑπῆρχεν ἐπισχεμὸς
τῆς νῆος τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Ἐν τέλει τῆς πραγματείας ταύτης βέλομεν ἐπι-
συνάψαι τὴν περιγραφὴν διαφόρων ἄλλων νομισμάτων,
ἐν αἷς εὐρίσκεται ἡ σικὰ.

(α) Piccoli bronzi del Museo Nazionale di Napoli,
distinto per categorie in dieci tavole, descritte da
Carlo Ceci. Tav. VII. n° 29.

(β) Θωρακάς, σ. 921 καὶ παρ' Ἀθηναίῳ, σ. 366d.

(γ) Celsus, II. 11.

(δ) Περὶ τῶν ἀπαιδουμένων καὶ πολλὰ βιβλία ὠνόμαζον.
Κερ. 29.

ΑΡΧΕΣΙΝΗ.

18. Κεραλή νανακή Βάγχου κισσοστεροῦς πρὸς ἀ-
ριστερά.

Ὅπ. Α—Ρ—Κ—Ε. Κἀβαρος. Ἐν τῷ πεδίῳ
πρὸς δεξιὰ ὄρους ὁρθῶς τεθειμένος, ἐν τῇ
ρίθῳ τοῦ ὅπουλοι ταινία. Χ. 4 $\frac{1}{2}$
Ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας.

19. Κεραλή Ἀθηνᾶς πρὸς ἀριστερά.

Ὅπ. Α—Ρ—Κ—Ε. Ἀμφορεύς μετὰ τοῦ πό-
ματος. Χ. 2. $\frac{3}{4}$

Ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ ἑθνικοῦ Νομισματικοῦ
Μουσείου, δημοσιεύειν ὑπὸ τοῦ Κ. Ποστολάκα
ἐν τοῖς Annali dell' Instit. di corrisp. archaeol.
τοῦ ἐτους 1866, σελ. 337. ἀρ. 24.

20. Κεραλή Ἀθηνᾶς πρὸς δεξιὰ.

Ὅπ. ΑΡΓ. Ἡριὸς βαδίζων πρὸς δεξιὰ κάτωθεν
δ' αὐτοῦ ΜΟΣΧ. Χ. 2.

Ἐκ τῆς συλλογῆς μου.

21. Κεραλή Ἀθηνᾶς πρὸς δεξιὰ.

Ὅπ. ΑΡΓ. Κριὸς πρὸς δεξιὰ ἱστάμενος ἐπὶ
γρῆματι παριστώσῃ τὸ ἔδαφος. Χ. 3 $\frac{1}{2}$

Ἐκ τῆς συλλογῆς μου.

Ὅμοιόν τι νόμισμα τοῦ ὅπ' ἀρ. 20, καλῶς πιθα-
νῶς διατηρήσεως καὶ ὡς ἐκ τούτου δυοδιακρίτου
ἐκτος τοῦ ὁνόματος τοῦ ἀρχόντος, ἐδημοσιεύθη ὑπὸ
Millington (Ancient coins, σελ. 37, Pl. III. N° 1) ἀ-
ποδίδοντας αὐτὸ εἰς Ἀργίλον τῆς Θράκης. Ὁ κ.
Ποστολάκας ἐδημοσίευσεν (Annali dell' Inst. di cor-
risp. arch., σελ. 337, ἀρ. 23) ἑτερόν τι ἐκ τοῦ Ἑθνι-
κοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου, ἐν ᾧ ἀνέγραψεν ΑΡΚ
ἀντὶ ΑΡΓ. Ἐρρῶντο δὲ ὅμως ἐπισταμένους μετ' αὐ-
τοῦ τὸ ῥῆθον νόμισμα, εἶδον δὲ τὸ τελευταῖον
γράμμα εἶναι Γ καὶ ὡς Γ. Ἡ ἐν Ἀμφορῷ ἀνεύρε-
σις τοιοῦτων νομισμάτων, ὡδήγει ἡμᾶς ἵνα ἀπολό-
σωμεν αὐτὰ ἀπὸ ἐν ἡμῶν εἰς τὴν Ἀρκείνην σύ-
δωλον δ' ἀποδείξῃς ἡ κατ' ΑΡΓ ἀντὶ ΑΡΚ, διότι
ἡ τροπὴ τοῦ Κ εἰς Γ καὶ τὸ ἑπόμενον συνεχῶς ἀ-
παντᾷται, ὡς Κνωσὸς καὶ Ἰωάννα (α), Γόρτυς καὶ

(α) ὡς Κρητὶς καὶ
Μετὰ Σταυροῦ διαβάντες ἐκ Γνώστου τοῦ
Πεπάρητος, ἔγγισ καμίνον εἰς αὐτὸς Ἴον,
Ἰθύνει συναλκίον, (Σύλωνα Περιήγησις, σ. 190)

Κορινθίου επιβεβαιούνται δι' και υπό των νομισμάτων, φερόντων ΙΝΩΣΙΩΝ και ΓΩΣΙΩΝ, ΓΟΥΤΥΝΙΩΝ και ΚΟΥΤΥΝΙΩΝ. Καθώς δ' ἄρα τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 21 νόμισμα, τῆς τριᾶς κομμάτια ἅπαντα παρέβαλα, ὑπάρχει καὶ ἀπὸ τῆς ἐπιγραφῆς ΑΡΙ. Οὗχ ἥτις ὁ αὐτὸς τύπος τῆς ἀναγνώσεως καὶ τὸ ὁμοίωσθαι τῆς τέχνης παύθουσιν αὐτὴ καὶ τὸ νόμισμα τοῦτο ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν ὡς καὶ τὸ προηγουμένον πόλιν. ὁθεν τεκμηριώμεθα ὅτι ἡ πόλις αὕτη ἰκαλεῖτο Ἀρκεσίνη, Ἀργεσίνη καὶ Ἀρκεσίον.

ΜΙΝΩΑ.

22. Κεραλὴ νεανική Βάχου κισσοστεφάνης πρὸς δεξιὰ.

Ὀπ. Μ—Ι—Ν—Ω. Κάνθαρος ἄνωθεν δ' αὐτοῦ βότρυς. Χ. 4 1/2
Ἐκ τῆς συλλογῆς μου.

23. Κεραλὴ Ἥρας μετ' ἐνωτίων καὶ στεφάνης κοσμημένης δι' ἀνθεμίον πρὸς ἀριστερά.

Ὀπ. ΜΙ. Ἀετὸς πρὸς δεξιὰ στεφάνου τὴν κεφαλὴν πρὸς ἀριστερά. Ἐν τῷ πεδίῳ ἔμπροσθεν τοῦ αἵτου κλέιδος ἑλάας. Χ. 2

Ὁ Κύρ. Prokesch-Osten δημοσιεύσας τὸ νόμισμα τοῦτο (Inedita meiner Sammlung autonomer altgriechischer Münzen, σελ. 44. Πίν. III. ἀρ. 94) ἀπέδωκεν αὐτὸ εἰς τὴν Μίδειαν ἢ Μίδεαν μικρὰν πόλιν τῆς Ἀργολίδος. Ἄλλ' ἐπειδὴ τῆς Μιδέας ἔνθα εἴναί γνωστα ἄλλα νομίσματα, ὁμοίον δ' ἑτέρου νόμισμα προέρχεται ἐξ Ἀμοργῶν, ἐνισχύονται εἰς τὸ ν' ἀποδώσω αὐτὸ εἰς τὴν Μινώαν.

Ἰουλίᾳ Παύλᾳ.

24. ΙΟΥΛΙΑ—ΠΑΥΛΑ ΣΕΒ. Προτομή μετ' ἐσθῆτος τῆς Ἰουλίας Παύλας πρὸς δεξιὰ.

Ὀπ. ΜΙΝΩ—Η—ΤΩΝ. Ἀρτεμις κυνηγέτις ἐνδεδυμένη χιτῶνα βραχύν καὶ βαδίζουσα πρὸς δεξιὰ, κρατοῦσα διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς ἐκτεινομένης τριτοῦ, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς ἐκχέουσα βέλος ἐκ τῆς ὀπίσθεν τῶν ὤμων φαρέτρας. Παρὰ τῷ ἀριστερῷ αὐτῆς ποδὶ κύων θηρευτικὸς τρέχων πρὸς δεξιὰ. Χ. 6.

Ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ ἰθινοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου.

25. ΙΟΥΛΙΑ ΚΟΡΝ ΠΑΥΛΑ ΣΕΒ. Ἡ αὐτὴ προτομή.

Ὀπ. ΜΙΝΩ—Η—ΤΩΝ. Ὁ αὐτὸς τύπος τῆς Ἀρτεμιδος. Χ. 6 1/2

Sestini, descriz. del Mus. Fontana, pars. II. σελ. 34. Tav. X. n° 13. Ὁ Σιστίνος ἐν τῷ Α'. μέρει (σελ. 75) τῆς περιγραφῆς τῶν νομισμάτων τοῦ Φωντάνα ἀνέγνωσε τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ νομίσματος τοῦτου ΚΟΙΝ . . . ΗΤΩΝ καὶ ἀναπληρώσας αὐτὴν εἰς ΚΟΙΝΟΝ ΚΡΗΤΩΝ τὸ ἀπέδωκεν εἰς τὴν Κρήτην· εἶτα ὁμοῦς ἐρευνήσας καλλιῶν ἀνέγνωσεν ὁρθῶς ΜΙΝΩΗΤΩΝ καὶ ἀπέδωκεν αὐτὸ εἰς τὴν πρὸ τοῦ ἐπινοῦ τῶν Μεγάρων καίμηντι μικρᾷ νήσῳ, ἥτις ἐκαλεῖτο ἁπλῶς Μινώα. Πλὴν ἡ τοιαύτη ἀπόδοσις εἶναι βεβαιωμένη καὶ πάντῃ ἀπὸ παντός.

Ἰουλίᾳ Μαμαίᾳ.

26. ΙΟΥΛΙΑ ΜΑΜΕΑ ΣΕΒ Κεραλὴ τῆς Μαμαίας.

Ὀπ. ΕΠΙ. Τ. ΦΛΑ. ΕΡΓΙΝΟΥ ΜΙΝΩΗΤΩΝ. ΑΡΧ. Ἀπόλλων Ἰστίμνος, ἐνδεδυμένος χιτῶνα· ὑπὸ τῇ ἐξουσίᾳ καὶ κρατῶν λύρα. Χ. 8 1/2
Ἐν τῷ Βρετανικῷ Μουσείῳ. Waddington, Revue numismatique, 1853. σελ. 250.

Ἰουλίᾳ Θεσσαλίᾳ.

ΑΤΡΑΞ.

27. Κεραλὴ Ἀπόλλωνος Ἐπικουρείου πρὸς ἀριστερά.

Ὀπ. ΑΤΡΑ. Σκύα μετὰ κρικου καὶ χειρουργικῇ λαβῇ. Το ὅλον μὲν καὶ κύκλος ἐκ σφαιριδίων Χ. 3.
Ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ ἐθνικοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου.

Ἰουλίᾳ Ἀργολίδος.

ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ.

28. Κεραλὴ Ἀσκληπιοῦ θεοσοφῆς πρὸς δεξιὰ.

Ὀπ. Ἡ Ὑγίεια ἰσταμένη πρὸς ἀριστερά λαμβάνουσα διὰ τῆς δεξιᾶς φάρμακον ἐκ ριγλῆς, ἣν κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς. Ἐν τῷ πεδίῳ πρὸς ἀριστερά μὲν Ε, πρὸς δεξιὰ δὲ σκύα μετὰ κρικου. Χ. 3 1/2

Ἐκ τῆς συλλογῆς μου.

29. Κεραλὴ Ἐπικουρείου Ἀπόλλωνος θεοσοφῆς πρὸς δεξιὰ.

Ὀπ. Δύο σκύαι ἐν μέσῳ τῶν ὀπίσμων λαμπτήρ.

Ἐν τῷ πεδίῳ ὑπὸ τὴν πρὸς ἀριστερά σικύαν
 Ε. ὑπὸ δὲ τὴν πρὸς δεξιὰ Ε. . . . Χ. 3 $\frac{1}{2}$

Ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ ἐθνικοῦ Νομοσπονδικοῦ
Μουσείου (α).

30. Ἡ αὐτὴ κεφαλὴ.

*Οπ. δύο σικύαι ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων λαμπτήρ.

Ἐν τῷ παρθενίῳ κάτωθι τῆς πρὸς ἀριστεράν σι-
κούας Μ. X.2

Ἐκ τῆς συλλογῆς μου.

α) Όπως την διακοσμήσιν του κελύφους ταύτου κα-
τὰ τὴν ἀρχὴν 27 εἰς τὸν Νηματογυφίσαν τοῦ Ἑθν.
τοῦ Νομοῦ τοῦ Μαρτίου Κ. Ποταμίαν.

ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ

Ἐπὶ τῆς Ἀγαθῆς συμπαχίας.

34. Κεφαλή Διὸς θαφνοστεφής πρὸς δεξιὰ.

Ὁπ. $\frac{R}{IA}$ ἄνωθεν τοῦ μονογράμματος σικύ
μετὰ κρίκου. Τὸ ὅλον ἐντὸς στεφάνου ἐ-
λπίας. R. 3.

32. Ἡ αὐτὴ κεφαλὴ.

Ὅπ. ~~3~~₂ ἀνωθεν τοῦ μονογράμματος σικύα
μετὰ κρίκου. Τὸ ὅλον ὅλον ἐντὸς στεράνου ἑ-
λκίς R. 3 ¹/₂

Ἐκ τῆς συλλογῆς μου.

Π. ΔΑΜΠΡΟΣ.

¹Ap09. 415.

(Ὁρξ πίν. 52 καὶ 53.)

Ἐπει τῶν πινύκων δὲ καὶ 63 αἰῶν ἀπικοινοῦνται
δὸς ἐπιτηγγραφοί πλάκας ἀπὸ τοῦ μαρμαρίνου σπειροει-
δὲς τὸ κάτω μέρος, ἀπὸς ἧσαν ἐντεταγμέναι ἐν
τῇ μεσοβερνῇ πλευρᾷ ἀπὸ τοῦ μαρμαρίνου
κρηπίδωματος τῆς ἐκκληρίας τῆς καθ' αὐτὴν Περ-
σιωτιστοῦ, ἦν ἕλμιξ μὲν λαβάνον τὸν πρὸς τοῦ τοῦ
Πιστοῦ τοῦ ἀλλοῦ, ἄλλοι δὲ λαβάνον τὴν τοῦ δι-
πλοῦ στέρου θέσιν, τελευταῖον δὲ ἡ ἀρχὴ τῆς ἐκ-
κληρίας ἀποδίδον αὐτὴν ἐκ τῶν πύργων μεταξὺ
στέρου ὀγκωματικῶς περὶ τοῦ τοῦ πύργου. Τα-
σὲς ἄλλαι ἰσομετρίαι εἰσὶν πλάκας ἐντεταγμέναι
μετ' αὐτῶν ἀνέχον τὰς σπειροειδῶς λῶν τὸν κρη-
πίδωματον ἀπελθὼν τῶν ἐν ὀγκῳ μετ' 1,60, ἡ
ἐπὶ αὐτῶν ἐν τῇ μεσοβερνῇ καὶ δυτικῇ πλευρᾷ
τῆς ἐκκληρίας, ἐκλήνουν δὲ ἐξωθεν παντοῦτος ἐν-
τεταγμέναι σπειροειδῶς ἀποδίδον κίονας, πικτικὰς ἀπὸ
τοῦ καὶ ἄλλου λίθου, καὶ ἦν ἡ ὅψις οὕτως ἑτέρου
κρηπίδωματος, οὐ ἀνέχον μὲν μαρμαρίνου στέρου
ἐκλήνουν οὖν τὴν 6,50 μετὰ ὀφθαλμοῦ, συγκε-
κρίναι ἐν πύργῳ τοῦ αὐτοῦ λίθου. Ἐκ τῶν ἐξ τοῦ
τοῦ πλάκων δὲ μὲν δισκοῦ λαβάνον ὁμοίως ἐπι-
τηγγραφῶν. Ἀν δὲ εἶχον ἐπιτηγγραφῶν εἰσὶν καὶ αἱ δι-
πλοῦ πλάκας, εἰναι ἀπὸ τοῦ διπλοῦ, δὲ ἐξωθεν
ἐπιτηγγραφῶν, λαβὼν οὖν τὸν δυτικὸν ἀπὸ τοῦ, εἰναι αὐ-
τῶν, ἐκλήνουν δὲ τῶν καὶ ἐκ τοῦ καὶ ἐκ τῆς ἐκλήνουν
πύργου.

Τὰ λείψανα τῶν ἐπιγραφῶν τούτων δὲν ἔσαν ἀ-
ντὶ καὶ πολλοὶ τῶν φιλαρχαίων περιηγητῶν καὶ
τῶν ἀρχαιολόγων βεβαίως ἔρριψαν βλέμμα ποτὶ εἰς
αὐτά, ἐπισκεπτόμενοι τὴν ἐκκλησίαν. Ἐπισκέπον-
το δὲ τὴν ἐκκλησίαν ταύτην, ὡς εἶπαι, πάντες, οἱ
ἐν τῇ ἰδίᾳ τοῦ γυμνασίου τοῦ Πατριστείου καὶ ἀνα-
νίστασθαι τὴν πρὸς τὸν ἐπιγραφὴν.

Οὐ τὰδε Σελξιμελής Ἀμριονίς ΗΡΑ...ΠΕΙΘΟΥΣ,

ἡγετος, τοῖς ἡν ἀντεπαγεμένον, in muro porticus
 gymnasium Ptolemaei, ὅπῃ τὰ ἀντεπαγεμένον ἐν
 τῇ κυκλικῇ πύλῳ τῆς ἐκκλησίας ἐν τῷ μέρει τῶν
 στενῶν ὁδῶν, οἱ δὲ ἔχοντες ἀπὸ χειρὸς τοῦ Ἀλκί-
 νου τοπογραφῶν τὸν Ἀφρῶν, ἵνα ἴδωσι τὰ τεύχη
 τῆς ποικίλης ἀγορᾶς, ἅτινα ἐλέγοντο μὲν, οἱ κείν-
 οι πλῆστον τῆς Πρωτεύουσας Πανερωμάτων, ὁποῖαι
 εἰσὺν δὲ ἀκριβοῦς ἐν τῇ πόλει αἱ Πρωτεύουσες,
 εἰτι δὲ καὶ ἡ διαστασιμότης αὐτὰ ἀπὸ τῶν τευχῶν
 τοῦ γυμνασίου τοῦ Πτολεμαίου καὶ μὴ, ὡς οὖν Stuart,
 ἀπάντα εἰς τὸ γυμνάσιον τοῦ Πτολεμαίου ἀποδίδω-
 σιν (βλ. Ἀλκί. Τοπογρ. Ἀνθ. Ὑμ. 49 ὅπου μεταφρά-
 σαι, 190 καὶ 192 καὶ 193 βλ.). Ἀλλὰ οἱ ἀσθενεῖς
 ἔχοντες τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας τοῦ μνηστεύοντος Πτο-
 λέμου (Anc. Ath. σελ. 177) ἐπαρκοῦντος ἐν τῇ ἀγο-
 Ͼ γυμνασίου, ἡν ἐρωπῶν ἀκούσας ἐν αὐτῇ οὐ μόνον

πρόσφρον εκείνου επιγραφήν και τὰ λείψανα της ποιήσεως αλλὰ και τὸν ναὸν της. Ἦσαν, ἐν ὁμαίαντες, εἶχε ποιεῖν ἐκ τῶν ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ πρὸς τὸν γραμμῶν ΗΡΑ της επιγραφῆς ἐκείνης, ἐξ ἧς περὶ ταῦτα ὁ Goulling εἰκόνα πωρῶν σιγῶν ἐπιγράμμιον· της Πεισιαννακτείου στοῦ, ἢ ἐκ τῶν λειψάνων της Πισνωτισσῆς και πρώτος ἀρχιτεκτονικός (Dr. Ges. Schmidt aus d. Klas. Alterth. U. C. W. Goulling München 1863. τόμ. 2. σελ. 144 κ. ἐφ.).

Ὁ Πιστάκης μάλιστα εὐχόμενος ἔδωκε τὴν προσοχὴν τῶν ἐχόντων ἐγγῆν τὸ ἱερόν του εἰς τὴν ἐγγὺ μακρὰς επιγραφῆς, ὑπαρχούσης ἐν τῇ βάσει τοῦ τοίχου της ἐκκλησίας, λέγων ἐν στίχῳ Β.

«Sur la base de la muraille existe une trace d'une longue inscription presque effacée. Les lettres sous le temps des Romains et les mots que j'ai lus sont ΙΟΥΛΙΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: je crois que c'était un catalogue de ceux qui furent Prytanes».

Ἡ μακρὰ αὕτη επιγραφή εἶναι βεβαίως αὕτη ἡ ἐπὶ τῶν δύο τούτων πλάκων, αὐτὴς ἦσαν ἐντετυχιωμέναι ἐν τῇ μεσημβρινῇ πλευρῇ της ἐκκλησίας, εἰ και τὰ ὀνόματα ΙΟΥΛΙΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ ἐν μεθιμῇ αὐτῶν νῦν ἀναγινώσκονται.

Ἄν ἐκ και ὁ Πιστάκης λέγει ὅτι πιστεύει νὰ ἦτον κατάλογος πρυτανέων ἡ μακρὰ επιγραφή, φαίνεται, ὅτι και οἱ ὡς αὐτοὶ ἐγγράφοντοι νῦν χαρακτηροῦνται νὰ πιστεύουσι και αὐτοὶ μᾶλλον ἢ νὰ ἐγγράφωσι εἰς τὸ κείμενον αὐτῆς, ἵσως μὲν καὶ διότι οὐδεὶς ὑπόπτευεν, ὅτι επιγραφή τῶν καταφανῶς οὕτως ἔμενε τῶς ἀνεξέστως και ἀνεκδοτῶς, και τοὶ πᾶν μεταγενέστερας ἐποχῆς φαινόμενη, ἢ και διότι ἡ ἀνάγνωσις παρῆεν οὐχὶ μικρὰν δυσκολίαν, ἀλλ' ἴσως, ὅπως πιθανώτερον, διότι ἡ τῆς ποικίλης στοῦς ἔρευνα, δι' ἧς τινες και ἐγγὺ τῶν ἐπὶ τῶν τοίχων ἀντητημένων ἀσπίδων ἀνεκάλυπτον (Dr. Goulling αὐτόθι), ἐν ἐπέτρειπε νὰ στρέψῃ τις εἰς ἄλλο τι τὴν προσοχὴν του. Ὅπως δὴ ποτε, ἡ επιγραφή πορρωτένη, ἥτις βεβαίως ἦν εἰς πολλὰ καλλιτέραν κατάστασιν, ὅτε και ὁ Ῥόδς και ὁ Πιστάκης μετὰ τῶν ἄλλων πρὸ τριήκοντα πέντε ἐτῶν ἐκ διαφόρων αἰτίων συχνὰ ἐπεκρίνοντο τὴν Περγυτίσαν.

Εἰς τὴν επιγραφὴν τὴν ἐπὶ τῶν δύο τούτων πλά-

κῶν ἱστρεῖε τὴν προσοχὴν τοῦ τοῦ συμβούλιον της ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας, ὅτε τῷ 1859 ἤρχισεν νὰ ἀνασκήπῃ βασιλεὺς της ἐταιρείας τοὺς περὶ τὴν Περγυτίσαν τόπους, αἰνῶντες θὰ βαρύνουσι πληρωμῆς αἰῶν μετὰ θὴ εἰς τὴν κυριότητα της κτερινήσεως και παρεδόθησαν εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐταιρείαν πρὸς ἀνασκήπῃν ἡ δὲ Περγυτίσαν ἦν πρῶτον ἐν ὧς ἄλλων μέρος της Πεισιαννακτείου στοῦς ἀνεκρίνεται και εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Κίμωνος ἀνεβιβάσθη, ὑπὸ της ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας δια της βασιλικῆς ἐπιστημονικῆς ἐρατικῆς της γενομένης περὶ τὴν Ὑπαπαντὴν, εἶχεν ἐξελεγχθῇ μέρος οὗτος ἀχυρματικὸς περὶ τοῦ τῶν τοίχων αἰνῶντος εἰς τοὺς Ῥωμαίους χρόνους, και οὐ μόνον θαυματοῦν οὐδένα ἀνεποίηται εἰς της τοῦ θωμῶντος, ἀλλὰ και νὰ καταβιβασθῇ ἀπὸ καὶ οὕτως, ἵνα ἐξαγῶσιν οἱ ἐντιπράτοι λίθοι, αἰνῶντες ἐφαίνοντο ἐντετυχιωμέναι ἐν τῇ τοῦ χρησιμώματι αὐτῆς, και ἐν τῇ θαλασσῇ.

Ἐκ μακρῆς ἐρεῖνης ἐπιστήσαντο τότε πάντες οἱ τοῦ συμβούλιου, ὅτι ἡ μακρὰ επιγραφή εἶναι οὐχὶ κατάλογος, ὅτι ἡ μακρὰ επιγραφή εἶναι οὐχὶ κατάλογος πρυτανέων, ἀλλὰ ἄλλο τι πρωτοῦς, οὐποδὴ και ἐρεῖνης ἀξίον, και πάντες μὲν ἐπέβουον νὰ μᾶθωσι τὴν περὶ τῶν μακρῶν, ἀλλὰ πᾶν δυσχερὴς ἦν ἡ ἔρευνα καὶ ἡ ἀντιγραφή. Τότε πρῶτον ἐγένετο ἀντιγραφὸν τῶν λειψάνων και τῶν δύο πλάκων πρὸς οὐρανὸν ἵδον ὅρ' ἔμελλεν εἶναι ἀπὸ τῆς ἀκατάληπτης. Τὸ τρίτον ἐκ τῶν τεσσάρων μετὰ πορρωτέων χρόνων πολλὰ ἐξεκαθίον ἐφάνη ἀκατάληπτον και πολλοὺ λόγου ἀξίον οὐ μόνον διὰ τὴν ἀσφαλείαν της ὑποθέσεως ἀλλὰ και διὰ τὰς πρωτοφῶντες ἀπογραφικὰς ἐνομασίας και τὴν διακρίσιν τῶν ἀντικειμένων ἐν τοῖς ὑπολογισμοῖς, αἶνα νῦν πρῶτον ἐν ταῖς τῶν Ἀθηναίων επιγραφῶν ἐναρμύζοντο. Ἐπὶ τῶν ἔσοις ἐκτετε οὐχὶ ἀπᾶς και δις εἰς τὴν Περγυτίσαν, ἀνταρπάζοντες τὸ ἀντιγραφὸν πρὸς τὰς πλάκας, ἐπερὶ ταῦτα μὲν πλείονα, αἶνα και ἐβλήσαντο ἥδη και ἐννοῶμεν εὐχερίστερον και ἀναζητοῦντες ἐξ ἀντιπαρόδου τῶν παραλλήλων μερῶν εὐρίσκειν και ἀπερρίπτειν οὕτω τὴν της ἀντιγραφῆς ἐργασίαν, ἥτις ἀπαιτεῖτο διὰ τὴν περὶ ταῦτα ἔρευναν και τὴν ἐρῶν και πλήρη κατάληξιν τοῦ πρωτοφανοῦς τούτου μνημείου.

Ἄλλ' ἡ δημοσίευσίς αὐτοῦ ἀπᾶς ἀπαιτήματα ἀκριβῆς ἐκ τῶν λίθων αὐτῶν, ἵνα και ὅστις ἐπιθυμῇ, μακρὰν τοῦ μνημείου εὐρίσκειν, νὰ ἐξετάσῃ αὐτὸ

МЕЧНИКОВА

ἀκριβώς, βλάβη εἰς τὰς ἐρευνας τοῦ ἀνεν διαταγμοῦ. Ἡ δὲ ἀπεικονισις ἀπῆλθε ἄλλου ὑπομονῆς μὲν οὐ τὴν τυχεύσαν, ἀφελοχρηματιαν δὲ παραδειγματικὴν μετὰ ζήλου ἐνθέρμου πρὸς τὰ ἀρχαία. Ὁ διδασκαλὸς τῆς καλλιγραφίας κύριος Γκιόβας, ἐν καὶ ἐν τῷ Π' φυλλάδιῳ τῆς ἐφημερίδος ταύτης ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ ἐπαινέσωμεν, ἀνέλαβε προθύμως τὴν ἐπίπονον τῆς ἀπεικονιστικῆς ἐργασίαν καὶ μετὰ καρτερίας ἀληθοῦς παρέσχεν ἡμῖν τὰ ἐπὶ τῶν πινάκων ἀπεικονισμάτων τῶν πλακῶν, ὅτινα μόνον ἑλλειψιν ἔχουσι ἐν βαθυτάτῃ σκιδί, ἣν εἰσέγαγε, λέγει, εἰς τὰ ἀπεικονισματα, ἵνα καταδείξῃ τὴν μεγίστην δυσχερείαν τῆς ἀναγνώσεως.

Εἰς τὰς τρεῖς μὲν ἐπὶ τοῦ πίνακος 52 ἀπεικονισμένης πλάκας, ἥτις εἶναι ἐφθαρμένη ἀνωθεν, τὸ μὲν ὕψος κατὰ τὴν γὰλῶν μέρων 1,56, τὸ δὲ πλάτος 1,25, τὸ δὲ πῶρος 1,75. Τῆς δὲ ἐπὶ τοῦ πίνακος 53 ἀπεικονισμένης, τὸ μὲν ὕψος εἶναι 1,61, τὸ δὲ πλάτος 1,50, τὸ δὲ πῶρος 0,220. Ἀπεικονισθῆσαν δὲ ἐν τοῖς πίνασιν αἱ πλάκες, τετράκις μικρότεραι τοῦ φυσικοῦ μεγέθους, ἀλλὰ τῶν ἐν τῷ πίνακι 53 ἀπεικονισμένων μὲγα μέρος τῶν κατὰ δεξιὰν πλευρὰς ἀνωθεν ἕως κάτω, περίπου ἡμίον παραλήρηθ, διότι οὐδὲν ἴχνος τῆς ἐπιγραφῆς διασώζει.

Ἐκαστὴ τῶν πλακῶν εἶχε τρεῖς σελίδας ἐπισημειώσας εἰς ἑξάρτην· ἀλλὰ τῆς ἐν τῷ πίνακι 53 ἀπεικονισμένης ἐσώθησαν ἐκ τῆς κατὰ δεξιὰν τρίτης σελίδος μόνον τὰ ἀρχικά γράμματα ἑξαρίων τινῶν. Ἡ δὲ σελὶς αὕτη δὲν ἐξετείνεται ἕως κάτω, ὥστε ἦν ἐνταῦθα τέλος τῆς ἐπιγραφῆς. Τὰ ἐξάρτηα διασώζονται ἀρχόμενα ἔξωθεν τῶν σελίδων καὶ ἔχοντα τὸ ἀρχικὸν γράμμα μείζον τῶν ἐπομένων. Οὕτε δὲ τὸ πλάτος τῶν σελίδων εἶναι ἴσον, οὔτε ἡ ἀπόστασις

αὐτῶν. Ἡ δὲ προεκβολὴ τῶν ἑξαρίων τῆς μὲν ἐν τῷ πίνακι 52 ἀντιγεγραμμένης πλάκας εἶναι 0,030, τῆς δὲ ἐν τῷ πίνακι 53 πολλὴν μείζον. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα καὶ ἡ μορφή τῶν γραμμάτων καὶ ἡ ὀρθογραφία φαίνονται ἐκ τῶν πινάκων.

Αἱ πλάκες εἶχον ἥδη εἰσφοράς τινας, ὅτε ἐγράφοντο (ὁρ. πίν. 53 I, 34), ἀλλ' ἐκ μεταγενεστέρως χρήσεως ἔλαβον ἐκάστη τρεῖς ὁπᾶς ἀντιστοίχους, αἵτινες ἐχρησίμευσαν ἱσως εἰς σύνθεσιν αὐτῶν. Ὅτι δὲ αἱ ὁπᾶς αὗται εἶναι μεταγενέστεραι τῆς γραφῆς μαρτυρεῖ μάλιστα ἡ πλάξ ἡ ἐν τῷ πίν. 52 ἀπεικονισμένη, ἥς ἡ ὁπᾶ ἡ ὑπάρχουσα ἐν σελίδι III, 22 ἐξήλειψε καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ποσὺν αὐτοῦ τὸ ἀπαιτούμενον πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ κεφαλαίου.

Αἱ πλάκες ἵστανται νῦν ἐμπροσθεν τῆς στοᾶς τῆς αὐτοῦ ἀνακαλυφθείσης ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς εταιρίας, θεταμέναι ἀκριβῶς πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ ἀντιπαραβολήν. Διερχομένη δὲ ἡ μία ἐξ αὐτῶν, ὅτε κατεβιδάζοντο ἀπὸ τοῦ κρηπίδωματος, καὶ τῶν γραμμάτων τινὰ κατὰ τὸ ῥῆγμα ἐξηραίνοντο, ὅτινα συμπληροῦνται ἐκ τοῦ πρότερον γενομένου ἀντιγράφου. Ἐξετάζονται δὲ ἐνταῦθα ὁμοῦ ὡς περιέχουσαι λαΐφανα, ἀνήκοντα εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν καὶ διασαφίζοντα καὶ συμπληροῦντα ἀλλήλα, καὶ τοὶ μὴ συνελθόντες καὶ σὺ γ γ ρ ο ν α ὄντα. Συντομία δὲ χάριν κατωτέρω ἡ μὲν ἐπὶ τοῦ πίνακος 52 ἀπεικονισμένη πλάξ καλεῖται Α' ἡ δὲ ἐπὶ τοῦ πίνακος 53 καλεῖται Β', αἱ δὲ σελίδες διαστέλλονται διὰ τῶν ἀριθμῶν I, II, III.

Μικροὶ δὲ γράμμοι μεταγεγραμμένα τὰ μέλη αὐτῶν ἐπὶ τῶν πλακῶν ὑπάρχοντα μετὰ συμπληρώσεως ἐλλείγων καὶ τοῦ ὑπογεγραμμένου ἰῶτα εἶναι τὰ ἐξῆς:

Α Γ

.
.
. Χ . Ο
... .. ος ΧΤΟΕ
... .. ια
... .. χωρ] Φλυ-
5 ἤσαι πρὸς τῷ Σ . . . ω
... .. ος Ἀν[χ]ολ· ΧΥΟΕ
ἡρώ· χωρ Φλυῆσαι πρὸς
τῷ . . . ε
... .. χωρ]Φλυῆσαι Χ . ΔΡ ΔS
10 περ[θ]ε φλ] Ἀ[θ]([ο])πι
... Ἀρρία[θ]ήνων χωρ Μήνη· ΧΥΤΗΗ ΔΡ ΔS
δο]ς καὶ Ἀσολωνίου Αἰθαλιδῶ
κ]αι ψειλοῦ Ὑπεραρίου ΧΥΚΕ ΑΙ-
θαλιδῶ ΧΥΕΒΖ Πιε· ἄλλης Αὔτης
15 καὶ Πυργιδίου Γαργυλῶ ΧΒΧΠΖΖ
Παραμίδος ΧΛΟΕ Ἰονίῳ ΧΩΠΒΖ
Ελιστιλιαδῶ ΧCΝ Σχαστριά· Κο-
νω[ν]οῖ ΧCABΖ Κήπου πρὸς τῷ Ι
... .. ΧРКГ]ΔΡ Δ Μ
20 ... ριλας] Ὀλυμπιαδώρου Σ[τ]ειριεύς Χ· ΙΕ
καὶ Ἀπολλωνία Ἀπολλαδώρου
... .. χωρ Βατήσοι
... ριλας Ὀ[λ]υμπιαδώρου Στειριεύς ΧΛΠΕ
χωρ Πυργιδίου ἐν Μεσογαίῃ
25 ΚΛ ... ΧТКЕ
μερ [Γ]ωνιδῶ
Ούειψαν[ι]α χωρ . . . [Χ . . .
... ου πρὸς τῷ . . . ω
... .. Διο ΧФ[Г]
30 χωρ] . . άσου Φλυ-
ῆσαι [Χ . . .]ας Λακκιν-
δ]ῶ [Χ . . .
... ος Ἰορ ωρ . . ΧΓΥΕΒΖ
... .. λιστ
35 ... Φιλοῆσι ΧBCN
... ΧΦΠΖ Επὶ . .
... ὠν Ἀχ[ερνή]σι ΧХКЕ

5

40

15

20

25

30

35

Ἀγαθὸν ἔμερος χωρ Χ .

Ε Παύλος [χωρ] του Ε-Χ . ΟΕ

Τίτος Φλαυτίου λος χωρ ΧΦ .

Χης Ἐρχιάσι πρὸς τὸ Τρ[ι]κερ[ά]λῳ

Καλλὶ Νε[έ]ρου χωρ ΣΥ[κ]ίλιας πρὸς τῷ Χ .

Κλ Δαυ[ιδ] [χωρ] Χ] . Ε

πρὸς τῷ Κηρεσίῳ ποταμῷ Χ

Δο[μ]ε[ν]οῦ ΧΙΛΛ Μάου [α]ριό[σ]ου Χ .

Ἰ[ού]νιος Διο[κ]λή[τ]ου Ἰου[λ]ία Εὐπάλοια Ιου-
νία Φιλίππ[ου] χωρ ἐν Ἀκαζήναις

Κλ Χέρης Κακόριος χωρ Φλυθ[ι] >

πρὸς τῷ Περίκλει Κ[α]τε[ν]ε[ρ]χ[ι]ν[α] Μ[α]ρ-
τῶν τεσσάρων ΧΟΙΛΛ Κλ Δικ

σὸ μέρος ἐκτος ΧΕΒΛ

Δ[ι]ε[σ]οῦ Σω[φ]ί[λ]ων[ος] χωρ δευτέρου Δ[ι]α[κ]ο[ν]οῦ ΧΙΛΛ

20 Κλ Τερτύλλα χωρ Φρουρίων Ἀρ[ι]στη-
τεῖ ΧΥΕ Ὀτρυνθ[ι] ΧΩΠ

Ὀτρυνθ[ι] Χ ΝΤ Φ

Δι[ο]δόωρος Γλαύκου χωρ Ἀλ . Χ . ΠΝ

25 Ἰουλίη Πω[λ]λ[ι]ττα χωρ Ἀχαρνῆσι πρὸς τῷ ΧΕΒΛ

Ἐρδ[ι]λ

Φλ Θάλας χωρ μητρώου ἐν Ὀρωπῷ Χ ΤΟΕ

Φλόωρος Καλμάδος χωρ Κοναρίων Ἀνά . Χ

30 κατ[ι]

Ἀσκληπείδης Ταυρίσκου χωρ Ἀχαρνῆσι Χ . ΟΕ

Οὐατεύλλιος Πεμπτείδης Μαραθ[ι] χωρ Τρ . ΧΒΡΜΤ Φ Π-

μαρκεδόντου Φλυθ[ι] ΧΦΕΒΛ Πέτρας

Παιανιοῖ ΧΥΖΤ βΕ-) Πέτρας Παιανιοῖ

35 ΧΙΖΛ ΓΜ

Φλ Φλαυτιανὸς χωρ Ἀντιπατρίου καὶ Κο . Χ .

νιοκαύστου Φλυθ[ι]

Φλ Ἀλουπ[ι] χωρ Περίκλειος Φλυθ[ι] ΧΥΤΖ Φ .

Φλ Τύχη χωρ Ἀστυνείας Χ ΦΑΣ

40 Ἰουλίη Ἀντιόχη χωρ Ἀνακλόντου, πόργου Ἰπ . Χ

πονείου Θουρίου, Επ[ι]χ[ρ]όου Φίλα, Ἀνδίου

βρασίων Ἀμφιστοπ[ι] Ἐοχατίς, Περ-
γίδιου, Τετραπύργιος Ἀθηναίσι, Φεακρίου,
Αὐλῶνος Νιγριανὸς Ἀγαθόντου, Ἰωνίτῳ

B I

- 5 . . . η Κλ Εὐδοκίῳ Χ]ΥΝΕ
 Πολυ
 ο Κεραι
 ΧΟΕ
 εἰτοι . Χ
- 10 . . . ο]υ Παραξίστου χωρ] Χ . . . Ε

- 11 ου Φα[λ]ηροί ΧΤ
 . . . οἱ [Χ] . ΜΑ Κήσο]υ
 πρὸς τ[ω] τέλμ[ατι]
- 14 Ἰο[υ]λιανου Χ
 ος χωρ

- 19 Χ . ΠΗΦ
- 20 χωρ Ἀθμα-Χ . Τ
 νοῖ]
- 21 χωρ] ΧΦΞΕΖ
 λ[η]σαι
 χωρ λ[η]σαι ΧΦ ΧΑΤΝ
- 25 δι Χ τῇ Ἰππά-
 λησαι Χ Μ
 εἰς [χαλ] ράτη χωρ Ἀγνι- ΧΑΦΒΖ
 αἰ Χ Ἀγροκήπου Προσ-
 οἱ [Χ] Σικίας ΧΤΚΕΖ Μ
- 30 α χωρ ιωντισ- ΧΤΠΒΖ
 τω]ν ἐν Ἀκ[α]δημείᾳ πρὸς τῇ
 Λ
 ας Ἰο[υ]λο χωρ Ἰπ- ΧΤΟΕ
 ω]ν ἐν Ὀρωπῷ
- 35 Φιλαρ ων] χωρ ἐν Ὀρω- ΧΒΦΙ ΔΡ ΓΣ-
 πῷ [ΧΤ S-3] ΜΕΙΚΩΝΙΑΣΤΩΝ ΧΓΕΒΖ
 Ἀ ἦτου ΧΤΟΕ Ὑποπροι
 [Χ]ΓΠ]Ε Αι. αυ ΧΚΕ Μεικροῦ
 ὑπο[χ]ρένου ΧСК[Ε] Π γάθ[ο]υ
 Ἐρυθοί Χ СН М

Β Π

- 40 Κλ χ[ω]ρ 'Αλ [πρὸς Χ . . .
 τ[ω] Κ[ηρεί]σθ' ποι[σάμ]θ' [Χ] . ΠΑΛ . . .
 'Ασ [Χ] ΓΦΕ
 15 πα]τρικοῦ σι] Χ ΨΑΖΛ
 Κ[α]ρ[ε]ωρος Πρεμ[ι]ου
 21 χω[ρ] Γα[ρ]γοῦ Χ
 πας [Α] Χ
 'Αρτέμιον 'Ε] Χ Ψ'ΝΕ
 ἐν 'Ωρωπῷ
 25 'Απολ[λ]ων[ι]δ[ος] Θε[ο]δω[ρ]ου χω[ρ] ΧΩΟΕ
 Ποταμοῖ
 'Ιούνης Δ[ι]ομ[ι]δ[ος]δεὺς 'Ιε[ω]ν[ι]δ[ος]πλοία ΧΒ
 'Ιε[ω]ν[ι]δ[ος] Φιλ[ι]ππ[η] χω[ρ] ἐν 'Α[λ]α-
 δ[ος]ημεία
 30 'Ιου[ν]ία Εὐ[π]λοία χω[ρ]] α[λ]ακ- Χ
 κ[α]ρ[ε]ω ΧΑΧ
 πρὸς τῷ Εὐκ ω Χ
 . ΟΕ Ν
 'Ιου[ν]ι[δ]ος 'Ονησας και- Χ
 35 νων Αἰξω[ν]οι
 Φ[ι]λ[α]ρότιος Μητ[ρ] χω[ρ] [Ω]σαι Χ [Μ] ΕΥ'Ν
 ΧΑΩ Εἰρ[ε]σιδω Χ] Αοκλν.
 πτω 'Αγρ[α]β[ι]δωτος Χ] ιασίωΧ
 BCN Κερκρ[α]π[ε]ίου ἐ[ν] Θριασίω Χ
 40 Ν Εργατ[ι]δ[ος] ἐν Θριασίω ΧΑΡΚΕ
 'Ηρω[ν]ι[δ]ος ἐ ΧΑΦΞΒΖ Παν-
 ἐ[κ]α[ν]ίου Ε ιων 'Αλωπε-
 κή[σ]ι και [τοῦ] προσ[κ]όντος αὐτοῖς Κε-
 ραμ[ε]ίου Χ ὀλ[η]ς Λαμπρ[α]σι Χ
 45 ΑΦ [Β]ασιλικῶν 'Αγ[α]ρνηοι ΧΓΑΖΛ
 Σχαστηρίας ΧΑΡΚΕ Βασιλ[ικῶν] ἐν
 Μ[ε]σογείω ΧΑΝ Ν
 Τιθέριος Κλ Αυσιδ[ι]δ[ος] ψιλῶν Ποταμοῖ Χ . . .]ΒΖ
 50 Π Οδεντιδ[ος] Δημήτριος χω[ρ] Γ . . . ΧΓΨΝ
 σέων Βαύλων μ[ε]τ[ρ]οῦν και με[τ]ρ[ε]ί-
 λων ἐν τ[ι]σ[ι] Φλ[α]σ[ι]ο[ν]ι[δ]ο[ν]ις Δημο-
 σώντος κα[ι] Βασιλικῶν
 οὐν τοῖς [Φλ]α[σ]ι[ο]νι[δ]ο[ν]ις Φανόπτη[ς]
 και 'Απολλωνία[ς] ἐν 'Ωρωπῷ, ὡν τ[ι]σ[ι]
 55 ρακε παρὰ τῶν Φ[ι]λαρ[ε]του Εὐφ[ρ]ά-
 ν[ι]ους κ[α]τ[η]ρο[ν]ο[ν]των

Ὅλγα διασώθηκαν ἐκ τῶν γεγραμμένων ἐπὶ τῶν δύο πλινθῶν καὶ ὀλιγώτερα ἀναγινώσκονται ἀσφαλῶς ἢ συμπληροῦνται ἀνεκδοκίμως. Παρέχονται δὲ καὶ τὰ ὀλίγα ταῦτα πολλὰς ἀφορμὰς εἰς σπουδὴν καὶ ἔρευναν τοῦ μνημείου. Καὶ δυσχερὲς μὲν αὐτὰ ἀναγινώσκονται ἐπὶ τῶν λίθων, ἀλλὰ πολλὰ δυσχερέστερον δύναται νὰ ἐξηγησῇ τὸ εἶδος τοῦ μνημείου, εἰς ὃ ἀνήκουσι, καὶ νὰ ὁρισθῇ ἀκριβῶς ἡ ἐποχὴ αὐτοῦ.

Ἄλλο μνημεῖον ὅμοιον οὔτε ἐν Ἀθήναις οὔτε ἐν ἄλλῳ τόπῳ, ὅσον ἤθεύομεν, εὐρέθη μέχρι τοῦδε, τοῦ ἵστοῦ τοιοῦτον, ὥστε ἐξ αὐτοῦ νὰ γινῇ ἀμέσως ἡ ἀσφαλὴς ὁ σκοπὸς τούτου. Ἄν δὲ τὰ ἐπὶ τῶν δύο πλινθῶν διασωθέντα εἶναι μέρη ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ μνημείου ἢ δύο μνημείων τοῦ αὐτοῦ εἶδους, οὐδὲν πρὸς τοῦτο ὁικνεῖται ἄλλ' ἢ ἐν εἰς τῆς ἐραυτῆς ἐξακριβωθῇ, ὅτι δύο μνημείων εἶναι λείψανα, τοῦτο οὐκ μικρὸν δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εἰκασίαν περὶ τοῦ εἶδους αὐτῶν.

Ἐκ τῶν διασωθέντων ἐδαφίων παρατηροῦμεν, ὅτι ἐν τῇ μνημείῳ καταλέγοντο ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀναμίξ. Τούτων δὲ τὰ ὀνόματα ἡμετέροις μετὰ μετρίους τινος ἢ ἐλάσσονος ποσότητος γραμματικῆς χωρία, ὧν ὁρίζεται πάντοτε ὁ τόπος ἢ ὁ ὄνομα, ἔνθα ἐκείντο. Τῶν δὲ ἐδαφίων τὰ μὲν εἶναι βραχύτερα, τὰ δὲ μακρότερα, οὐδεμίαν δὲ ἄλλην σχέσιν ἔχοντα πρὸς ἄλληλα εἰ μὴ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μνημείου εἶναι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ κοινὴν ἔχουσι τὴν ἑλληνικὴν τῶν ἐνοικῶν, αἱ τὰς συνήκοντα τὰ στοιχεῖα αὐτῶν κείμενα δὲ ἐν τῇ ἀπικραδίῳ τοῦ μνημείου ἀπολωσθῶσαν μετ' αὐτῆς καὶ ὡν καὶ τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ μνημείου κατασταλνύουσιν ἀκριβοῦς καὶ δυσέκαστον.

Τὰ ὀνόματα τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἄλλα μὲν ἀναγεγραμμένα εἶναι μετὰ πάντων τῶν προσγορευτῶν τῶν διακρινόντων τὰ πρόσωπα, ἄλλα δὲ συντομωτάτα, οὗδ' αὐτοῦ τοῦ πατρωνυμικοῦ προστιθεμένου. Ἡ διαφορά αὕτη, ὅπως μὲν ἄλλαν ἔχει ἀφορμὴν, ἀλλ' ἴσως καὶ ταύτην, διότι τῶν μὲν ἡ ἀναγεγραμμένη σχέσις ἐξ ἄλλου ὁμοίου μνημείου μεταφέρτετο, ὅθεν ἡ γυναικὴ, ἥρκει δὲ οὐνεκὸς ἐπανέληψεν, τῶν δὲ ἡ σχέσις κατὰ πρῶτον ἀνεγράφετο καὶ ἀνέγκη τῇ νὰ διακριθῇ λεπτομερῶς τὸ πρόσωπον.

Μετὰ τὰ ὀνόματα τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν κείμενα κατὰ γενικὴν πανταχόῃ τὴν λέξιν χωρίων γι-

γραμμένη καὶ ἀποκοπὴν χωρὶ καὶ μόνον ἐν τῷ ἐδαφίῳ Α Π 13 ἐκεῖτο πλήρης χωρίου, ἐν τρισὶ δὲ ἄλλοις ἐδαφίοις ἀντικαθίσταται δι' ἄλλης εἰδῆς ὀνομασίας τοῦ χωρίου, ἐν μὲν τῷ ἐδαφίῳ Α Π 40 διὰ τῆς λέξεως ἐσχάτης, ἐν δὲ τῷ ἐδαφίῳ Α Π 34 διὰ τῆς λέξεως κήπου, ἐν δὲ τῷ ἐδαφίῳ Β Π 48 διὰ τῆς λέξεως ψαλῶν. Ἐάν δὲ ἐν τῷ αὐτῷ ἐδαφίῳ πολλὰ χωρία καταλέγονται, οὐδέποτε ἐπαναλαμβάνεται ἡ λέξις χωρ, τὰ δὲ χωρία χαρακτηρίζονται ἢ ἐκ μόνου τοῦ τόπου, ἔνθα κείμενα, ἢ καὶ ἐξ ἄλλης τινὸς ὀνομασίας.

Εἰς τὴν λέξιν χωρ ἐπάγεται πολλὰς ὀνομαζόμενος ἄνδρος, ὅπερ ἀπαιεῖ μὲν ἐκ τῶν λειψάνων καταφαίνεται, ὅτι εἶναι ὄνομα τοῦ χωρίου· οὕτω κείμενα Α Π 38 χωρ Περιοίκων Φλυσῆς καὶ Α Π 46 χωρ Φλυσῆς πρὸς τῇ Περιοίκῳ. Ἄλλα πολλὰ καὶ ἐν δύναται νὰ εἰρητῇ ἀνεκδοκίμως ὅτι ἡ γενική δὲν σημαίνει τὸν πρότερον τοῦ χωρίου κύριον, ἀλλ' οὗ τοῦ χωρίου μετεδιδόσθαι εἰς τὸν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἐδαφίου κείμενον οὕτω κείμενα ἐν τῷ ἐδαφίῳ Α Ι 14 χωρ Μήνης καὶ Ἀπολλωνίας Αἰθαλίδου, ὅπερ καταλέγεται ἐν τοῖς χωρίοις τῆς Ἀθηνῶν. Τὴν μεταδόσιν δὲ τῶν χωρίων ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλον τὴν δι' ἀγορᾶς μαρτυρεῖ ἡ περὶ τῶν χωρίων τοῦ Οὐντιδίου ἐν τῷ ἐδαφίῳ Β Π 54 ἐπαγομένη προσθήκη εὖν ἡ γόρακε παρὰ τῶν Φιλοτίμου Εὐφάνους κληρονόμου.

Τὰ ὀνόματα τῶν τόπων, ἔνθα τὰ χωρία ἐκείντο, τὰ ἐκ τῶν δημοτικῶν παραγόμενα, ἔχοντα πρωτογενεῖς τύπους ἐπιρρηματικούς οὐκ ἀντι, καὶ ἐν τῇ ἐν-μὴν, συντελοῦσι μὲν εἰς τὸ νὰ δείξωσι τὴν μεταγενεστέραν ἐποχὴν τοῦ μνημείου, ἀλλ' αἱ ἀνωμαλίες αὐτῶν ἴσως πρέπει νὰ μαρτυρήσωσι, ὅτι παραιοτέρῃ ἐπὶ τὸ δημοτικὸν μνημεῖον οὐχὶ ἐξ ἀμέλειας τοῦ γραμματικῆς, ὅπως βεβαίως γράψαν Κωλινοὶ ἔδιδοντο καὶ ὁμοίως καὶ ὁμοίως, ἀλλ' ἐξ ἄλλης τινὸς αἰτίας, ὅπως προέβηται ἐξ ἀντιγραφῆς πιστῆς τῶν ὑπὸ τῶν πολιτῶν εἰς τὴν ἀρχὴν δεδομένων περὶ τῶν χωρίων σημειώσεων, ἐν οἷς αἱ ἀνωμαλίες αὐταὶ ὑπάρχον.

Ἡ γραμματικὴ ποσότης, ἡ ἐκπερισμένη διὰ τῶν γραμμάτων τοῦ ἀλφαῖτου καὶ χίτου προτεταγμένων τῶν σημείων Χ τοῦ ἀνερῶν, παραλειπομένη πᾶν ἐδαφίον, κειμένη ἐν τῇ πρώτῃ στήλῃ καὶ τῇ στήλῃ. Ἐάν δὲ ἐν τῷ ἐδαφίῳ καταλέγονται πολ-

λαχνηρία, έχει έκαστον ίδιον ποσότητα. Τούτων δὲ τῶν κληρίων ποσοτήτων κεφάλαιον εἶναι ἡ ἐν τῷ πρώτῳ κεφαλαίῳ ἐκτὸς τῆς πελίδος κειμένη. Ἐν δυνὶν ἑδαφίοις καταλαμβάνονται τὰ χωρία ἑνὶ ἰδίᾳ ποσότητος, ἐν τῷ ἑδαφίῳ Α III 40 τὰ τῆς Ἰουλίας Ἀντιόχης καὶ ἐν τῷ ἑδαφίῳ Β II 49 τὰ τοῦ Οὐεντιδίου. Ἀμφοτέρω τὰ ἑδωκτα ταῦτα κεῖνται εἰς τὸ κάτω ἀκρον τῶν πελίδων καὶ οὐκ μὲν ἡ στενωχώρα τοῦ τόπου ἐπὶ ἤνεγκε τὴν διαφοράν ταύτην, ἀλλ' ἴσως καὶ διότι δὲν ἦτον ἀπόλυτος ἀναγκὴ νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ποσότης ἑκάστου χωρίου. Ἐν οὖν τῷ ἑδαφίῳ Α III 15 δὲν ὑπάρχει κεφάλαιον, διότι ἐν αὐτῷ τὰ μέρη τοῦ χωρίου εἰς ἴδια πρόσωπα καταλήγονται.

Ἡ ποσότης ἡ ἐπαγομένη εἰς τὸ χωρίον, ἔχει πολυλίκην κλασματικὴν μέτρον. Κεῖται δὲ τοιαύτη ποσότης καὶ ἐνθα ἐν καὶ μόνον χωρίον ἀναγράφεται ὡς περ ὑπερβαίνει, ὅτι οὐχὶ τὸ κεφάλαιον διανεμέτο εἰς τὰ χωρία, ἀλλ' ὅτι ἡ ποσότης αὕτη προέκυπτεν ἐξ ἰδίου τινος ὑπολογισμοῦ περὶ τὰ τοῦ χωρίου, ἴσως δὲ ἐκ καταμετρήσεως καὶ ἐκτιμήσεως κατὰ ποιότητα καὶ ἔκτασιν τοῦ χωρίου. Αὐτὸ δὲ τοῦτο ὑπερβαίνει καὶ ἡ ἐν τῷ ἑδαφίῳ Α III 15 δοξανολογία τῶν μερῶν τοῦ χωρίου πρὸς τὰς ποσότητας αὐτῶν.

Ἐν τοῖς ἑδαφίοις, ἐν οἷς καταλήγονται πολλὰ χωρία, ὑπάρχει ἐν τέλει μετὰ τὴν τῶν δημορίων ποσότητα τοῦ ἐσχάτου χωρίου ἐσχάτος πάντων χαρακτηριστὴς τις M ἐν μὲν τοῖς λευφάνοις Β ἀπλως οὕτως, ἐν δὲ τοῖς λευφάνοις Α ἔχων κατ' ἀριστοτέλιν γραμμὴν τὴν μεταβαλλομένην εἰς κόσμημα. Κεῖται δὲ οὕτω, ὡς εἰ ἐστῆναι κλασματικὸν τι μέρος τῆς ποσότητος, ὅτι δ' αὖτως, ὡς εἰ ἐστῆναι καταλογισμὸν τινος ἰδίου εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἑδαφίου εἴτε εἰς τὰ χωρία τοῦ ἑδαφίου ἅπαντα ἐν κεφαλῇ. Ὁ χαρακτηριστὴς αὗτος ἔχειτο ἴσως καὶ εἰς ἑξάρτια, ἐν οἷς ἐν μόνον χωρίον ἀνεφέρετο, ἔλειπε δὲ ἐξ ἑδαφίων ἐξόντων πλείονα χωρία. Ὑπερβαίνει δὲ πάντως, ὅτι οὐχὶ πάντων τῶν ἑδαφίων τὸ περιεχόμενον εἶχε τὴν αὐτὴν ἰδιότητα.

Ἐν τελευταίον ἀντιπροβαδόμεν τὰ ἑξάρτια τῆς μιᾶς πλειὸς πρὸς τὰς ἄλλας, εὐρίσκομεν, ὅτι τὸ ἑξάρτιον Α III 13 Ἰούνιος Διαιμιεύς, Ἰουνία Εὐπλοία, Ἰουνία Φιλίππη, ἐπανερχεται τὸ αὐτὸ ἐν τοῖς λευφάνοις Β II 27 κολοβὸν μὲν ἀλλὰ οὐδὲν ἄριστον κατὰ πάντα τὰ ὁνόματα καὶ τὸ ἐν τῇ Ἀκαδημείᾳ χω-

ρίον. Ἡ σύμπτωσης αὕτη δύναται μὲν νὰ ὑποτιθῇ, ὅτι προέρχεται ἐκ παραρτήματος τοῦ γραμματέως, γράψαντος εἰς τὰ αὐτά, ἀλλὰ δύναται νὰ προέρχεται καὶ ἐκ τούτου, ὅτι οἱ λιθοὶ ἀνήκουσιν εἰς δύο διάφορα μνημεῖα τοῦ αὐτοῦ εἰδους, γεγραμμένα κατὰ δύο περιόδους, καὶ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἴσως προφανές, ὅτι οὗ δύναται νὰ ἐξηγησιασθῇ τὸ εἶδος τοῦ μνημείου. Τῇ κατὰ περιόδους δὲ ἐπανάληψιν τοῦ μνημείου ὑπερβαίνουσιν ἴσως καὶ αἱ ἐν τοῖς λευφάνοις ὑπερβαίνει ἀνωμαλίες περὶ τὰ τὰ ὁνόματα τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, τὰ ἑνὶ ἰδίῳ χαρακτηριστῶς ἐν ἀρχῇ τῶν ἑδαφίων κεῖμενα, καὶ περὶ τὰ ἐν τοῖς ἑδαφίοις χωρία τὰ ἑνὶ ἰδίῳ ποσότητος καταληγόμενα.

Ἡ κατὰ περιόδους ἐπανάληψις τοῦ μνημείου, ἡ ἐν τοῖς λευφάνοις ἐπανερχομένη, ὅχι μὲν ἴσως καὶ εἰς ἄλλο νέον εἶδος μνημείου, ἐνθα πάντα τὰ ἐν τοῖς λευφάνοις παρατηρούμενα ἤδυναντο νὰ συντηρηθῶσιν, ἀλλ' ἀσφαλότερον, νομίζομεν, εἰρηγὶ εἰς τὰς ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατορίων γινόμενας ἀπογραφὰς.

Αἱ ἀπογραφαὶ (professiones) αἱ εἰς τὴν ἀρχὴν τὴν πρὸς τὸντο κληρομένην ὑπὸ τῶν πολιτῶν διδόμεναι ἔπρεπε νὰ περ ἔγωσιν οὐ μόνον τὰ κτήματα ἑκάστου ἀλλὰ καὶ τὴν κατὰ ποιότητα καὶ ἔκτασιν ἐκτιμῶν αὐτῶν. Ἀνευθεωρητο δὲ κατὰ περιόδους καὶ ὀφείλου νὰ περιέχωσι πᾶσαν τὴν κτημάτων μεταβολὴν ἐν τῇ περιόδῳ συμβαίνουσαν. Ἐκ τῶν ἀπογραφῶν τούτων συνετάθητο ὑπὸ τῆς ἀρχῆς, ἥτις εἶχε τὴν περ τοῦτου φροντίδα, τὸ τῆς ἀπαιτητικῆς (census) πολυπύχον (liber censuarius) καὶ ἐφ' ἧς αὐτὸ ἐν τῷ ἀρχαίῳ. Κατ' αὐτὰς δὲ διανεμέτο εἰς τὴν πόλιν ἐπιβαλλόμενος φόρος ὁ ἐν χρήμασι τὰ κομίζοντες, βαδαιὸς δὲ καὶ ὁ ἐν εἰσὶ (aerarium), ἥτις καὶ ἀπεδωλίστο καὶ συνελέγετο κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον (βλ. Marquardt, R. Alt. 3. 2. σελ. 178, 181, 183. N. H. Iler, Gesch. d. R. R. κεφ. 37 § 321, κεφ. 46 § 40 καὶ 408, ἐκδ. γ').

Τεμάχια ἀπογραφῶν εὐρίσθησαν ἐν Θέρῃ καὶ ἐν Ἀστυπαλαίᾳ ὑπὸ Ῥώσ καὶ ἐδημοσιεύθησαν ὑπ' αὐτοῦ ἐν I. G. 1. (φυλ. 2. ἀρ. 220) καὶ ὑπὸ Kirchhoff ἐν C. I. G. (ἀρ. 8656, 8657). Καταλήγονται δὲ ἐν αὐταῖς κατὰ δημοτικὰς χωρίας, ἑπαιτῶν, ἐλαϊνῶν, ὡπα, πάροικοι καὶ δοδῆαι, καταμετρούμενα κατὰ τὰς δημοτίας τοῦ Οὐλιανέου (de Censibus dig. L. 15. 4) καὶ

τὴν περιγραφὴν τοῦ Λακταντίου (de mort pers. cap. 23) πάντα ἀκριβῶς, ἢ κατὰ τὴν περὶ τῆς καταμετρήσεως ταύτης ἑκφρασιν τῶν Ἀθηναίων εἰσνεοὶ φυλλῶν» (δρ. Tafel Thessal. σελ. 464).

Τὰ τεμάχια ταῦτα ἐξιστάζων καὶ τὴν προσοχὴν τῶν νομικῶν ἑλκύων εἰς αὐτὰ ὁ Th. Mommsen (ἐν Hermes 1869 σελ. 438) διαρεῖ συγγενὲς αὐτοῖς τεμάχιον ἄλλο λατινιστὶ γεγραμμένον, ὅπερ εὐρήθη ἐν Οὐλκῶς τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Λευκαυδίας καὶ ἐδημοσιώθη ὑπ' αὐτοῦ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς τοῦ βασιλείου τῆς Νεαυθίας, εἶναι δὲ, λέγει, καταλλογὸς χωρίων (suavi) διαγεγραμμένων κατὰ κόμης (pagus). Τὸ τεμάχιον κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Mommsen εἰ καὶ κολοῦν φαίνεται νὰ λίγη, ὅτι ὁ καταλλογὸς ἐγένετο κατὰ διατάξιν τοῦ μεγάλου Κινσταντίνου διὰ τοὺς Οὐλκῶν· κατὰ δὲ τὴν ἐπικεφαλίδαν φαίνεται ὅτι ἐκεῖτο κεφάλαιον τῶν ἰσῶν Μ(ορίων), ἐν ἑκάστῃ δὲ κόμῃ ὀρίζεται ἀριθμὸς τῶν Μ(ορίων) καὶ κατόπιν εἶναι ἀναγεγραμμένα τὰ ἑκατὸν φόρου χωρία μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Μ(ορίων), ὅστις ἐπέκειτο εἰς ἑκαστον.

Συγγενὴ πρὸς τὰ τεμάχια ταῦτα δοῦνται νὰ θεωρηθῶσι καὶ τὰ ἐκ τῆς Πυργιωτικῆς ἀπογραφῆς λεῖψανα. Τὰ μνημεῖα, εἰς ἃ ἀνήκουσι, ἦσαν φαίνεται, τῶν τῆς ἀποτιμήσεως ἀπογραφῶν περιλήψεις, γενομένη ὑπὸ τῆς οὐκείας ἀρχῆς ἐκ τοῦ μεγάλου τῆς ἀποτιμήσεως πολυτύπου τοῦ ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τῆς λατομείας, περιέχουσα ἀπ᾽ αὐτῆς περὶ τὰ χωρία μεταβολὰς καὶ δεικνύουσα τὸ ὑπὸ τῆς ἀρχῆς παραδεδογμένον τμήμα τῶν χωρίων, καὶ ὃ διενέμετο ἐξ ἀναλογίας εἰς φόρος (tributum soli) εἰς τοὺς ἔχοντας τὰ χωρία. Ἰσῶς δὲ ἐν τῇ περιλήψει ταύτῃ ἦν καταγεγραμμένη καὶ ὁ ἐν εἰδεί φόρος (annona), ὅστις κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπεδύλλετο.

Ἡ ποσότης ἡ ἀπαγομένη εἰς τὸ χωρίον εἶναι, νομίζομεν, τὸ φορολογουμένον τμήμα τοῦ χωρίου μετὰ τῶν περιρριπταμένων αὐτοῦ, οἷον ἤθελε προσέβηαι καὶ ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν καταλεγόμενων ἐν τοῖς ἐκ Θήρας καὶ Ἀστυπάλαιας τεμαχίοις. Αἱ δὲ εἰσὶν αἱ οὐκ αὐτοὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἰδαρίου μετὰ τῆς γενικῆς χωρίου ἦσαν ἰσῶς ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ τῆς ἡμετέρας, ὡς καίτοι παρ' Ἰταλῶν (περὶ τοῦ Ἀπολλωνίου, § 39 Bekk.), ἐν τῇ μεταγενέστερᾳ ταύτῃ πρὸς τὰ ἀρχαία πρῆν νὰ παραδωλόμεν, «Παρωνή; ἀ-

πεγράψατο τμήμα μικρόν. Ὅστε τοῦ ἰδαρίου Α Π 32 λ. γ. πληρὴς θὰ ἦτον ἰσῶς

Εὐκαρπία Πρακλείδου ἀπεγράψατο τμήμα χωρίου Ἀθμονοί Χχλ'.

Ἀπογραφὰς τῶν χωρίων ἐγένοντο ἐν Ἀθήναις καὶ πρὸ τοῦ Κλεισιθένης καὶ μετὰ ταῦτα, ἐπὶ δὲ καὶ ἀπογραφὰς τῶν οὐσιῶν (δρ. Böckh Sish. τόμ. 1. σελ. 662 ἐκδ. 5^η)· ἀλλ' ἐκ τούτων, καὶ ἐν ἀνεγάρφοντο ἐν στήλαις, οὐδὲν τεμάχιον ἔχει τοῦδε εὐρήθη. Ἀπογραφὰς δὲ ἦσαν ἀναγκαῖαι ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων καὶ ὅτε αἱ Ἀθῶναι ἦσαν civitas libera et foederata αἱ ἰμμοῖς, οὐ μόνον διὰ τὰς ἀπὸ τιμημάτων καθισταμένας ἀρχὰς ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς δαπάνας τῆς πόλεως (δρ. Marquardt, R. Alt. 3. 1. σελ. 255). Εἴτα δὲ, ἀφ' οὗ αἱ civitates liberae et immunes ἢ foederatae, καίτοι καὶ ἀφ' οὗ ὁ Κερκαδὶλλας κατέστησε πάντας τοὺς κατοικοὺς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους Ῥωμαῖους πολίτας διατηρηθεῖσαι, ἤρχισαν ὅμως νὰ ἐκλείπωσι περὶ τὰ τέλη τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ τελευταίον διὰ τῶν διατάξεων τοῦ μεγάλου Κινσταντίνου καὶ τῆς εἰς τὸ κράτος εἰσγωγῆς (438 μ. χ.) τοῦ Θεοδοσιανοῦ κώδικος ἐξηραίνοντο (R. Alt. 3. 1. σελ. 256), αἱ ἀπογραφὰς ἦσαν ἀναγκαῖαι καὶ ἐν Ἀθήναις, καθὼς πανταχοῦ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους, ἵνα καὶ ὁ φόρος ὁ τελούμενος τοῖς Ῥωμαῖοις διενέμνται δικαίως εἰς τοὺς πολίτας (Marquardt, R. Alt. 3. 2. σελ. 141).

Εἰς τοιαύτας ἐπὶ αὐτοκρατόρων γινόμενὰς ἀπογραφὰς, οἷτινες διεθεωροῦντο κατ' ἀρχὰς μὲν κατὰ πανταετηρίαν, ἀπ' οὗ Διοκλητιανοῦ κατὰ δεκαετηρίαν καὶ τελευταίον ἀπ' οὗ 312 μ. Χ. κατὰ δεκαπανταετηρίαν (δρ. Marquardt, R. Alt. 3. 2. σελ. 181) εἰσέζομεν ὅτι ἀνήκουσι τὰ λεγόμενα ταῦτα. Ἐὰν δὲ αἱ ἐπὶ αὐτοκρατόρων γινόμεναι ἀπογραφὰς ἀνεγάρφοντο ἐν λίθῳ ἐν Θέρᾳ καὶ Ἀστυπάλαιᾳ, ἀναμφιβόλως εἶναι, ὅτι ἀνεγάρφοντο καὶ ἐν Ἀθήναις.

Ἀλλ' εἴτε εἰς ἀπογραφὰς ἀνέστην τὰ λεγόμενα ταῦτα καὶ τὸ κατὰ περιόδους φορὸν ἐνέχοντο τμήμα τῶν χωρίων σημαίνουσιν, ὡς ὑπερβαίνει ἡ μάλλον περιοδικὴ ἐπανάληψις τοῦ ἐν αὐτοῖς ἐπὶ τοῖς τῶν Ἰουλιῶν, εἴτε καὶ εἰς ἄλλο εἶδος μνημονίου γνωστοῦ ἡμῖν πρέπει νὰ ὑπεχθῶσιν, οἱ ἐν ταῖς ἡμε-

φάνει, καὶ τὸν ἀνὴρα γινόμενοι ὑπολογισμοὶ περιέχουσι σχηματικά, κλασματικά μέρη τῶν ποσοτήτων παριστάνοντα, ἅτινα ἰδίως ἐρέουσιν εἶναι ἀξία. Ταῦτα δὲ ἀνὰ κτλ. εἶναι νὰ ἐξετασθῶσιν, ἵσως καὶ ἐξ αὐτῶν προκύβῃ ἥνος τι καὶ περὶ τοῦ εἶδους τοῦ μνημείου καὶ περὶ τῆς ἀξίας αὐτοῦ.

Σημεῖα ἡ συνδυαστικὰ ὁρίων ἐπόμενα εἰς τὰ ἀκέραια ἀνέρια καὶ παριστάνοντα κλασματικὸν μέρος τοῦ τιμηματός τῶν χωρίων διεκρίθησαν ἐν τοῖς λίθοις τινὰ μὲν ἀμφόβολα πολλὰ δὲ ἀναμφισβήτητα. Εἶναι δὲ τὰ ἑξῆς:

ΔΡ AS

ΔΡ ΔS

ΔΡ IS-3

ΔΡ AS / M

ΔS

ΔE-3

ΔB-3 ἢ ΔBS

ΔL ἢ ΔD

L

M

M.

ἀμφόβολα

*Οτι τὰ διὰ τῶν σημείων τούτων παριστάνόμενα ὑπολογίζονται ὡς κλάσματα τοῦ ἀνέριου γίνεται καταφανές ἐκ τοῦ κεφαλαίου τῶν πολυμελῶν ἰδαφίων, ἐνθα ὑπάρχουσιν, ὅπου ποιοῦσι κατὰ μονάδα μείζον τοῦ ἀθροίσματος τῶν μονάδων τῶν ἐν τοῖς ἰδαφίοις ἢ μὴ συναποτελοῦντα μονάδα πορίζονται καὶ ἐν τῷ κεφαλαίῳ τῶν ἰδαφίων (βρ. Α II 14, 24, I 11). Καὶ οἱ μὲν ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατόρων ἐγένετο χρῆσις τῶν ἀνέρων ἐν τοῖς ὑπολογισμοῖς καὶ παρ' Ἀθηναίους εἶναι γνωστὸν ἐξ ἄλλων ἐπιγραφῶν. Ὡσαύτως εἶναι γνωστὸν ἐξ ἄλλης ἐπιγραφῆς (C. I. G. 523) καὶ οἱ αὐτοὶ τῶν πρότερον ἐν χρῆσει ὄντων ἀριθμητικῶν σημείων εἰσῆλθον τὰ γραμματικά τοῦ ἀλφριθμοῦ. Ἐκ τῶν λίθων δὲ τούτων μαθηόμεν ὅτι καὶ σημεία ἴδια εἰσῆλθον, ἵνα ἐν τοῖς κατὰ ἀνέρια γινόμενοις ὑπολογισμοῖς παριστάνωσι τὰ παρεμπίπτοντα κλασματικά μέρη. Τῶν σημείων τούτων τινὰ μὲν εἶναι καὶ ἄλλοθεν γνωστὰ, τινὰ δὲ ἐκ μόνων τῶν λίθων τούτων γνωστὰ γίνονται καὶ ἐκ τούτων μένουν νῦν ἀνέκτιτα νὰ ἐρμηνευθῶσι. Ἀμφιβρόν δὲ εἶναι ὅτι ἐν τοῖς λαϊφάνοις δὲν διακρίθησαν ὁλοσχερῇ πάντα τὰ πολυμελῆ ἰδαφία, ἐν οἷς

ὑπάρχουσι ποσότητες κλασματικά, ἵνα ἡ ἐρμηνεία ἀποβῇ εὐχερεστέρα καὶ ἀναμφισβήτητος.

Ἐρευνῶν τις τὸν τρόπον, καλ' ἐν τὰ κλασματικά μέρη ὑπολογίζονται, ἀμφισβῆλαι κατ' ἀρχάς, ἐν τῶν σημείων τινὰ παριστάνουσι μονάδας λογιστικὰς ὑποθεσετόρας τοῦ ἀνέρου ἢ ἄν, ἐπειδὴ περὶ ἀνέρων πρόκειται, τὰ σημεία πάντα κλάσματα σημαίνουσιν, εἶναι δὲ λελογισμένα κατὰ τὸ Ῥωμαϊκὸν δωδεκαδικὸν σύστημα οὗτος (βρ. Marquardt. R. P. Alt. I. σελ. 403), εἰς ὃ οὐχὶ δυσκόλως ἤνουντο νὰ ὑποβληθῶσιν αἱ ὑποδιαίρεσεις τῆς Ἀττικῆς δραχμῆς διότι τὸ ἡμιβάσιον ἦν ἡδὲ uncia (1/12), ὃ δὲ γαλκοῦς sicilicus (1/48), ὃ ὀβολός οὐκίας (1/6), οἱ 2 ὀβολοὶ triens (1/3) κτλ. Ἀλλὰ μετὰ μικρὴν δοκιμὴν καὶ ἐκ τῶν παρεμπίπτοντων ἀλφριθμικῶν γραμμάτων τῶν ἐπαγομένων εἰς τὰ σημεία εὐχερὲς παύεται, ὅτι ἐν τοῖς λίθοις ἄλλος τις τρόπος ὑπολογισμοῦ τῶν κλασματικῶν μερῶν ἐπικρατεῖ, ἐπικρατεῖ δὲ ὁ ἐν χρῆσει παρὰ τοῖς Ἕλλησι μετρολόγος, καθ' ὃν χαρακτηρίζεται μὲν τὸ εἶδος τῆς ὑποθεσετόρας μονάδος, ἀπ' αὐτοῦ δὲ ὁ ἀριθμὸς καὶ τὰ μέρη τῶν μονάδων αὐτῶν σχημάτων καὶ σημείων λ. χ. τοῦ μέλιτος τὸ ὄνομα ἔχει I S < B ἥτοι οὕτως 3 ἢ δραχμῆς 2 (βρ. R., μετρολ. Hult. σελ. 243).

Κατὰ τὸν τρόπον τούτον τοῦ ὑπολογισμοῦ τινὰ μὲν τῶν σημείων ὁνόματα μονάδων λογιστικῶν ἡ νομισματικῶν ὑποθεσετόρων τοῦ ἀνέρου εἶναι, ἀλλὰ δὲ ἀριθμὸν τῶν μονάδων σημαίνει καὶ ἄλλα κλάσματα αὐτῶν. Τὴν μεγίστην δυσχέρειαν εἰς τὸν τρόπον τούτον τῆς ἐρμηνείας παρεμβάλλει εὐθὺς τὸ πρῶτον σημεῖον ΔΡ, μὴ δυνάμενον νὰ σημαίνῃ ἄλλο ἢ δραχμὴν. ἀνέρου δὲ καὶ Ἀττικῆς δραχμῆς, ὡς ἐρμηνεύθησαν ἐπὶ Αὐγούστου καὶ ἐπὶ Νέρωνος τ. α. Τῆς δυσχερείας δὲ ταύτης ἐννοεῖ μάχιστα νομίζει τις, ὅτι ἄλλος τις τρόπος ὑπολογισμοῦ ἐπικρατεῖ ἐν τοῖς λίθοις. Ἀλλὰ καὶ τὸ δογμα ἀνέρου παρ' Ῥωμαίους κατ' ἐποχὰς ἄλλην εἶχε βαρύτητα καὶ ἀξίαν, ἐκ δὲ τῶν ἐν τοῖς λίθοις ὑπολογισμῶν καταφαίνεται ὅτι καὶ τὸ δογμα δραχμῆς παρ' Ἀθηναίους ἐπὶ τῶν αυτοκρατόρων αὐτὰ τοῦτο ἐπλάεν.

Τὸ σημεῖον ΔΡ ἔπεται εἰς τοὺς ἀσφαλεῖς ἀριθμοὺς πρὸ τῶν συνδυασμῶν AS, ΔS, IS-, ἐν οἷς διμῆξ ἐπὶ ἄλλῃ ἐπιγραφῇ ἀπντηθῆναι, ὅσον ἡμεῖς ἡσυχάζομεν, ὅτε ἐν τοῖς μετρολόγοις ὑπάρχει. Κατὰ

δὲ τὸν παρὰ τοῖς μετρολόγοις ἐν χρήσιν τρόπον τῆς παραστάσεως τῶν ὁμοειδῶν ἀνωτέρων καὶ ὑποδεστέρων μονάδων εἶναι ἔννομα μονάδος ὑποδεστέρας τῆς διὰ τοῦ Χ παριστοινομένης. Κατὰ δὲ τὴν σύνθεσιν τὸ σημεῖον ἐν ὑπολογισμοῖς νομισμάτων δὲν δύνανται νὰ σημαίνῃ ἄλλο ἢ τὸ ἔννομα δραχμὴν ἢ πάλιν θνητίον. Ὁ δὲ τῶν μονάδων ἀριθμὸς σημαίνεται ὑπὸ τῶν ἐπομένων AS, ΔS, ΓS κατὰ τὰ παρὰ τοῖς μετρολόγοις, λ. χ. ὁ ξίστης ἔχει Δ' AS ἥτοι λίτρας 4 $\frac{1}{2}$. Ἡ δὲ σημασία τοῦ σημείου ΔΡ ἐρμηνεύεται ἀκριβέστερα καὶ ἐκ τοῦ ἐπομένου σημείου S.

Τὸ σημεῖον S, ὅπερ ὑπάρχει ἐν τοῖς συνδυασμοῖς ΔΡAS, ΔΡΔS, ΔSAS καλοῦσιν οἱ Ἕλληνες μετρολόγοι ῥωμαϊκὸν σίγμα, σημαίνει δὲ, λέγουσι, τριώβολον ἢ κατ' ἑνίους μὲν τριώβολον παρ' αὐτοῖς δὲ τὸ ἥμισυ παρὰ τοῦ μέτρου καὶ σταθμοῦ (ὁρ. Ἑλ. Μετρολ. ἐκδ. Παλ. καλ. 207, 226, 244 καὶ προλεγ. σελ. 173). Κατὰ ταῦτα οἱ συνδυασμοὶ οὗτοι σημαίνουσιν ἢ ΔΡ 4 $\frac{1}{2}$, ΔΡ 4 $\frac{1}{2}$, ἢ 4 $\frac{1}{2}$ ἢ, ὅπερ πιθανώτερον, δραχμὴν μίαν καὶ τριώβολον, δραχμὰς τέσσαρας καὶ τριώβολον, ἢ μίαν καὶ τριώβολον. Ἐν ἐπιγραφαῖς δὲ Ἰσχυρίτου τὸ σημεῖον σημαίνει ἔννομα λογιστικῆς μονάδος (ὁρ. C. I. G. 4802), ὡς ὑπερβαίνει τὰ κατόπιν ἐπόμενα ἀριθμητικὰ γράμματα.

Ἐκ δὲ τῶν μετρολόγων μαθηματικῶν (σελ. 171 ἐκδ. Hultsch), ὅτι τὸ σημεῖον S σημαίνει τριώβολον. Κατὰ ταῦτα ὁ ἐν τῷ κεφαλαίῳ Β I 35 κείμενος συνδυασμός, οὗ τὰ σημεῖα ΓS γραμμίδιον ἔχον, προσεγγίζουσιν μέλλον εἰς τὰ τοῦ ρωμαϊκοῦ συστήματος, ἀντιπαράβαλλόμενος πρὸς τοὺς συνδυασμοὺς ΔΡAS, ΔΡΔS, προδίδεται ὡς ΔΡ ΓS—) καὶ σημαίνει δραχμὰς τρεῖς καὶ τριώβολον, ἔτι δὲ καὶ ἡμιώβολον, ὡς ὑπερβαίνει τὸ τελευταῖον σημεῖον τὸ ὑπάρχον καὶ ἐν τῷ συνδυασμῷ ΔΕ—).

Ὁ συνδυασμός ΔΕ—) ὁ ἐν τῷ ἄρθρῳ τοῦ ἑξαρίου Α III 31 κείμενος παρίχει μετὰ τὸ ἀσκήρις μὲν ἄλλ' οὐχὶ ἀμφίβολον Ε γραμμὴν μικρὰν ὀριζόντιον ἀποτελεῖ καὶ μετ' αὐτὴν τὸ σημεῖον J, ὅπερ οἱ Ἕλληνες μετρολόγοι καλοῦσι πρὸς τὸ ἴσῳ ἐστραμμένον σίγμα. Ἐν δὲ τῷ κεφαλαίῳ τοῦ ἑξαρίου ἢ μὲν ὀριζόντιος γραμμὴ δὲν φαίνεται, εἰδὴ τὸ κεφαλαῖον εἶναι ἐστραμμένον, τὸ δὲ ἐπόμενον σημεῖον παλιντοῦται κατὰ τὰ ἴσῳ μεταξὺ J καὶ S. Ἡ μικρὰ ὀριζόντιος γραμμὴ σημαίνει κατὰ τοὺς Ἕλληνας

μετρολόγους ὁ θ ο ὡ ν μετ' αὐτῆς δὲ τὸ σημεῖον S, κατὰ δεξιὰν κινήσας, σημαίνει τετράβολον, καθὼς ἐν τῷ συνδυασμῷ ΔΡ ΓS—) κεῖται. Ἐν δὲ ἦτε αὐτοτελὴς ἢ ἐν τῷ ἑξαρίῳ Α III 31 ὀριζόντιος γραμμὴ καὶ τὸ εἰς τὸ σημεῖον S προσκεκλιμένον γραμμίδιον ἐν τῷ Β I 35 σημαίαν ἔχουσιν, καὶ βεβαίως ἔχουσιν, οὐχὶ μὴ ὀρθῶς ὁ Ἰουστινιανὸς (Nov. 107) ἀπηγόρευεν ἐν ταῖς διαθήκαις ἐπὶ οὐ γήρασμοις μὴ τοῖς συμβόλοις τῶν ἀριθμῶν σημαίνεσθαι ἀλλὰ δὲ δλων γραμμῶν δηλοῦσθαι. Τὸ δὲ πρὸς τὰ ἴσῳ ἐστραμμένον σίγμα J πᾶν σαφὲς ἐν τῷ ἄρθρῳ τοῦ ἑξαρίου τοῦ αὐτοῦ Α III 21 κεῖται καὶ ἐν τῷ κεφαλαίῳ Β I 35 ἐν τῷ συνδυασμῷ ΔΡ ΓS—), σημαίνει δὲ κατὰ τοὺς Ἕλλ. μετρολόγους ἡμιώβολον, καὶ τὴν σημασίαν ταύτην εἶχε καὶ ἐν τοῖς ὑπολογισμοῖς τοῖς γινόμενοις κατὰ τὸ πρότερον νομισματικὸν σύστημα καὶ ταύτην εἶχε βεβαίως καὶ ἰνταῦθα.

Ἄν δὲ τὰ σημεῖα S, —) ὡς ὀνομασίαν νομισματικῶν μονάδων πρὴν νὰ θεωρηθῶσιν ἢ, ὅπερ ἀπίθανον, ὡς σημεῖα κλασμάτων τῆς προηγουμένης μονάδος, ἐν λ. χ. S πρὴν νὰ ἐρμηνευθῇ 1/2 ἢ τριώβολον, πολλὴ διαφέρει εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῆς σημασίας τοῦ σημείου J, εἰς ὃ ἐπεται.

Τὸ σημεῖον Δ κεῖται, καθὼς τὸ ΔΡ, μετὰ τοὺς ἀσκήριους ἀριθμούς καὶ ἐν ἄρθροις καὶ ἐν κεφαλαίοις, ἐν μὲν τῷ λίθῳ Α τρίς (III 32, 38, 40) ἐν κεφαλαίοις καὶ δις (III 23, 31) ἐν ἄρθροις, ἐν δὲ τῷ λίθῳ Β δις (I 19 καὶ II 12) ἐν κεφαλαίοις. Ἐκ τῶν συνδυασμῶν ὁ μὲν ΔS κεῖται σαφὲς Α III 40. Ἄν δὲ ΔS ἢ ΔL ἔκειτο ἐν τῷ Β I 19 καὶ II 12 μέναι ἀμφίβολον, εἰδὴ τὸ μέρος τοῦ λίθου εἶναι ἐστραμμένον. Ὁ δὲ συνδυασμός ΔΕ—) ὁ ἐν τῷ ἄρθρῳ τοῦ ἑξαρίου Α III 31 κείμενος ἔχει τὸ Ε ἀσκήρις μὲν καὶ ἴσως ἐστραμμένον κεφαλαῖον ἄλλ' οὐχὶ ἀμφίβολον. Ἐν δὲ τῷ κεφαλαίῳ τοῦ ἑξαρίου ὁ συνδυασμός εἶναι μεταδεδιγμένος ἔχων Β σαφὲς ἀντὶ Ε, ἀλλὰ τὸ ἑξάριον ἔχει διωρθώσεως εἰς τὰς ἑκατοντάδας ὑπ' αὐτοῦ τοῦ χαρακτοῦ καὶ ἴσως τὸ ἐν τῷ ἄρθρῳ ἀσκήριος γεγραμμένον ἢ ἐστραμμένον Ε ἐγράφη σαφὲς Β, διορθωθὲν ἐν τῷ κεφαλαίῳ. Τὸ σημεῖον κατὰ τὸν τρόπον τῶν μετρολόγων ὅτι ἦν ἔννομα νέας μονάδος λογιστικῆς, εἰς ἣν ἐπεται οἱ ἀριθμοὶ AS, Ε, καθὼς εἰς τὸ ΔΡ. Σημειώσεως δὲ ἴσῳ εἶναι, ὅτι ἐν τῷ λίθῳ Α ἐν μὲν ταῖς σελίδι I καὶ II κεῖ-

ται ΔΡ, ἐν δὲ τῇ σελίδι III κείται πανταχοῦ ρ. Ἐν δὲ τῷ λίθῳ Β ἐν τῇ σελίδι I κείται θω μὲν ρ, κατωτέρω δὲ ΔΡ, ὅπερ ἀνεμφανίζει ἀναμφισβήτητον τὴν διαφοράν τῆς σημασίας τῶν σημείων. Ἀν δὲ τὸ σημεῖον διαφέρει ἀληθῶς τοῦ ΔΡ, καὶ πόσον διαφέρει, ἢ ἂν εἴλω, κορρὴ τῆς αὐτῆς ἵναι μονάδος, τοῦτο ἐκ τῆς ἀσυστάσεως τῶν λίθων δὲν δύναται νὰ διακριθῇ. Οὐκ ἐπὶ τὸ σημεῖον ἐκ τοῦ Δ καὶ Ρ συντίθεται, προκύπτει, σαρφ, μάλιστα ἐκ τοῦ ἑδαρίου Α III 38, ἐνθα τὸ Ρ εἰσέρχεται σαφῶς. Ἐκ δὲ τοῦ ἑδαρίου Α III 31 προκύπτει ρε ρε ἤτοι ὅ μονάδες τοιαῦται δὲν ἀπετέλουσαν Χ. Ἐν δὲ τὸ σημεῖον S ἀντὶ 1/2 ἐξηγῆται τριώβολον, καὶ τὸ S τετρώβολον καὶ τὰ σημεία - ὅβολος καὶ ἡμιόβολιον, τὰ σημεία ΔΡ καὶ ρ δὲν δύνανται νὰ διαφερώσι κατὰ σημασίαν, καὶ τοὶ διαφέροντα κατὰ τὴν πλοκὴν τῶν γραμμάτων, εἰς ὧν εἶναι συντεθειμένα. Ὅμοιον παρὶπου σημείον ἀπηντήθη ἐν τῇ τῶν ὁρίων διατυμῶσι (ὁρ. ἐκδ. Mommsen σελ. 47), σημαῖον φόρμην, ἥτις σημασία ἐνταῦθα δὲν ἀρρῶει.

Τὸ σημεῖον L κείται πολλαχόθεν ἐν τοῖς λίθοις, πανταχοῦ μετὰ τοὺς ἀκεραίους ἀριθμούς. Κεῖται δὲ καὶ ἐν τοῖς τιμημασὶ τῶν χωρίων καὶ ἐν τοῖς κεφαλαίοις τῶν τιμημάτων ἑδαρίων. Ἀν ρL ἢ ρΔ ἔκειτο ἐν τοῖς ἑδαρίοις Β I 19 καὶ II 12, ἐξηγεῖσθαι ἀνωτέρω, ὅτι εἶναι ἡμιόβολον. Ἐν δὲ τῷ ἑδαρίῳ Α II 15 φαίνεται διασπῶμενον ἐκ C εἰς L κεῖμενον οὕτως (C).

Τὸ σημεῖον ἀπηντήθη ἥδη πολλάκις ὡς διαστολή, ἢ ὁμοιάζει τῷ ἀπαντηθέντι, ἀλλ' ἐν τοῖς λίθοις τοῦτο εἶναι βεβαίως ἄλλην σημασίαν, διότι κείται ἐνθα οὐδεμία ἀνάγκη διαστολῆς ὑπάρχει, λείπει δὲ εἴθε ἦεν ἀνάγκη νὰ τεθῇ πρὸς διαστολὴν, ἐὰν διαστολὴν ἐσημαίνομεν. Κατὰ τοὺς Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους μετρολόγους τὸ σημεῖον σημαίνει δραχμὴν βέρου, καὶ ἡδύνατο νὰ σημαίνῃ καὶ ἐνταῦθα τὴν διὰ τοῦ ΔΡ παριστανομένην μονάδα, ἐὰν τὸ ΔΡ ἐρμηνεύθῃ δραχμὴ, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀντιπαρόδοις τῶν σῶων ἑδαρίων, ἐν οἷς ὑπάρχει, φαίνεται, ὅτι εἶναι πολλῶν μείζονα δύναμις.

Ἐν τοῖς ἐκ Θήρας καὶ Ἀστυναλίας τιμημασὶ τῶν ἀπογραφῶν, ἐν οἷς καὶ ἄλλα σημεία κλασματῶν ἀπογράφουσι, μένοντα εἰσι ἀνερμήνευτα (πρὸς ἐρημ.

Hermes, 1869 σελ. 438), ὑπόκεινται ἐν τοῖς ἐκ Θήρας καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο, ὅπερ οὐχὶ μὴ ὀρθῶς ἠρμηνεύθη ὑπὸ Ῥόας (I, G, I, II σελ. 88) dimidium, προσηγείται δὲ τοῦ σημείου ἐν τοῖς τιμημασὶ ἢ μονάδας I (=jugerum, ἰούγερον). Καὶ τὸ σῆμα τοῦ σημείου προκύπτει ἴσως ἐκ τοῦ ἀρχαιοτέρου C, ὅπερ ἐσημαίνει τὸ ἡμισυ πάσης μονάδος (ὁρ. προλεγ. Nolt. εἰς τοὺς Ἑλ. μετρολ. σελ. 173), ἐν μὴ συμπίπτει μετὰ τοῦ σήμα, ὅπερ ἐγγράφεται κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁμοίως C. Ἐκ δὲ τῆς τοῦ Friedlein πραγματείας τῆς ἐσχάτης (1869) δημοσιευθείσης καὶ ἐπιγραφόμενης die Zahlzeichen der Griechen und Römer μανθάνομεν (σελ. 13), ὅτι, ὡς ὁ Nesselmann ἐν τῇ τῶν Ἑλλήνων Ἀλγέβρας παρατηρεῖ, οἱ Ἕλληνας μαθηματικοὶ τὸ 1/2 ἐσημαίνον διὰ τοῦ σημείου L ἢ L'. Ἡ δύναμις καὶ ἡ σημασία, ἣν τὸ σημεῖον ἔχει ἐν τοῖς λίθοις, θὰ ὀρίσκητο ἀκριβῶς ἐκ τοῦ ἑδαρίου Α I 16, ἐνθα κείται τετράκις ἐν τοῖς ἑρβροῖς ἐπεὶ ἄλλω κλάσματι, ἐὰν τοῦ τελευταίου τιμημασὶς ἢ μονάδα ἦεν σαφές, ἀλλ' ἀτυχῶς ἡ μονάδα δὲν δύναται νὰ διακριθῇ ἐν τῷ λίθῳ ἀν Δ, Γ ἢ Ε ἦναι. Ἐκ δὲ τῆς ἀντιπαρόδοις τῶν σῶων ἑδαρίων Α II 44 καὶ 24, ἐνθα τὸ μὲν σημεῖον L ἑστειται εἰς τὰς μονάδας τῶν ὁνερῶν, τὰ δὲ ἐν αὐτοῖς κλάσματα μετὰ τῶν κεφαλαίων κατασκευάζουσι τὰς ἰσότητας

$$\begin{aligned} L + \Delta P AS + \Delta P AS / \chi &= I + L \\ \Delta P AS + L + \Delta P AS / \chi &= I \end{aligned}$$

καταρτίζεται, ὅτι τὸ σημεῖον L οὐ μόνον σημασίαν ἔχει, ἀλλὰ καὶ ὅτι εἶναι $L = \Delta P AS - \Delta P AS$. Ταῦτα δὲ εἶναι κατὰ τοὺς Ἑλλ. μετρολόγους ἀναγινωσκόμενα, παρέχουσι $L = \Delta P \gamma$ ἤτοι $L = \text{δραχμῆς τριού}$. Ἐκ δὲ τούτου φαίνεται ἡ ὅτι τὸ σημεῖον L δύναμενον κατὰ τὴν παράθεσιν νὰ σημαίῃ 1/2 ἄλλην εἶναι ἐν τοῖς λίθοις σημασίαν ἢ ἐπὶ ΔΡ γ' ὅτι ἡμίονοι εἶναι τῆς διὰ τοῦ Χ παριστανόμενης μονάδος. Τοῦτο δὲ δύναται νὰ δειγθῇ ἐκ τῆς σημασίας τοῦ ἐν τοῖς κλάσμασι κειμένου χαρακτῆρος 1/4.

Τὸ σημεῖον M, οὗ τὴν ἰδιότητα χρῆσιν ἐν τοῖς λίθοις τοῦτοις παρετήρησαμεν ἀνωτέρω, σημαίνει κατὰ τοὺς Ἕλληνας μετρολόγους μείζον ἢ μέρος (μέριον, ὁρ. Μετρολογ. ἐκδ. Nolt. σελ. 470). Ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ μέρους κείται ἐν τῇ τῶν ὁρίων διατυμῶσι τὸ ἀποκλινησὺν (ὁρ. Ἀρχ. Ἐργα ἀρ.

МЕЧНИКОВА

3803 και πρό Mommsen d. Ed. Diocl. de pr. t. ven. σελ. 47). Τι σημαίνει το μονόγραμμα M ή το επί των Κερκυραϊκών ἀγγυρίων και χαλκίνων νομισμάτων κείμενον (βρ. Κατάλ. νομ. Κερ. κ.τ.λ. υπό Α. Προστολάκη αρ. 159, 161, 359), δειλουσιν ἐξηγήσαι ἡμεῖς οἱ νομισματολόγοι, πάντως δὲ δὲν διαφέρει τῶν ἄλλων ποικίλων μονογραμμάτων, ἅπαντα πᾶντωνται ἐν τοῖς Κερκυραϊκοῖς καὶ ἐν τοῖς Ἀττικοῖς καὶ ἐν ἄλλοις νομίσμασι, καὶ δὲν δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἐν τοῖς λίθοις. Τὸ σημεῖον ἐν τοῖς προκειμένοις λίθοις κεῖται οὕτως, ὥστε πρὸς τὴν ἐξέτασιν ἀκριβεστέραν ἡ θέσις αὐτοῦ, ἵνα λαμβάνῃ ἀληθῆς χρῆσις καὶ σημασία ἐν αὐτοῖς.

Τὸ σημεῖον κεῖται πεντάκις ἐν τῷ λίθῳ Α (ἐν 149, 19, 20, 28, III 35) καὶ πεντάκις ἐν τῷ λίθῳ Β (126, 29, 40, II 33, 47). Καὶ τὰ δέκα δὲ ταῦτα ἐδάφια, ἐν οἷς κεῖται, εἶναι ἐδάφια, ἐν οἷς καταλείπονται πολλὰ γράμματα, ἔχοντα ἑκάστον ἴδιον τίμημα. Ἐν καὶ μόνον ἐκ τῶν ἄλλων ἰδαρίων δεῖκνυται ἀσφῆ ἵσχυς τοῦ M μετὰ τὸ κλασματικὸν τίμημα τοῦ χωρίου, τὸ ἐν τῷ λίθῳ Α 149. Κεῖται δὲ τὸ M μετὰ τὸ τίμημα τοῦ τελευταίου γράμμου, καὶ πολλάκις μὲν πλησίον, ἐνίοτε ὅμως τῶν μυχρῶν τοῦ ἀκραιῶ ἀριθμοῦ (βρ. Β 140, II 47) ἢ τοῦ ὑπερχυνοῦ κλάσματος (βρ. Α 149, II 28), ὥστε δύναται νὰ διασφύγῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστη, τὸν τὸν λίθου.

Ἐν τῷ λίθῳ Β ἀναγινώσκεται τετράκις, ἐν ὅ, ὁ λίθος εἶναι οὗτος, δις πλησίον καὶ δις μακρὰν τοῦ ἀριθμοῦ γυμνὸν οὕτως M , ὥστε νομίζει τις, ὅτι μᾶλλον ἀριθμοῦνται ἐν τῷ λίθῳ, τὸ δὲ σημεῖον τίθεται ἐν τέλει τοῦ ἐδαφίου, καὶ ὅτι τὸ πρὸ τῶν ἀριθμῶν κείμενον σημεῖον X σημαίνει χιλιάδας, ὡς ἀνηντήθη ἄλλωχο (βρ. Eripte. Fr. σελ. 352), ὅτι δὲ ὁ λίθος ἑμοσιος εἶναι τῷ λατινικῷ λίθῳ τοῦ ἐκδοθέντος ὑπὸ Th. Mommsen (I. R. N. αρ. 216, πρό. Hermes 1869, σελ. 438). Ἄλλ' ἐξετάζων τις τῶν ἐδαρίων τὰ σὺν κεφάλαια βλέπει, ὅτι οὐχὶ χιλιάδες μὲν ἀριθμοῦνται.

Ἐν δὲ τῷ λίθῳ Α κεῖται τὸ σημεῖον ἐν μὲν τοῖς ἐδαρίοις II 28 καὶ III 35 ἔχον σαφῶς κατ' ἀριστερὰν ὡς ἐκ κοινῆς γραμμῆς ἀπὸ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ κειμένου Ο, ἐν δὲ τῷ ἐδαρίῳ Α II 20 ὁ πᾶρχει πρὸ αὐτοῦ γραμμὴ πλαγία, ἥ τις ἐκ τῆς κο-

σμηματικῆς ἐκείνης γραμμῆς φαίνεται ὅτι ἀνήκει εἰς τὸ σημεῖον M . Κεῖται δὲ ὁ χαρακτήρ ἐνταῦθα ἐν τῷ συνδυασμῷ ΔΡ ΔΣ ΙΖΝ, ἐξ οὗ ἐρίζεται ἡ κλασματικὴ θέσις αὐτοῦ, ἔαν ὡς κλάσμα πρέψει νὰ νοηθῇ.

Κατὰ τοὺς Ἑλληνας μετρολόγους γραμμὴ πλαγία, οἷα ἡ πρὸ τοῦ M ἐν τῷ λίθῳ Α II 20 ἐν τῷ συνδυασμῷ ΔΡ ΔΣ ΙΖΝ κείμενη, σημαίνει ὁδολόν, καθὼς ἡ ἐρίζοντις γραμμὴ ἡ ἐν τῷ ἐδαρίῳ Α II 38 ἐν τῷ συνδυασμῷ ΔΘ—, καὶ ἤδυνάτο ἡ γραμμὴ αὕτη νὰ ἐνωθῇ μετὰ τοῦ προηγουμένου S καὶ νὰ ἐρμηνευθῇ τετράβολον, ἡ δὲ κλίσις αὕτη νὰ θεωρηθῇ ὅτι προέβληκεν ἐκ τῆς στενοχωρίας τοῦ τόπου. Τὸ δὲ M οὕτε κατὰ τὸ ῥωμαϊκὸν ἑξαεκαδικὸν σύστημα ἔχει κλασματικὴν σημασίαν, ἵνα κατασφύγῃ εἰς αὐτὸ πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ σημείου, οὕτε κατὰ τοὺς Ἑλ. μετρολόγους ἡ ἄλλην τινα παράδοσιν σημαίνει νομισματικὴν τινα μονάδα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ κοσμηματικὴ πλαγία γραμμὴ ἐνοῦται μετὰ τοῦ Ο τοῦ ἐπὶ τοῦ Μ κειμένου ἐν τῇ σελ. II 28 καὶ III 35 ἐν τῷ λίθῳ Α, ἤδυνάτο ἡ πλαγία γραμμὴ νὰ συνδυασθῇ μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ χαρακτήρ ΙΖΝ νὰ ἀναγνωσθῇ ὁ δ ο λ ι τ ε ο σ α ρ δ κ ο ν τ α καὶ νὰ θεωρηθῇ ὡς κλάσμα τῆς μονάδος ΔΡ, ἥς τὸ 1/2 διὰ τοῦ S παριστανόμενον διὰ ἦτον πολλὴ μείζον 40 τοιοῦτον ὁδολῶν.

Ἐὰν νῦν συλλεγώμεν τὰ κλασματικὰ μέρη, τὰ συντελούντα τὴν μονάδα, ἐκ τῶν ἐδαρίων Α II 14 καὶ Α II 24, ἅπαντα εἶναι οἷα καὶ ἔχουσιν εὐεκα τῶν ἐν αὐτοῖς κλασματῶν ἐπιπροσέγγονον τὸ κεφάλαιον καὶ οὐ γὰρ τὴν ἀντιπαραβολὴν χορηγοῦσι, προκύπτει

$$\text{X} = \Delta \text{P} \Delta \text{S} + \Delta \text{P} \Delta \text{S} + \text{I} \text{Z} \text{N} = \Delta \text{P} \Delta \text{S} + \text{Z} + \Delta \text{P} \Delta \text{S} + \text{I} \text{Z} \text{N}.$$

Ταῦτα δὲ εἶναι κατὰ τοὺς Ἑλληνας μετρολόγους ἀναγνωστέον, τοῦ μὲν ΔΡ ὡς ὀνόματος μονάδος θεωρουμένου, τοῦ Z σημείου Z ὡς τοῦ ΔΡ Γ, καθὼς εὐρὴν ἀνωτέρω, παραρροῦσιν ἴσυν ποσότητα, τὴν ἐν τῷ κεφάλαιῳ προστεταμένην μονάδα. Ἐξ αὐτῶν δὲ προκύπτει

$$\begin{aligned} \text{X} &= \Delta \text{P} \Delta \text{S} + \text{I} \text{Z} \text{N} \\ \text{καὶ } \Delta \text{P} &= \text{X} - \text{I} \text{Z} \text{N} \end{aligned}$$

ἥτοι ἡ διὰ τοῦ σημείου ΔΡ παριστανόμενη λογιστική εἰτε νομισματικὴ μονὰς εὐρίσκεται ἐκ τῆς ἐκτου περιπτώσεως ἀνωτέρω διὰ τοῦ X παριστανόμενης, εἰτε τοῦ θνηαρίου. Ἐπιμυροῦνται ταῦτα βασικὰ ἡμέ-

κα εἰς ἄλλα ἐδάφια, ἅτινα εἶναι μὲν κοινὰ, ἀλλὰ οὐκ ἴσως δύναται νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς βάθυνον, εἰς τὴν ἐξέτασιν Α II 6, ἐνθα ἂν μὲν τοῖς ἀρθροῖς κείναις Α' Δ' ΑΣ ΔΡ ΔΣ Ν', τὸ δὲ κεφάλαιον ἐπισημασμένον εἴναι, κατὰ ἀνάγκην καὶ κατὰ τὸ σημεῖον Ζ, καὶ εἰς τὸ ἐδάφιον Α III 32, ἐνθα ἡ ἐν τῷ κεφαλαίῳ μόνος φαίνεται, οὐκ προκύπτει ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀρθροῖς Ζ, Ζ', Ν' καὶ Ν'.

Ταῦτα παρατηρῶν τις καὶ ἐκ τοῦ γράμματος Μ ὀρμώμενος, ἠθέλησεν νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι τὸ σημεῖον ΙΖ' οὐ μόνον κλάσμα εἶναι καὶ ὡς τὸν λοιπὸν ὁποιοῦνται, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν τοῦ αὐτοκράτορος 'Αναστασίου (491—517) ῥέλλιν παριστάει, ὅστις εἶχε 40 νομίσματα καὶ τοῦτο ἔνεκα ὄρεται τὸ γράμμα Μ ἐν τῇ μὲν πλειοψηφίᾳ καὶ νὰ νομισθῇ ὅτι ἐν τοῖς, ὡς εἶπε, ἐπιγραφαῖς τοῦ αὐτοκράτορος 'Αναστασίου νομισματικὸν σύστημα καὶ κατὰ νομισμᾶτα (Solidi) ἢ νομισματικά καὶ κερτίνια (siliquiae) γίνονται οἱ ὁποιοῦνται (ᾠρ. Finlay, Gesch. Gr. u. d. R. γερμ. μετάφρ. σελ. 427 καὶ 438, Marquardt, R. Alt. 3, 3. σελ. 24). 'Αλλ' ἡ ὁριωμένη κλασματικὴ εἰδος τοῦ χαρακτῆρος ΙΖ' πρὸς τὴν μονάδα ΔΡ καὶ ὡς γνωστός λόγος τῆς μονάδος ΔΡ πρὸς τὴν μονάδα Χ καὶ τὸ σημεῖον αὐτὸ τοῦ δηναρίου καὶ τῆς μονάδος ΔΡ δεικνύουσιν, ὅτι ἔλλοις σύστημα νομισματικὸν ἐπικρατεῖ ἐν τοῖς ἑλλήσι. Πρὸς τοῦτο αἰσθάνεται, ὅτι Ν' καὶ Ν' κείναις πολλὰ καὶ μακρὰν τῶν ἄλλων ἀριθμῶν, ὡς εἰ μὴ ἔνθα μετ' αὐτῶν εἰς τὸ τίμημα τοῦ χωρίου. Παράδοξον δὲ φαίνεται, ὅτι μόνον εἰς τὸ τίμημα τοῦ τελευταίου χωρίου ἐπιπτεῖ τὸ τοιοῦτον κλάσμα καὶ εἰς οὐδὲν ἄλλο τῶν ἐν τοῖς ἐδαφίοις, ἀλλ' οὕτως ἐν κεφαλαίῳ εὐτυχὲς νὰ ταῖς ποτε, καθὼς τὰ λοιπὰ κλάσματα. 'Ετι δὲ καὶ ὁ λόγος τῆς ὑποδεστοτέρας μονάδος ΔΡ πρὸς τὴν ἀνωτέραν Χ εὐρεθείς κλασματικῆς, δὲν φαίνεται πιθανός. 'Αλλὰ καὶ τὸ σημεῖον Ζ ἔπρεπε νὰ σημαίνῃ οὐχὶ ἄλλως ΔΡ γ' ἀλλ' ἡ δραχμὴν κατὰ τοὺς μετρολόγους ἡ ἡμίον τῆς προηγουμένης μονάδος Χ, ἡνὰ συμφωνοῦν πρὸς τὸ ἀρχαιότερον σημεῖον Σ, ἔξ ὅ βεβαίως προέκυψε καὶ πρὸς τὴν σημασίαν, ἣν εἶδον αὐτῇ οἱ μαθηματικοί. Τελευταίον καὶ τὰ ἐδάφια Α I 14 καὶ Α I 30, καίτοι πολλὰ ὄντα, ὑπεμαρτυροῦν, ὅτι τὸ ἐν τέλει κείμενον Ν' ἢ δὲν συγκαταλέγεται μετὰ τῶν ἄλλων κλασμάτων, ἢ ἄλλως τις λόγος ἐπικρατεῖ ἐν αὐτοῖς δοξαστικός.

Τούτων ἔνεκα νομίζομεν ὅτι ὁ χαρακτήρ Ν' ἢ ΙΖ', ἂν καὶ πολλὰ εἴς τε πλησίον τοῦ τιμήματος τοῦ τελευταίου χωρίου, δὲν εἶναι κλάσμα τοῦ τιμήματος, ἀλλ' ἄλλο τι ὑπερφαίνει. Ἀπορρᾷ βεβαίως οὐχὶ τὸ ἐν τέλει κείμενον χωρίον ἀλλὰ τὰ χωρία πάντα τοῦ ἐδαφίου ἐν κεφαλαίῳ καὶ τούτου ἔνεκα κείναι πάντοτε ἐν τέλει τοῦ ἐδαφίου. Καὶ ἐάν σημαίνῃ μόνον, βεβαιοῦς δὲν ἀριθμοῦνται μόνον διὰ τῶν ἐν τοῖς ἑλλήσι ἀριθμῶν διότι ἀποτοπὸν δὲ ἦτον νὰ κῆται ἐν τέλει καὶ οὕτως σποράδην τὸ σημεῖον καὶ νὰ μὴ κατέχη τὴν θέσιν τοῦ Χ, ὡς ἀναγινώσκεται ἐν τοῖς μετρολόγοις, λ. γ. μέδ. ε', καὶ ἐν τῇ τῶν ὀνίων διατιμῆσει ἰταλ. Ν'Α (ἔρμ. Ἀργ. Ἐφ. 3803 I 31 καὶ πρὸς, τὸ λατ. κείμ. ἐκδ. Mommsen σελ. 11).

Καὶ ἐνδεχόμενον μὲν εἶναι νὰ ὑπερφαίνῃ τὴν κατὰ μόνον καταμέτρησιν τῶν χωρίων, τὸν μερισμὸν, καθ' ὃν ὁ μόνος ἦν τὸ τρίτον τοῦ ῥωμαϊκοῦ λοῦγρου (ᾠρ. Μετρολόγ. ἐκδ. Holl. I. σελ. 190 καὶ II πιν. 1. λ. μόνος καὶ modius) ἐνδεχόμενον εἶναι ἡ πλεονεξία τοῦ Ν' μετὰ τῆς κατ' ἀριστερὰν ἐμπλεκόμενης μετὰ τοῦ Ο γραμμῆς νὰ σημαίνῃ λοῦγρα 40, ἀναφερομένη εἰς ἀπαντὰ τὰ ἐν τῷ ἐδαφίῳ χωρία, ἀλλὰ πιθανώτερον νομίζομεν, ὅτι ἐν τοῖς ἑλλήσι διατελλεται φόρος ἐν χρήμασι καὶ φόρος ἐν εἶδει (ἀπονομή) ὅτι ὁ ἐν χρήμασι φόρος ἐπέκειτο εἰς τὰ χωρία πάντα ἐπιβαλλόμενος, εἰς αὐτὰ κατὰ τὸ παρακολουθεῖν χρηματικὸν τίμημα τὸ ἐκπεπραμένον εἰς δηνάρια, δὲ ἐν εἶδει φόρος ἐπέκειτο οὐχὶ εἰς τὰ χωρία πάντα, ἀλλ' εἰς τὰ μετὰ τὴν εἰσπράξιν καὶ εἰς τὰ ἔξωτα ἔχοντα ἢ εἰς τοὺς πλείους χωρία ἔχοντας. Φόρον ἐν εἶδει οὕτως ἐπιβαλλόμενον σημαίνει ἰσως τὸ Ν', ἡ δὲ πρὸ αὐτοῦ κείμενη γραμμὴ, ἡ εἰς κλάσμα μεταβαλλομένη ἐν Α II 28 καὶ III 35, ἀποτέλλει ἰσως τὸ εἶδος τοῦ μόνου, ἰσως δὲ, καθὼς ἐν τῇ τῶν ὀνίων διατιμῆσει κείναι ἰταλ. Ν' σημαίνει ἐπιβαλλόμενον μόνον, ὅστις εἶχεν δατὴν χοίνικας, ἢ δὲ τὸ 1/6 τοῦ Ἀττικοῦ μετρίμου.

Ἐάν δὲ εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως ἀπογορευθῇ τὸ Ν' ἢ ΙΖ' ἀπὸ τῶν κλασμάτων, εἰς ἃ βεβαίως δὲν ἀνέκει, ἡ μὲν νέα ὑποδεστοτέρα λογιστικὴ μονὰς ΔΡ ἀποδεικνύει ἀκριβῶς τὸ ἔκτον τῆς ἀνωτέρας, ὡς εἶναι ἀνάγκη, καὶ Χ=ΔΡ 7, τὸ δὲ σημεῖον Ζ εὐρεθὲν ἰσὺν ΔΡ γ' ἀποδεικνύει τὸ ἡμίον τῆς λογιστικῆς

μονάδος Χ, ως απαιτεί το σημείον και η περί αυτού παρά των μαθηματικών παράδοσις.

Ο λόγος της διὰ τοῦ δ παριστανομένης μονάδος πρὸς τὴν ΔΡ ἦδυνάτο νὰ ἐξηγισθῇ, εἰάν οἱ λίθοι ἦσαν οἷοι καὶ πλείονας εἶχον κλασματικὰς ποσότητας. Ἐὰν διαφέρῃ τῆς ΔΡ κατὰ σημασίαν καὶ οὐχὶ κατὰ μορφήν καὶ χρῶσιν, ἦν μικροτέρα αὐτῆς, ὡς ὑπερβαίνει τὰ $\mu\epsilon$ τὴν $\tau\eta$ ἑδαφίου Α III 31 καὶ ὁ λόγος τῆς ΔΡ πρὸς τὸ Χ. Ἀλλ' ἐκ τῶν ἀπομεινῶν αὐτῇ σημείου τοῦ τριώβολου S καὶ ἐβωλῶν — καὶ ἡμιώβολου ω φαίνεται, ὅτι μόνον κατὰ μορφὴν διαφέρει.

Ἐν τοῖς ὑπολογισμοῖς ἀπὸ τῶν λίθων ἀντικρατοῦσι μετὰ τοῦ θνηρίου, ὅπου παριστάται διὰ τοῦ Χ, αἱ προτερον ἐν χρήσει λογιστικαὶ μονάδες κατ' ἔννοiam, ἡ δραχμὴ παριστανομένη διὰ τοῦ ΔΙ' ἢ ϕ , ὁ δόλοδς παριστὰ ὅμως διὰ τοῦ σημείου — ἐντὶ τῆς πρῶτερον καθέτου γραμμῆς καὶ τὸ ἡμιώβολου παριστὰνόμενον διὰ τοῦ καὶ τριώβολου ἐν χρήσει σημείου γ . Πρὸς τοῦτους διὰ τοῦ σημείου $\angle$ παριστάται τὸ ἡμισυ τοῦ θνηρίου ἢ καὶ τὸ ἡμισυ ἐν γῆν διὰ τοῦ σημείου S τὸ ἡμισυ τῆς δραχμῆς εἴτε τὸ τριώβολου, διὰ τοῦ σημείου S — τὸ τετρώβολου. Διὰ ἐκ τῆς πρακτικῆς ΓΑ ἢ Μ παριστάται ἑπεροειδῆς μονὰς ἐξερμηνευτος. Τὸ δὲ διώβολου καὶ πενώβολου παριστάνονται ἴσως διὰ τῶν σημείων — καὶ S. Ὁ ρ ἢ ρ ἴσως καὶ τὸ ἡμιώβολου, ὅτινα ὑπερβαίνονται ἐν τῇ ἀριθμοῖς, ἦσαν ἴσως τῆς διὰ τοῦ ΔΡ παριστανομένης μονάδος οὐχὶ τὸ $1/6$ καὶ $1/12$, ὡς ὁ δόλοδς καὶ τὸ ἡμιώβολου τῆς Ἀττικῆς δραχμῆς, ἀλλὰ τὸ $1/8$ καὶ καὶ $1/16$ καὶ ἦσαν ἐπομένως τὸ $1/48$ (ὁ χαλκοῦς) καὶ τὸ $1/96$ (ἡμιχαλκοῦ) τῆς διὰ τοῦ Χ παριστανομένης μονάδος, ἣτις κατέλαθεν ἤδη τὴν θέσιν τῆς ἀρχαιότερας Ἀττικῆς δραχμῆς.

Παρατηροῦμεν δὲ, ὅτι τῆς διὰ τοῦ ΔΡ παριστανομένης ὑποδεστέρας λογιστικῆς μονάδος ὁ λόγος πρὸς τὴν ἀνωτέραν Χ εἶναι αὐτὸς ὁ τοῦ δόλοδς πρὸς τὴν Ἀττικὴν δραχμὴν. Καὶ διὸ εἶναι μὲν ἀπῆλθον νὰ υποθέσῃ τις, ὅτι, ἀπὸ τῆς δραχμῆς ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων ἀντικατέστη ὑπὸ τοῦ θνηρίου καὶ θνηρίου μετὰνομοθεσθῇ, τὸ ἔκτον αὐτῆς, ὁ δόλοδς, ἐξακριβρώθη ἐν τοῖς ὑπολογισμοῖς διὰ τοῦ ΔΡ καὶ ἐν τῇ νομισματικῇ συστημῇ ἐγένετο μετὰ τοῖς τῶν νομισμῶν, τοῦ μὲν τῆς δραχμῆς εἰς τὸν δόλοδν, τοῦ δὲ τοῦ

δόλοδς εἰς τὸν χαλκοῦν, ἀλλὰ πιθανώτερον εἶναι ὅτι ΔΡ ὑποδεικνύει οὐχὶ ἀπῆλθον τὸν δόλοδν, ἀλλὰ καὶ ἡ δομομοσία τῆς νέας μονάδος καὶ ὁ λόγος αὐτῆς πρὸς τὸ θνηρίον σχεῖν ἔχουσι πρὸς τὴν αὐτοκρατορικὴν νομισματικὴν σύστημα, ὅπου ἡδυνάτο ἴσως νὰ ἐξηγισθῇ ἐκ τῆς ἐποχῆς τῶν λίθων ἢ νὰ ἀνηγγίσῃ εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτῶν.

Τὰ λείψανα ἐκ πρώτης θύρας μαρτυροῦσιν, ὅτι εἶναι ἐξ ἐποχῆς αὐτοκρατορικῆς οὐχὶ πῶν ἀρχαίαις, ἀλλὰ πῶν λυσιστελῆς εἶναι, ἐξ ἐρευνῆς λεπτομερεστεράς αὐτῶν νὰ ὀρίσῃ ἀκριβέστερον, ὅθεν εἶναι δυνατόν, ἡ ἐποχὴ εἰς ἣν τὸ μνημεῖον ἀνήκει.

Οἱ λίθοι βεβαίως εἶχον τὰς ἐπιγραφάς, ὅτε ἐνετείχισθον εἰς τὸν τοῖχον τοῦ ὀχυρωματικοῦ πύργου. Διότι πᾶν ἀποπν εἶναι νὰ υποτεθῇ, ὅτι οἱ λίθοι ἐγγράφησαν ὅπως ἐν τῷ τοίχῳ τοῦ ὀχυρωματικῆς ἐξωθεν ἐντετειχισμένοι. Ἐλήθησαν δὲ ἴσως ἐκ σπείας τινος, ἐν ᾗ ἀνεγείροντο αἱ τῶν ἀπογραμῶν περιλήψεις. Ἐκν δὲ ὁ ὀχυρωματικὸς τοῖχος, εἰς δὲ ἀνέκει ὁ πύργος, ἦν τῷ ὅντι ἐκ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκρατορικοῦ Οὐαλεριανοῦ (253—260), ὡς κοινὴς νομίζεται, αἱ ἐπιγραφαὶ θὰ ἦσαν πάντως ἀρχαιότεραι τοῦ Οὐαλεριανοῦ. Ἀλλ' ὁ ὀχυρωματικὸς οὗτος τοῖχος εἶναι ἀναμνησθητῆς πολλῶν νεώτερος καὶ ὀρθότερος ἢ μὲν ἀρχαιολογικῇ ἐταίρῃ ἀνακαλύψασα αὐτὸν ὀνόμασε Βυζαντινὸν, ἄλλοι δ' ἐπειτα εἶπον αὐτὸν τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ τις δὲ καὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Φράγκων (δρ. Curt. Sind. I. σελ. 78, II σελ. 28). Καὶ βεβαίως ἐν τῇ αὐτῇ φασί, εἰς κατέστηρε τῆς Ἀθήνας ὁ πύργος οὗτος, καταστρέψας καὶ καταδροχθίςας τὰς εἰσόδους τῶν μνημείων αὐτῶν, οὗτε ὁ Ἰουλιανὸς ἐπομβάδων (δ54 μ. Χ. Ζῆς. 3, 2), οὗτε ὁ Σουερίσιος (ἐπ. 456) εἶδε τὴν ποικίλην στοάν, γεγραμμένων τῶν ἐργῶν τοῦ Ἰουλιανῶντος ὑπὸ τοῦ ἀνθυπάτου, δὲσ ἐπὶ ὕψους (398 μ. Χ.) κατὰ τὴν ἐπιδρῶν τῶν Ἀλαρίχου (396 μ. Χ. δρ. Zinkeisen. Gesch. Gr. σελ. 637. Finlay. Gesch. Gr. II. σελ. 261 γερ. μεταφρ.). Ἡ ἐποχὴ τῆς οὐκ ἀνέκει τοῦ ὀχυρωματικοῦ τοῖχου καλύπτεται ἐπὶ ὑπὸ σκότος. Ὡστε ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ θέσεως τῶν λίθων οὐδὲν ἴσως δύναται νὰ προκύβῃ περὶ τῆς ἐποχῆς αὐτῶν.

Οὕτε ἐκ τῆς γραφῆς τῶν λίθων εἰς αὐτὸν τὸν νὰ ὀρίσῃ ἀκριβέστερον ἡ ἐποχὴ αὐτῶν. Ἐκ τῶν πολλῶν Ἀθηναίων λίθων τῶν ἐχόντων ὁμοίαν γραφὴν

ἡ ἀρχαιότερη ἐξ ὁρισμένης ἐποχῆς εἶναι τὸ ἐν τῷ ἀνακτορικῷ θεάτρῳ βιβρόν τοῦ Ἀδριανοῦ (Ἀρχ. ἱερ. μ. Β. αρ. 484) καὶ τὸ ἐν τῷ Θερμαίῳ ψήφισμα περὶ ἀναθέσεως ἐπὶ Καρακάλλᾳ εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν ἔθρονον ὑπὸ τοῦ πατρὸς του (198 μ. Χ. C. I. G. 353). Ἄλλῃ τῇ ἐποχῇ τοῦ Ἀδριανοῦ ἄλλοι λίθοι διὰφοροῦν ἐν τῇ γραφῇ. Ὁμοίᾳ γραφῇ εἶναι καὶ τὰ ἐν Θέρᾳ καὶ Ἀστραπαλῇ εὐρεθέντα τεμάχια τῶν ἀπογραφῶν, αἵτινες νομίζονται τῆς πέμπτης ἢ ἑκτῆς ἑκατοσταετηρίδος μ. Χ. ὑπὸ τοῦ ἐκδότου ἀπὸ τῶν ἐπισκευῶν τῶν Ἑλλήνων ἐπιγραφῶν (C. I. G. 8656, 8687). Οἱ δὲ ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνάμολοι εἰς περιγραμματοειδὲς τύποις οὗ ἀντίοι, ὡς αὐτὸν ἐν μέρει τυροῦσι μὲν, ὅτι τὸ μνημεῖον εἶναι μετὰ νεωτέρᾳ ἐποχῇ, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ὁρίσῃσιν αὐτὴν ἐκρί βέστερον.

Τὰ δὲ ἐν αὐταῖς συχνὰ ὀνόματα ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν Φλαυίων καὶ Φλαυίων καὶ τὰ τοπικῶν Φλαουεία ἄγρουσι μὲν εἰς τὸν αὐτοκράτορα Οὐλεσπειανόν (70—96), ὅστις πρῶτος τῶν Φλαυίων ἐγένετο αὐτοκράτωρ, καὶ τὴν Φλαυίαν Δομιτίαν τὴν σύζυγον αὐτοῦ καὶ μητέρα τοῦ Τίτου καὶ Δομιτιανοῦ (Sueton. Vesp. 3), ἣν τοιαῦθ ἐθελοποίησαν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς εἶκασιν ὁ Neill ἐκ τινος τῶν ἐν τοῖς ἐδαφείοις τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου ἐπιγραφῶν (ἐρ. Philolog. τόμ. 23, σελ. 603 καὶ πρὸς Herzberg Gesch. Gr. τόμ. 2 σελ. 146), εἰ καὶ ἡ ἐπιγραφή ἐσφαλμένως εἶχεν, ὡς ἐδημοσιώθη ἐν ἱερῇς Διορ. καὶ . . . Φλαυίᾳ» ὅστις τὸ ἐβδόμιον λέγει ἐκ διαφόρου γραφῆς Φλαυίᾳς Δ . . .

ἱερῇς Διορ. καὶ Ἀρ. . .

Ἄλλὰ ταῦτα μαρτυροῦσιν, ὅτι οἱ λίθοι δὲν εἶναι ἀρχαιότεροι τῆς ἐποχῆς τοῦ Οὐλεσπειανοῦ, εἰ καὶ δὲν φαίνεται πιθανόν, ὅτι ἔχουσιν ἀφορμὴν τὸ εἰς τοὺς διαδόχους τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου κοινὸν ὄνομα Φλαυίᾳς.

Ἡ προσηγορία τοῦ πρὸς τῇ Ἀχαρτικῇ πόλιν κήπου, ὅστις προσηγορεύετο Κεῖο νι ο ς, προήλθεν ἰσως ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς ἀδελφῆς τοῦ αὐτοκράτορος Λουκίου Οὐέρου (161—172), ἧτις ὀνομαζέτο Κεῖωνία (C. I. G. 5583 add. σελ. 1262), ἢ ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ γένους αὐτῆς, τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ ἀνωμολογούμενος εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν ἔθρονον δι' υιοθετήσεως (ἐρ. Ser. Hist Aug. ἐκδ. Peter σελ. 68),

καὶ ὑποδεικνύει, ὅτι τὸ μνημεῖον δὲν εἶναι ἀρχαιότερον τοῦ αὐτοκράτορος Οὐέρου.

Ὁ δὲ ἐν τῷ λίθῳ Β II 48 Τιβέριος Κλαύδιος Αὐστιάδης περιέχει τὸ μόνον ἄλλοθεν ἡμῖν γνωστὸν ὄνομα. Ἐπειδὴ δὲ δὲν χαρακτηρίζεται ἀκριβέστερον, ἡδύνατο νὰ ὑποτεθῇ ὁ εἰς τὴν τεσσάρων τῶν γνωστῶν ἐξ ἄλλων ἐπιγραφῶν, ἢ ὁ δαδούχος ὁ υἱὸς τοῦ Λεωνίδου (C. I. G. 423) ἢ ὁ υἱὸς τοῦ Πατρίωνος καὶ τῆς ἱεροπρόντιδος τῆς νεωτέρας Βεοῦ (C. I. G. 435) ἢ ὁ υἱὸς τοῦ Δημοστράτου καὶ σύζυγος τῆς Κοκκίας Ἀρήτης (Ἀρχ. ἱερ. μ. Β. αρ. 521) ἢ καὶ ὁ ἀρχὼν ὁ υἱὸς τοῦ Σωσπίδου τοῦ δαδούχου ὁ ἀπαντηθεὶς ἐπὶ τοῦ βαθροῦ τοῦ ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ εὐρεθέντος καὶ θεθεὶς κατ' εἰκόσιν εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Κορνήσιου ἢ Σουούρου (180—211) καὶ ἰσως μὴ διάφορος τοῦ ἀρχόντος Κλ. Αὐστιάδου, τοῦ ἐν ἄλλῳ λίθῳ ἀπαντηθέντος (ἐρ. πάντας τοὺς Αὐστιάδας τοῦτους τὸν ἐν Neulauer Com. Epigr. σελ. 143). Κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην τὸ μνημεῖον νὰ κατασκευασθῇ μετὰ τοῦ ἀρχόντος Αὐστιάδου ἐξ εἰκασίας εἰς τοὺς χρόνους τῶν Ἀντωνίων. Ἀλλὰ σημειώσεως ἔχουν εἶναι, ὅτι καὶ τῶν πάντε λίθων ἐκείνων ἀνόμοια τὴν γραφὴν εἶναι τὰ λείψανα τοῦ καὶ ὑπερβαίνουσιν, ὅτι δὲ ἐν αὐταῖς Αὐστιάδης οὗτος εἶναι ἀπόγονός τις ἐκείνων.

Ἐν οὐδενὶ ἄλλῳ τῶν ἀνομείων εὐρισκομένων ἡμεῖς τοῦλάχιστον ἴχνος, δύναται μὲν νὰ ὀρίσῃ ἀκριβέστερον τὴν ἐποχὴν τοῦ μνημείου, τὸ μόνον ἴχνος ἐν τοῖς λείψανοις, ἐξ οὗ δύναται νὰ εἰρησθῇ ἡ ἐποχὴ αὐτοῦ ἀκριβέστερον, εἶναι αἱ λογιστικαὶ λισίδες, αἱ ἐν αὐτοῖς ἐπικρατούσαι, ἀντιπαρεβαλλόμεναι πρὸς τὰς νεωτέρας τὰς εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος εἰσχωρήσας ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων, εἰς ὧν τὰς διατάξεις ἀπάσας ὑπεκυβαν τελευταῖον καὶ αἱ Ἀθῆναι.

Τὸ σημεῖον Χ τοῦ δηναρίου ἡδύνατο μὲν καὶ ἡ ποχὰ νὰ μεταβαλλῇ δύναμιν, καθὼς τὸ δηνάριον ἔξιναι, ἀλλ' ὑποβέβαιον, ὅτι δὲν μετέβαλε καὶ τὴν σημασίαν δηναρίου, ἣν εἶχεν, ἀρ' οὐ χρῆσιν ἐνέχθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν δὲν ἔλαβεν οὐτε τὴν σημασίαν μιλιαρσίου, οὐτε τὴν σημασίαν νόμισμα (solidus), ὅν καὶ ἡδύνατο νὰ σημαίνῃ καὶ τὸ μιλιαρσίου, ὅσον ἔστιν ἡ τῇ Ἀττικῇ δραχμῇ (ἐρ. Th. Mommsen Gesch. d. R. M. W. σελ. 790).

Τὰ δὲ δηναρία, εἰ ὧν γίνονται οἱ ὀβολογιστοὶ ἐν

МЕЧНИКОВА

τοὺς λειψάνους, ἔχοντα οὐκ ἀπλά αλάσματα, λ. χ. 1/2 1/4 κ.τ.λ., ὡς οἱ φέλλαις ἐν τῇ λογαρικῇ τῶν Βυζαντινῶν (ὅρ. αὐτὴν νῦν ἐν Zacharine Nov. Const. σελ. 385 κ. ἑρ.), ἀλλ' ὑποδεστέρας μονάδας λογαριστικὰς ἢ νομισματικὰς, εἰς δύνανται νὰ ᾖται τὰ λεγόμενα χάλκινα δηναρία, τὰ ἐπὶ τῶν διαδόχων τοῦ Κωνσταντίνου ἐν χρήσει ὄντα, τὰ ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος Ἀναστασίου (491—518) διὰ τοῦ νομίσματος παρασταθέντα, ἐξ ὧν ἐπ' αὐτῶν μὲν 5760 ἕως 6000 ὑπολογίζοντο εἰς τὸ χρυσὸν νόμισμα (solidus) τοῦ Κωνσταντίνου, ἐπὶ δὲ Ἰουστινιανοῦ 7200 ἕως 8750, ὁποῦ ταῦτα ἦσαν τὸ ἐλάχιστον χάλκινον κέρμα καὶ ἡ ἐλάχιστη λογιστικὴ μονάδα, εὐδαιμον ἔχοντα ὑποκατοσσεύς μονάδος λογιστικῆς (ὅρ. Th. Mommsen G. d. R. M. W. σελ. 790. 806. 847. Marquardt R. Alt. 1, 2 σελ. 24. F. Hultsch Metrol. σελ. 253. Finlay Griech. Gr. u. d. Röm. σελ. 438 γερμ. μεταφρ.).

Εἶναι ἄρα τὸ ἐν τοῖς ὁσιολογισμοῖς τῶν λειψάνων δηναρίον ἢ τὸ Νερώνειον, τὸ ἰσοτιμὸν τῇ Ἀττικῇ δραχμῇ, ἢ τὸ δηναρίον τὸ ἐν τῇ τοῦ Διοκλητιανοῦ διατιμῆσει τῶν ὀνίων, οὗ ἡ ἀξία ἀκριβὲς μὲν ἀγνοεῖται, πάντως δὲ πολλὴ μικρότερα τοῦ ἀργυροῦ Νερώνειου δηναρίου. Ἀλλ' οὐκ ἔστι ποτε εἶναι τὸ δηναρίον τοῦτο τῶν λίθων, ἀφοῦ ἐπὶ τῶν τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου διαδόχων Κωνσταντίνου τοῦ Β' καὶ Ἰουλιανοῦ εἰσῆχθησαν ἀπὸ τοῦ 360 μ. Χ. τὰ χρυσὰ νομίσματα (solidus, ὅρ. Finlay αὐτοῦ σελ. 438, Hultsch Metrol. σελ. 248, Marquardt R. Alt. 3, 2 σελ. 23) καὶ τὴν εἰ καὶ τ' ἐκτετακτερίδα ἐγένοντο συνήθη εἰς τοὺς ὁσιολογισμοὺς τοῦ κράτους μετὰ τοῦ (χρυσοῦ) νομίσματος (ὅρ. Th. Mommsen G. d. R. M. W. σελ. 791), οὐ μόνον εἶναι ἀπίθανον, ὅτι ἐν Ἀθήναις ἐνηκολούθουν καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Θεοδοσιανοῦ κισθῆκος (438 μ. Χ.) ὑπολογίζοντο κατὰ δηναρία εἴτε Νερώνεια εἴτε Διοκλητιανεία, ἀλλὰ καὶ μαρτυρία ὑπάρχει περὶ ὁσιολογισμοῦ ἐν Ἀθήναις γινόμενου διὰ νομισμάτων (solidi), ἣν παρῆκε ἡμῖν ὁ Δαμάσκιος, πρὶν ἐπὶ Προκλῷ πρόσθεν τῆς περιουσίας τῶν διαδόχων τοῦ Πλάτωνος (β. τοὺς ἐκ τῶν ὁσιολογίων (β. τοὺς ἐκ τῶν ἀποφωτισμῶν β. βλ. σελ. 346 Bek., πρὸς Finlay αὐτοῦ σελ. 270). Ἐκ τούτου φαίνεται, ὅτι τὸ μνημεῖον πρέπει νὰ τεθῇ, ἢν μὴ πρὸ τοῦ 360, ἀλλὰ πάντως πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Προκλῶ

(485 μ. Χ.) καὶ ἴσως πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Θεοδοσιανοῦ κισθῆκος (438 μ. Χ.).

Ἐπιθετὴ δὲ ἡ ἐν τοῖς λειψάνοις μονὰς ἢ ὑποδεστέρα τοῦ διὰ τοῦ Χ παριστανόμενου δηναρίου εἶναι οὐ μόνον τὸ ἕκτον αὐτοῦ καὶ τὸν αὐτὸν λόγον ἔχει τοῦ ὁμοῦ πρὸς τὴν Ἀττικὴν δραχμὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ χαρακτῆρος ΔΡ, δι' οὗ παριστάται ἡ μονὰς αὕτη, ὑπεμφαίνεται ὅτι ὠνομάζετο δραχμή, φαίνεται, ὅτι οἱ λίθοι ἀνήκουσι εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἤν ἐν χρήσει τὸ Νερώνειον δηναρίον τὸ ἰσοτιμὸν τῇ Ἀττικῇ δραχμῇ καὶ μετ' αὐτοῦ νῆα τις δραχμὴ ἰσοτιμὸς τῇ Ἀττικῇ ὁμοῦ.

Νῆαν τοιαύτην δραχμὴν, οἱ ἀμφαίνεται ἡ ἐν τοῖς λειψάνοις μετὰ τῶν ὁμοῦ καὶ τριβόλων τῆς, τὸ 1/6 εἶδος τοῦ δηναρίου καὶ ἰσοτιμὸς τῷ ὁμοῦ, ἤδυναντο νὰ εἰσαγάγωσι οἱ Ἀθηναῖοι. Εὐμερὲς ἦν, ἀφοῦ δι' αὐτοκρατορικῆς διαταγῆς ἡ Ἀττικὴ δραχμὴ μετωνομάσθη ἐνερῶν, καὶ μετωνομάσθη ὡς μὲν ὁμοῦ δραχμὴν, τὸν δὲ τίμω ἀνομαζόμενον χαλκόν καὶ μετωνομάσθη ὁμοῦ. Ἀλλὰ περὶ τοιαύτης μετωνομασίας τῶν νομισμάτων κατὰ τοὺς πρώτους αὐτοκρατορικῆς χρόνους εὐδαίμον μαρτυρία παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὑπάρχει. Λέγει μὲν ὁ Χάρων παρὰ Λουκιανῷ (Χάρ. 11) τῷ Ἐριφί, ὅτι γνωρίζει τὸν χαλκὸν ὅς ἐστι τὸ ὁμοῦ ὁμοῦ, ἐν λαμβάνει παρ' ἐκείνου τῶν καταπλεόντων εἰς τὸν Αἰῶνα, καὶ δύνανται ταῦτα νὰ σημαίνωσι, ὅτι χαλκίνον ἐν νόμισμα ὠνομάζετο ἐπὶ Λουκιανῷ ὁμοῦ (ὅρ. Beulé les Mon. d'Ath. σελ. 73. 104. 400) ἀλλὰ παρὰ Πλουτάρχῳ (Πλοτ. Μοῖ. κεφ. 4) τὸ τριτημέριον τοῦ ρωμαϊκοῦ σιναρίου ἐρμηνεύεται σαφῶς ὅς ὁ ὁμοῦ ὁμοῦ, οἷτινες εἶναι ἀκριβεῖς, οὐκ ὀλίγοι χαλκίνοι. Ἡ ἀφορμὴ εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τῆς νέας ταύτης δραχμῆς πρέπει νὰ ζητηθῇ ἴσως εἰς τὴν ἀρχὴν, καθ' ἣν εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος φρονιτοῖται ἐν γένει δύο ἐνέρεια διαφόρου ἀξίας.

Εἶναι γνωστόν, ὅτι τὸ τοῦ Νέρωνος ἀργυροῦν δηναρίον, τὸ θεωρητικὸν καὶ τὸ ἰσοτιμὸν τῇ Ἀττικῇ δραχμῇ, ὅπερ ἐκ τῆς ἀρχαίας ὑπὸ τῶν μετὰ ταῦτα αὐτοκρατορῶν, εἰς τὸν χρόνον τοῦ Διοκλητιανοῦ ἀνεκινήθη καὶ διετηρήθη περὶ Κωνσταντίνου, εἰ καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομα ὑπὸ τῶν ἀποβάλλεται (ὅρ. Marquardt R. Alt. 1, 2, σελ. 24 καὶ 23, Hultsch Metrol. σελ. 248 καὶ 265, Finlay G. d. R. M. W. σελ. 438). Ἀλλ' ἐνταῦθα εἴτε ἐξ ἐκείνου αὐ-

κοινοτικού είτε ἐκ τῆς συναλλαγῆς διὰ τὴν ἐν ταῖς πρώτοις χρόνους ἐξαρτητικὴν τοῦ αυτοκράτορος καὶ νομισμάτων εἰσῆλθον παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ὡς λογιστικὴ μονὰς ἀλλ' ὁ δὲ νῦν πολλῶν κατωτέρως ἀξίας, ὡς ἐπὶ ἐμφανίζεται κατὰ πρώτον (301 μ. Χ.) ἐν τῇ τῶν ὠνίων διατιμήσει τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανῶν ὡς λογιστικὴ μόνος ἀπόδος τῆς εἰκουμένης (ὅρ. Hultsch Metrol. σελ. 252. Mommsen das Ed. Diocl. de p. n. r. r. r. r. Nachtrag), ὡς μαρτυροῦν αἱ πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης εὐρεθεῖσαι στήλαι τῆς διατιμήσεως ταύτης.

Ὅτι τὸ νέον τοῦτο δηνάριον τὸ ἐν τῇ διατιμήσει τοῦ Διοκλητιανοῦ δὲν εἶναι τὸ ἀργυρεόν, οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ. Ἀλλὰ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ, ἢν δοκιμασμένην νὰ ὀρίσῃ ἀσφαλῶς, διότι οὐδαμῶς παραδοσιακὸς λόγος πρὸς τὸ ἀργυρεὸν δηνάριον ἢ πρὸς τὸν χρυσόν, ἀλλὰ πρὸς τὸν πᾶν εὐτελὲς ὑποδοῦναι καὶ μάλιστα εἰς 2 1/2 centimes (3 λεπτά χαίτηρα) ἀναβιβάζουσι, πρώτον δι' ὁ Θεόδωρος Mommsen ἐν τῇ ἐκδόσει τῆς τῶν ὠνίων διατιμήσεως (σελ. 56) διερρησθήσεται τὴν εὐτελείαν ταύτην καὶ ἀναβιβάζει τὴν ἀξίαν τοῦ δηνάριου τοῦτου εἰς τὸ 1/6 περίπου τοῦ ἀργυροῦ.

Καὶ κατὰ τινες μὲν κέρμα ἦν τὸ ἐν τῇ διατιμήσει δηνάριον τοῦτο καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ διακρίνεται ἐν τοῖς χαλκίνοις κερματίοις τοῦ Διοκλητιανοῦ (ὅρ. Finlay, Gr. u. d. R. σελ. 422 γερμ. μεταφρ.), κατὰ δὲ τὸν Mommsen οὐτὶ τὸ πρότερον ἀργυρεὸν δηνάριον ἦν, οὗτε τὸ μὲν ταῦτα χαλκίον, ἀλλ' οὗτε κέρμα, ἦν δι' κατ' αὐτὸν ἰσχυρὴ λογιστικὴ μονὰς (ὅρ. Mom. Gesch. des R. M. W. σελ. 806).

Ἀλλ' ὅπωςδήποτε ἔχουσιν ταῦτα, παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ τοῖς Ἀθηναίοις ἦν ἤδη ἐν χρῆσει ὡς λογιστικὴ μονὰς τὸ ἀργυρεὸν δηνάριον τὸ (σούτην τῇ Ἀττικῇ δραχμῇ, εἰσαχθὲν ἰσως ἀπὸ Ἀγυρίου καὶ σημειούμενον διὰ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ σημείου Χ, καὶ ἀνεκτελὲν ἦν δι' ὑπὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ. Νῦν δὲ ἐξ ἀνάγκης ἐπρεπε νὰ εἰσαχθῇ εἰς τοὺς ὑπολογισμούς αὐτῶν καὶ τὸ νέον δηνάριον, ὅπερ λογιστικὴ μόνος παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἔγένετο καὶ διὰ τῆς πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης ἐγερθεῖσης διατιμήσεως π α γ κ ο σ μ α ι α κατέστη.

Καὶ ἰσως ἢ ἐν τοῖς λευκάνοις διὰ τὴν γραμματικὴν Αἰ παριστανομένης ἢ τοῖς 1/6 οὕτα τῆς διὰ τοῦ Χ παριστανομένης εἶναι ἢ ἀντικαθίσταται τὸ νέον τοῦτο Ῥωμαϊκὸν δηνάριον ἐν τῇ διατιμήσει τῶν ὠνίων κατὰ πρώτον ἐμφανιζόμενον, τα δὲ λείψανα ταῦτα μαρτυροῦν, ὅτι τὸ δηνάριον τοῦτο εἶναι τὸ 1/6 τοῦ ἀργυροῦ δηνάριου εἴτε τῆς Ἀττικῆς δραχμῆς καὶ ἰσότητος τῇ Ἀττικῇ ἀβολῇ, ἐκτετατοῦ δὲ τὴν τοῦ Θεοδώρου Mommsen εἰσαγωγή, ἦν πρὸ πολλοῦ ἐξέ-

φρασε περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἐν τῇ διατιμήσει δηνάριου.

Κατὰ τὴν ἑρμηνείαν ταύτην τῆς ἐν τοῖς λευκάνοις μονάδος ΔΡ τὸ μνημεῖον φαίνεται, εἰ δὲν ἐννοεῖται νὰ τεθῇ πρὸ τῆς τοῦ Διοκλητιανοῦ ἐποχῆς (284—305) ἢ τῆς τῶν ὠνίων διατιμήσεως, ἀνέκει δὲ οὕτως εἰς τοὺς χρόνους τοὺς μεταξὺ Διοκλητιανοῦ καὶ Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ. Καὶ οὐδέπω ἀποβάνον εἶναι, ὅτι τὸ μνημεῖον μετὰ τῆς νέας ταύτης δραχμῆς καὶ τῶν ἀβολῶν τῆς ἀνέκει εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Ἰουλιανῶν.

Περὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὀλίγα ὑπάρχουσι μαρτυρίαι, ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτάς ἡ μὲν αὐτονομία τῶν Ἀθηνῶν εἶχεν ἤδη ἐκλείψει πρὸ τοῦ αυτοκράτορος Ἰουλιανῶν, ἢ δὲ ἀτέλει, περὶ ἧς λαλεῖ ὁ Ἀριστοτέλης (Παναθ. σελ. 319 Cant. 298 Dind. πρό. Athens de Athen. statu pol. σελ. 22), καθίσταται πᾶν ἀμφιβολος ἐν τῇ ἐποχῇ ταύτῃ.

Ἐπιγραφή λατινικὴ γερμανικὴ εὐρεθεῖσα πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν Ἀθήναις μεταξὺ τῆς καλουμένης σταθῆς τοῦ Ἀδριανῶν καὶ τῆς πύλης τῆς ἀγορᾶς καὶ ἰσως ἐκ τοῦ ἐχυρωματικῶν τειχέως ἐξεγνήσθη χειμῶν δ' ἐπὶ καὶ νῦν, ἰσως ἀνέκδοτος, ἐν τῷ ὑπογυῖν, ἐνθα εὐρήθη μαρτυρεῖ, ὅτι ἐπὶ Διοκλητιανῶν Γρατιανὸς τις γερμῶν ἐν Ἀθήναις ἀνδρίαντα πρὸς τιμὴν αὐτοῦ, ἦν δὲ οὐρετορ Achaia.

Τοὺς κορκοῦλας δὲ, οἵτινες πρότερον ἐστέλλοντο ἐκτάκτως εἰς τὰς ἀποθήκας πόλεως, νῦν ἀναθεωροῦνται τὰ πολιτεύματα καὶ μάλιστα τὰ οικονομικά αὐτῶν πράγματα, εἶχε κατασθῆναι ἀρχὴν συνήθη ὁ Διοκλητιανὸς ἐν Ἰταλίᾳ, ὅπου ἀπὸ τοῦ 89 π. χ. τοῦ φόρου ἀπαλλαγείας, ἐφορῶν τῇ νῦν ἐπὶ Διοκλητιανῶν καὶ Μαξιμιανῶν μετὰ τῆς Ῥώμης αὐτῆς (ὅρ. Laetant. de m. p. Cap. 26), καὶ αὐτοὶ αἱ λοιπαὶ ἐπορχαὶ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους (ὅρ. Momquardt R. Alt 3, 2 σελ. 175).

Ἐὰν δὲ ὁ Ἰουλιανὸς ἐν τῇ ἐγκύκλιᾳ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντίνον (Λόγ. I σελ. 8. Spanh.) λέγει, ὅτι ὁ Κωνσταντίνος εἶχε καλούμενος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων καὶ πᾶσιν μεζιμένοις πολλὰς ἐμυρίους ἐπιμην αὐτοῖς καὶ ἑκατόν ἑκας δωρεάν, ἀλλ' ἐν τῇ ἐγκύκλιᾳ πρὸς τὴν βασιλισσαν Εὐδοκίαν (Λόγ. III σελ. 114 Spanh.) λέγων ἐν Ἀθήναις μὲν ὅτι τοῖς πατρίοις ἐβέναι ἐχρῶντο καὶ ἔξω τοῖς οὐκ οἰκείοις περὶβάνοι νόμοις, ὑπεμφανί, ὅτι αἱ Ἀθηναὶ ἦσαν πρὸ πολλοῦ εἶχον ἀπολῶσι τὴν αὐτονομίαν αὐτῶν, δὲ ἦσαν civitas libera et foederata.

Ὅ δὲ Εὐδοκίος ὁ ἀκάματος ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου λέγει μὲν ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντίνος θαυμάσας τὴν δεινότητα τοῦ διδάσκαλου τῶν Ἀθηνῶν Προκρίτου ἐδωρήσατο κατ' αἶτησιν αὐτοῦ ἐνέσους

οικα δόλφας οὐτε μικρὸς εἰς ἀπογόνῳ φόρου κατὰ σιτηρέσιον ταῖς Ἀθήναις (Β. Προαιρ. σελ. 90. Bois. σελ. 492. Did.). ἀλλ' ὁ αὐτὸς, ὁμιλῶν κατωτέρω περὶ τοῦ Προαιρείου, οὐ μαθητὴς ἦν, ὅτι ἀπείργετο τῆς διδασκαλικῆς ἑδρας ὑπὸ Ἰουλιανὸν ὡς χριστιανὸς καὶ ἡγάριστην ἀκούσας παρὰ τοῦ Ἱεροκλέους, ὃν ἠρώτησαν ἐπιδεικνύς, ὅτι τὰ τῆς φιλοσοφίας ἔργα τοῦ Ἰουλιανοῦ πρὸς τοὺς Ἕλληνας δὲν εἴκει μόνον, ἐπ' αὐτῇ πρὸς διασάφειν καὶ μετρεί γὰρ ὁ βασιλεὺς τὴν γῆν τοῖς Ἕλλησι σιναῖς τὸν φόρον, ὅπως μὴ βαρύνουσιν (σελ. 91. Bois. σελ. 493. Did.).

Τίνας ἔνοσι Ἕλληνας ἐνταῦθα ὁ Εὐνάπιος, δὲν κρίνεται ἔτις ἀνακρινομένην. Δύναται μὲν τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἔνοσι πάντας τοὺς ἀπ' ἀρχῆς φορολογουμέ-

νους Ἕλληνας πλὴν τῶν Ἀθηναίων, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Προαιρεῖος, ἀρ' οὐ ὁ Εὐνάπιος λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ παρεμβάλῃ τὴν διασάφειν ταύτην, εἴη ἐν Ἀθήναις καὶ ὡς χριστιανὸς ἀπείργετο τῆς διδασκαλικῆς ἑδρας, ὑποφία ἐγείρεται, μὴ ὁ Εὐνάπιος ἐννοεῖ τοὺς ἐν Ἀθήναις χριστιανούς καὶ διαστέλλει αὐτῶν τοὺς τὴν θρησκείαν Ἕλληνας. Καὶ τοιαύτη διακρίσις ἀληθῶς ἡρμοῖεν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Ἰουλιανοῦ καὶ συμφωνοῦς φαίνεται πρὸς τὰς λοιπὰς αὐτοῦ διατάξεις. Καὶ ὡς τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Εὐναπίου εἰσάγει γὰρ ὁ βασιλεὺς τὴν γῆν τοῖς Ἕλλησι εἰς τὸν φόρον, ὅπως μὴ βαρύνουσιν, πρέπει νὰ ὄρσῃ καὶ τὸ εἶδος καὶ τὴν ἐποχὴν καὶ τὴν ἀφορμὴν τῶν λίθων, ὧν τὰ λαίφανα παραδίδονται νῦν εἰς τὴν περαιτέρω ἱερουαν τῶν σοφῶν.

Π. Εὐσταθίου.

Ἀριθ. 416.

Διὰ τοῦ ἀνωτέρου ἐπιγραφημένου ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς μικρὸν μέγεθος σῶμα λευκοῦ μαρμάρου, ἐκ τῆς πέτρας (1869) ἐν Γουλιμ καὶ μετακομισθὲν ἐκείθεν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον. Τὸ φυσικὸν αὐτοῦ μέγεθος εἶναι μήκους 0,960, ὕψους 0,280, πλάτους 0,165 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου.

Τὸ κάτω μέρος αὐτοῦ εἶναι κατὰ τὰ μέτρα ἐπιγραφῆς 0,67 κορυτῶν καὶ κοιλώδεις, τὰ δὲ ἐκατέρωθεν ἄκρα ἐκτείνοντα χρυσομετρουσιν ὡς πόδες, ἐφ' ὧν τὸ σῶμα στηρίζεται. Αἱ τῶν πλαγιῶν πλευρῶν γωνίαι εἶναι ἀπεξεσμέναι κορυφαί. Τοῦτων δὲ ἡ μία, ἡ κατὰ ἀριστερὰν ἐμπροσθεν, εἶναι τετραγώνου ἀνωθεν ὡς κατωτέρω μετὰ οὐκ μικροῦ μέρους τῶν πλευρῶν αὐτῆς. Ἐκ δὲ τῶν πλαγιῶν πλευρῶν ἡ μὲν ἐπισθεν καὶ ἡ κατὰ δεξιὰν καὶ τὸ δικαυθὲν μέρος τῆς κατὰ ἀριστερὰν οὐδὲν ἔχουσι σχηματῶν, ἡ δὲ ἐμπροσθεν ἐν τῇ ταίρῃ, ἥτις μένει ἀνωθεν τοῦ κυρτώματος εἶναι διὰ περίπου 0,08 τὸ πλάτος, ἔχει τὴν ἐν τῇ αἰκίᾳ δεικνυμένην ἐπιγραφὴν.

Σταθαστοὶ καὶ τῇ πάλαι Κέρπος ἀγρονομικῶν ἀνελκύνται τὰ μέτρα.

Ἐν δὲ τῇ ἀνω πλευρῇ, ἥς ὁ ὄψος ἐξίχθι ὀλίγον πρὸς τὰ ἄνω, ὑπάρχουσι πάντα κοιλώματα ἐκτείνοντα πρὸς τὸ μέγεθος, ἰσακαμμένα ἐν τῷ λίθῳ. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλευρῆς ὑπάρχει τὸ μέγιστον πάντων κοιλώμα, ἐκατέρωθεν δ' αὐτοῦ ὑπάρχουσιν ἄνω δύο ἄλλα, τὸ μὲν μικρόν, τὸ δὲ μέγα. Ἐκ τῶν μεγάλων τούτων τὸ ἐν τῷ κείμηνι κατὰ τὴν τετραγώνου γωνίαν, τετραγώνου ἀνω κατὰ το μίον ἀνωθεν ὡς κατωτέρω, κοιλώδεις οὐκ ἔχοντα τὸν ἄνω τῶν λίθων.

Τὰ στόματα τῶν κοιλωμάτων εἶναι ἀκριβεῖς κύκλοι, ἐξέχουσι δὲ ἑκάστην ἐπιφανείαν τῆς πλευρῆς τῇ χεὶρ αὐτῶν καὶ τῶν περὶ αὐτὰ αποτελούσιν. Γέγραπται δὲ, ὡς διεκνέει τὸ ἐπιγραφόμενον, ἐπὶ μὲν τῶν χειλέων τοῦ μεγάλου κοιλώματος Χ ο υ ε, ἐπὶ δὲ τῶν χειλέων τοῦ κατὰ ἀριστερὰν μικροῦ Κ ο τ ὁ λ η, ἐπὶ δὲ τῶν χειλέων τοῦ κατὰ δεξιὰν μέγιστου Π μ ε κ τ ο υ. Ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ τετραγώνου κοιλώματος ἐκτείνονται τὰ γράμματα Ο καὶ Α ἡ Δ, ἐπὶ δὲ τῶν χειλέων τοῦ ἐπ' αὐτῶν τῶν μικρῶν κοιλωμάτων ἐσώθη μόνον τὸ γράμμα Ν. Διαφέρει δὲ τῶν ἄλλων τὸ στόμα τῶν τοῦ ἀνω-

αυτού, τὸν χεῖλῶν αὐτοῦ μὴ ἀποτελούντων πάλιν ἄλλα μέλλοντες ἐστὶ ἀποληγόντων.

Ἡ μέστρος τοῦ στομίου τοῦ μὲν χόος εἶναι 0,270, τοῦ δὲ ἡμίκτου 0,190, τῆς δὲ κοτύλης 0,110. Τοῦ τετραουμένου κοιλώματος ἡ διάμετρος ἦν περίπου 0,210, ἡ δὲ τοῦ ἔχοντος τὸ γράμμα Μ εἶναι ἴση τῇ τῆς κοτύλης.

Τὰ κοιλώματα τοῦ χόος, τοῦ ἡμίκτου καὶ τῆς κοτύλης, ἔχουσιν ἐν τῷ πυθμένι ὀπήν, δι' ἧς ἐκέρουσι κάτωθεν τὰ ὕδαρ. Ὅπου εἶναι ἐν τῷ πυθμένι καὶ τὸ σέρον τὸ γράμμα Μ μικρὸν κοιλώμα, ἀλλ' εἶναι κεκλεισμένην μελάνθῃ ἀνέκαθεν. Τὸ δὲ τετραουμένου κοιλώματος ὁ πυθμὴν εἶναι ὀπή. Ἢ ἐν τῷ πυθμένι τοῦ χόος, ὅπῃ ἔχει διάμετρον περίπου 0,02. Αἱ ἄλλαι εἶναι ἀνώμαλοι.

Τὸ κοιλώμα τοῦ χόος καὶ τοῦ τετραουμένου βραίνουσι πρὸς τὰ μέτω σφαιροειδῶς μέλλον, καὶ ἀνὰ ἄλλα κόνιν ἔχουσι μορφήν, ὡς ἡ κορυφή κεῖται εἰς τὴν ἐν τῷ πυθμένι ὀπήν. Τοῦ χόος ὁ πυθμὴν ἔχει μικρὴν ὀφθαλμὴν, ἥτις ἴσως ὑπερβαίνει, οἱ κατὰ τὴν ὀπήν ὑπάρχει μηχανὴ πύκνωσης καὶ ἀνοίξεως τῆς ὀπῆς.

Καὶ ἡ ἐπιγραφὴ, ἡ ἐν τῇ ἐμπροσθεν πλευρῇ τοῦ λίθου γεγραμμένη, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν μέτρων, τὰ γεγραμμένα περίξ τοῦ στομίου τῶν κοιλώματων, ὁδηγοῦσιν εἰς τὴν εἰκόσιν καὶ πείθουσιν, οἱ τὰ κοιλώματα εἶναι αὐτὰ τὰ μέτρα, ὡς τὰ ὀνόματα εἶναι γεγραμμένα περίξ τοῦ στομίου αὐτῶν. Καὶ ἔχομεν οὕτως ἐκ τῶν κόλων τοῦ Γυθείου λίθου, παρέχοντα ἡμῖν μέτρα ἀρχαία μετὰ τὸ ὄνομα αὐτῶν.

Ὅτι δὲ τὰ ἐν τῷ λίθῳ κοιλώματα εἶναι αὐτὰ τὰ μέτρα, μαρτυρεῖ καὶ ἄλλη τις περίστασις, ἡ ἐξῆς. Ἐν τῇ συλλογῇ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας ὑπάρχει ἐξ ἀγορῆς οὐκὸς πλῆθυνι κυλινδρικός, τετραουμένον μὲν, ἀλλὰ συμπληρούμενον ἀντιδυσχερείας καὶ ἀμορφοειδέος· διότι εὐτυχῶς ἐκάλυψαν λείψανα τῶν χεῖλῶν τοῦ, μαρτυροῦντα τὸ ὕψος τοῦ κυλινδρικοῦ. Τὸ ὕψος αὐτοῦ ἔνθεν μετρούμενον εἶναι 0,110, ἡ δὲ διάμετρος ἔνθεν τῶν χεῖλῶν καὶ αὐτὴ μετρούμενη εἶναι 0,105 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου. Τὸ οὐκὸς εἶχεν ἐξωθεν περὶ τὰ μέσα τοῦ ὕψους διὰ γράμματος μέλλαντος τὴν ἐπιγραφὴν $\delta \eta \mu \circ \sigma \iota \circ \nu$, ἡς ἐκάλυψαν λείψανα ἀναγινώσκοντα. Σώζει δὲ εἶτι κατὰ τὸ αὐτὸ ὕψος καὶ δύο σφαιρίδας, ὡς ἡ μὲν παριστάνει κεφαλὴν Ἀθηναίης μετὰ τὸ κράνος, ὁ ῥωσὶς πρὸς τὰ δεξιὰ, ἡ δὲ ἔχει κηδεύοντος γλαύκα μετὰ θαλλοῦ ἑλίας καὶ τῶν γεγραμμένων Α Θ. Σώζει δὲ τὸ οὐκὸς ἐν τῷ κέντρῳ μίαν περὶ τὰ 2/3 τοῦ ὕψους καὶ δοκιμὴν πρὸς κατασκευὴν ἄλλης ὁπλῆς, κατωτέρω πρὸς τὴν βίβιν. Ἐξ ἀπάντων τούτων καταφαίνεται, οἱ τὸ οὐκὸς ἦν μέτρον Ἀττικὸν ἔχον ὑποδιαίρεσιν, οὐδὲν δὲ ὄνομα μέτρου φέρει. Τὸ οὐκὸς

αὐτοῦ, ὅπερ συνεληγῆθαι ἐκ γύψου, παραβλήθη ἔνθεν πρὸς τὰ Γυθατικά ταῦτα μέτρα διὰ λεπτοτάτης ἀμμου πληρωθῆν ἕως ἀνω, εὐρύνθαι ἀκρίβως ἴσων τῷ κοιλώματι, ὅπερ ἐπιγράφεται κοτύλη. Περί τῆς γέλης τοῦ οὐκὸς ὑπάρχει μελαινά ταινία, ἥτις ἐνδοθεν ἐχρησίμευον ἴσως ὡς ὅριον τοῦ μέτρου.

Τὸ οὐκὸς τοῦτο περιεγέρθη καὶ κατεμετρήθη ὑπὸ τοῦ Α. Dumont, ἀνὸς τῶν μελῶν τῆς ἐκ Ἀθηνῶν γαλλικῆς σχολῆς, ὡς εἶδεν τε ἀκριβέστατα καὶ κατὰ τὴν χωρητικότητά, ὑπολογισθεῖσαν εἰς γαλλικὰς λίτρας καὶ ἀντισυμβαλλήθεισαν πρὸς τοὺς ὑπάρχοντας μετρολογικοὺς πίνακας, ἐκλήθη χοιρὴ (ἑρ. Comptes rendus de l'Académie des inscriptions et belles lettres 1867 σελ. 255 καὶ πρὸ. revue archéologique. 1869 σελ. 203). Ἄλλα ταῦτα δύνανται νὰ μεταβῶσιν τὸ ὄνομα, οὐχὶ τὸ πρᾶγμα.

Ἡ ἰσότης αὐτῇ τοῦ ἐν Ἀθῆναις εὐρεθέντος μετρικοῦ οὐκὸς καὶ τῆς ἐν τῷ Γυθατικῷ λίθῳ ἐπιγραφομένης κοτύλης μαρτυρεῖ ἀνεπιφύκτως, εἶτι τὰ μέτρα ταῦτα τοῦ Κέρπου εἶναι εἰς ἀντιστοιχίαν ἀπεικασμένα μέτρων ἐν λίθῳ ἀναθηματικῷ, ἀλλὰ μέτρα ἀληθῆ, χρησιμεύοντα ἐν Γυθείῳ ἴσως, ὡς καὶ περὶ ἄλλων καλούμενα σφαιρίδα (C. I. G. 123).

Ὁ ἄριστος, εἶτις ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ λίθου λέγεται ὅτι ἀπορροῦσιν ἀνέθηκε τὰ μέτρα ταῦτα, εἶναι ἴσως ὁ Κέρπος, τοῦ Κέρπου, ὁ εἰς τὴν πρόσθετον, δι' ἣν ἡ πόλις τῶν Γυθαίων ἤγειρεν ἐν τῇ ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν τὴν ἀνάκτορον τοῦ Ἡρώδου κατὰ τὴν εἰς τοῖς μέντοι ἀκροπόλει τοῦ βᾶθρου ἐπιγραφὴν (ἑρ. Αρχ. Εργ. 3363 καὶ πρὸ. Hertzeberg Gesch. Gr. tom. 2 σελ. 388), οἱ δὲ σεβάσται, οἱς γίνονται ἡ ἀνάθεσις, εἶναι ὁ Μέστρος Λυβήλιος (161—182) καὶ ὁ Λούκιος Μέστρος (164—172), ἐφ' ὧν εἴη ἐπὶ ὁ Ἡρώδης. Κατὰ τὴν εἰκόσιν αὐτοῦ τὸν ὁ λίθος πίπτει μετὰ τοῦ 161 καὶ 172 μ. Χ.

Πρῶτος δὲ ὁ ἐκ Γυθείου οὗτος λίθος ἀρχαίη ἡμῖν μέτρα ἀρχαία ἀσφαλὴ μετὰ ὀνόματα μέτρων κοινὰ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, εἰ καὶ τῶν Ῥωμαίων χρόνων, καὶ χορηγεῖ ἀνεμνησθέντα στοιχεῖα ἀντιπαβολῆς τῶν ἀρχαίων μέτρων πρὸς τὰ νεώτερα. Διότι ἡ $\eta \mu \iota \chi \omega \nu$ καὶ ἡ $\eta \mu \iota \kappa \iota \circ \pi \eta$ καὶ αὐτὴ τοῦ εἶπε ἐν Ἀθῆναις εἰ καὶ ἄλλας πληροφάνειας ἐν Κούθηρος εὐρεθῆναι καὶ νῦν ἐν τῷ Βρετανικῷ μουσεῖον ὑπάρχον ἡμικοτύλων ὀφάντια μετὰ μαγνητικῆς ἐπιμέλειας ἐξήτασεν καὶ κατεμέτρεσεν ὁ de Witte, εἶναι ἡ ἀγνωστὰ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μετρολογίᾳ ἡ μὴ ἀσφαλὴ καὶ οὐδὲν στοιχείον ἀντιπαροβολῆς παρέχουσιν (ἑρ. de Witte ἐν C. H. de l'Acad. des inser. etc 1866 σελ. 385).

Τὴν κατεμέτρησιν τῶν κοιλώματων τοῦ Γυθατικοῦ λίθου ἐπέτελεσαν ὁ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καθηγητῆς τῶν μαθηματικῶν I. Παπαδάκης, ἐμὸς συμφο-

МЕЧНИКОВА

ηθώτους. Ἵνα δὲ ἡ χωρητικότητα αὐτῶν καταμετρηθῇ ὡς οἷον τὴ ἀκριβοστάτα, ἐκλείσθησαν δένδρως οἱ ἐν τῷ πυθμὶν ὅπαι καὶ διὰ γαλλικοῦ ἀκριβοῦς ὁδὸς ὁδὸν ἡμιλίτρου ἐπληρώθησαν πενταεὶς τὰ κοιλώματα ὕδατος φρεατίου, ἐπληρώθησαν δὲ ἕως ἑνός, διότι οὐδὲν ἄλλο σημεῖον ἀνεκαλύφθη ἐν αὐτοῖς, ὑπερβαίνειν ἄλλο ὅριον τῶν μέτρων.

Ἐκ τῶν καταμετρήσεων δὲ τούτων, αἵτινες διέφερον ἀλλήλων κατὰ χιλιοστά τινα καὶ ἐνίοτε καὶ ἑκατοστά, εὐρήθη κατὰ μέσον ὅρον

ἡ μὲν Κοτύλη χωροῦσα	ἡμῶν	χλ. λίτρ. ἡ λίτρ.	χλ. λίτρ.
τὸ δὲ Ἡμέκτον	7	399	899
ὁ δὲ Χοῦς	30	202	202

Καταμετρήθη δὲ ὁ Χοῦς, ἀποὺ κλεισθεὶς τῆς ἐν τῷ πυθμὶν ὁπῆς, ἐπληρώθη ὕδατος τοῦ περὶ τὴν πόλιν ἐκβαλλόμενου αἵματος. Τοῦ δὲ κοιλώματος τοῦ ἔχοντος τὸ γράμμα Ν ἡ χωρητικότης εὐρήθη ἴση τῇ τῆς κοτύλης. Ἡ ἀρα καὶ αὐτὸ τὸ κοιλώμα κοτύλη, τὸ δὲ Ν εἶναι ἴσως λαβάνον τὸ ἑτέρου παρὰ Ῥωμαίων εὐρηχάτου ὁνόματος εἰς κοτύλην, ὅπου ἦν ἡμίνα (Hemina).

Ἀντιπαρεβλήθη δὲ διὰ τῶν ἀριθμῶν τούτων τῆς γαλλικῆς λίτρας τὰ μέτρα πρὸς ἀλλήλα εὐρήθησαν ἔχοντα τοιοῦτόν τινα λόγον. Ἡ μὲν Χοῦς εὐρήθη περιττῶν ἡμίνα μὲν $4 \frac{1}{16}$, κοτύλης δὲ $16 \frac{1}{16}$, τὸ δὲ ἡμέκτον παρέχον κοτύλης $4 \frac{1}{16}$, ἡ συντομώτερον ὁ μὲν Χοῦς εὐρήθη τετραπλοῦς τοῦ ἡμέκτου, τὸ δὲ ἡμέκτον τετραπλοῦς τῆς κοτύλης. Τὸ δὲ τετραπλασιάζον κοιλώμα τὸ αὐτὸν τὰ ἡμιώματα Ο καὶ Λ ἡ δὲ φάνεται ἡμίον μὲν τοῦ Χοῦς, ὁ πῶς οὖν δὲ τοῦ ἡμέκτου. Ἡν ἀρα ἐκταῖς εἰτε μέδιος τὸ κοιλώμα τοῦτο, ὡς ὑπερβαίνειν καὶ τὰ ἐπὶ τῶν χειλῶν αὐτοῦ λαίφανα τῆς ἐπιγραφῆς.

Πόσον δὲ τῶν Γουθεατικῶν μέτρων ἦτε ἀντιπαρεβλήθη πρὸς τὴν γαλλικὴν λίτραν καὶ ὁ λόγος αὐτῶν πρὸς ἀλλήλα διαφανοῦσι καὶ πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μετρολόγων διδασκόμενα περὶ τοῦ λόγου τῶν ὁμωνύμων Ἀττικῶν καὶ ἰσων Ῥωμαϊκῶν μέτρων καὶ πρὸς τὰς ὑπὸ τῶν νεωτέρων μετρολόγων γενομένας ἐκτιμήσεις τῶν ἀρχαίων μέτρων, ἀντιπαρεβλήθη πρὸς τὰ διαγράμματα τῶν ἀρχαίων μέτρων καὶ τοὺς πίνακας τῆς ἀναγραφῆς αὐτῶν εἰς λίτρας γαλλικὰς (δρ. Bouillet, Diction. des antiquités, τόμ. 2, tabl. des mesures etc. N. 7. 8. 18. 49, Boeckh M. U. secl. 200, Holsch. Metrologie secl. 78 καὶ ἐφ. καὶ πίν. Marquardt R. Alt. 3, 2 secl. 38).

Ἡ Ἀττικὴ κοτύλη, ἥτις ἦν ἴση πρὸς Ῥωμαϊκῇ Ἡ-

μίνῃ (Hemina), ἐθιωρῆθη καὶ ἀποδεικνύεται καὶ ἡ τῶν ὕδρων καὶ ἐτρῶν σομάτων ἴση. Ἡ ἰσότης αὕτη τῆς τῶν ὕδρων καὶ ἐτρῶν κοτύλης ὑπερβαίνειται ἴσως καὶ διὰ τῶν ἐν τῷ λίθῳ δύο ἰσων μικρῶν κοιλωμάτων, ὧν τὸ ἐν ἔχει κεκλεισμένην τὴν ἐν τῷ πυθμὶν ὁπῆν. Διδασκοῦσι δὲ οἱ νεώτεροι μετρολόγοι, ὅτι ἡ Ἀττικὴ κοτύλη εἴτε Ῥωμαϊκῇ Hemina περιεῖχε 0,274 ἢ 0,269 χιλιοστὰ τῆς γαλλικῆς λίτρας, ἡ συντομώτερον 27 ἑκατοστὰ τῆς γαλλ. λίτρας (27 centilitres). Κατὰ τὴν ἐκτίμησιν ταύτην ἡ Ἀττικὴ κοτύλη εἶναι τὸ τέταρτον περίπου τῆς ἐν τῷ Γουθεατικῷ λίθῳ ἐπιγραφομένης Κοτύλης.

Κοτύλης δὲ Ἀττικῆς ὁ μὲν Χοῦς ὁ Ἀττικὸς εἴτε ὁ Ῥωμαϊκὸς Congius κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἀρχαίων μετρολόγων ἔφωρε 12, τὸ δὲ ἡμέκτον εἴτε ὁ Ῥωμαϊκὸς Semodius ἔφωρε 46, ἥτοι ὁ Χοῦς ἦν μικρότερος τοῦ ἡμέκτου. Ὁ δὲ Γουθεατικὸς λίθος εἰκνύει τὸ ἐναντίον, δεικνύει τὸν Χοῦν μείζονα τοῦ ἡμέκτου καὶ δὲ τετραπλασιάζον αὐτόν.

Μόνον δὲ τοῦ κοιλώματος ὅπου ἐν τῷ Γουθεατικῷ λίθῳ ἐπιγράφεται Ἡμέκτον, ἡ χωρητικότης, εὐρήθησα ἀποδείκνυται, προεγγίζει εἰς τὴν χωρητικότητά, ἥν οἱ νεώτεροι μετρολόγοι ἀποδίδουσιν εἰς τὸ Ἀττικὸν ἡμέκτον εἴτε τὸν Ῥωμαϊκὸν Semodius, ἡμῶν $4 \frac{1}{16}$ $287 \frac{1}{16}$ $6 \frac{1}{16}$ 915 ὑπολογισμένην.

Ὅτι ὁ Ἀττικὸς Χοῦς διέφερε τοῦ Σπαρτιατικοῦ καὶ ἡ κοτύλη διέφερε κατὰ πόλεις, μαρτυροῦν οἱ ἀρχαῖοι. Ἐκ τοῦ Πλουτάρχου (Λυκούργ. 12) καὶ τοῦ Ἀθηναίου (4, 141) προκύπτει, ὅτι 8 Χοῖς Σπαρτιατικοὶ ἴσαν 41 ἢ 42 Ἀττικοί. Ἡ δὲ κοτύλη κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Γαληνοῦ (δρ. οὐν τὸ χωρίον ἐν ἑλλ. μετρολ. ἐκδ. Hult. secl. 246) δὲν εἶγεν εἰς ἀπόλας τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τὸ αὐτὸ μέγεθος. Ἀλλ' ἐν τῇ διαφοράν ταύτην μόνον ὀρίζουσι τὰ ἐν Γουθεατικῷ εὐρήθηνα ταῦτα μέτρα καὶ ἡ μὲν Γουθεατικὴ κοτύλη ἴση τῇ Ἀττικῇ χολίκῃ, ὡς ἀποδείχθη τὸ Ἀττικὸν μέτρον αἰετός, ὅπου ἴσον ἴσων τῇ Γουθεατικῇ κοτύλῃ εἴρηται, Χοῦς δὲ ἐκατέτο παρὰ Γουθεατικῆς μέτρον, πρὸς τὸ 46 τοιαύτας κοτύλας ἡ 2 εἰς εἴτε 2 Ῥωμαϊκοὺς ποδούς καὶ ἦν οὖν τὸ 1/3 τοῦ Ἀττικοῦ μετρίου (δ' ἀττικῆς) καὶ ἴσως ὁ ἑπὶ τοῦ modius castrensis ὁ καὶ ἐν τῇ τοῦ Διοκλητιανοῦ διαγραφῇ τῶν ὁμωνύμων διατάξεως (δρ. ἐκδ. Mommsen secl. 58), ἡ δὲ ταῦτα μέτρα ὑπερβαίνει καὶ τὰ πολλὰ σπουδαίοντα, ταῦτα ἀρνούμεν εἰς τοὺς νεωτέρους τῶν μετρολόγων, καὶ ἐξέτασαν ἀκριβοτέρως, καὶ εἰς τὸν χρόνον, καὶ διὰ τὰ νεώτερα ἀνεκαλύφθη ὁρίη διένους.

Π. Εὐστρατιάδης.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ.

ΠΑΡΟΡΟΦΙΑΙ

Περὶ ἐκδοθεμένων ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν.

Τινὲς τῶν κατὰ κράτος ἐρχομένων εἰς τὰς Ἀθήνας χάριν ἀρχαιολογίας ἱερμένων καὶ Γάλλων μὲς πρῶτων πολλῶν, πόσαι καὶ τοῖσι ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ σποραδικῶς ἐξεδότησαν εἰς αἰχόρα τῆς Ἑλλάδος περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας, μάλιστα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1863, μετὰ τὴν παύσιν τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἀθηνῶν Ἐφημερίδος καὶ τοῦ Φιλολογοῦ. ὡς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας εἰδομένη ἐκαστοτὲ ἀπαντᾷ, ὥπως ἠκολυνόμεθα ἐξ ὑπογυίου. Τώρα δὲ, αἰσῶς ἀρεταμένης πάλιν τῆς ἐκδόσεως τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος, γράφομεν τὸ παρὸν ἄρθρον καὶ καταλέγομεν ἐν τῇδε τινὶ ὅσας τοιαύτας πληροφoρίας δύναμεθα νὰ δώσωμεν, ἑλπίζοντες οὐκ εἶναι ἀμνημονεῖν ἔργον ἀχάριστον εἰς τοὺς ξένους ἐκείνους.

Ἐπειδὴ δὲ ὑπάρχουσι καὶ ὁμογενεῖς, ὅχι ἰδίως ἀρχαιολόγοι, οἵτινες δὲν ἐρωτῶσι μὲν τὸ εἰδὸν τῶν εἰδῶν ἐρωτήματα, ἐπιθυμοῦσι δὲ ὅμως, καθὼς βεβαίως ἤξεύρουμεν, νὰ γνωρίζωσι τὰ ἑλληνικῆς ἐπιγραφῆς περιέχοντα βιβλία, ἵνα ἀνατρέχοντες εἰς αὐτὰ βλέπωσιν, ἀνεμπεριέχοντα ἐν αὐτοῖς καὶ ἐκεῖναι, ὅσας αὐτοὶ εἶδαν ἐξῶ καὶ ἐκεῖ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀνέγραψαν ἢ ἐπὶ σκοπῇ ἐκδόσεως ἢ καὶ ἀπλῶς ἐκ περιεργείας καὶ χάριν ἀσκήσεως, διὰ τούτους τοὺς ὅχι ἰδίως ἀρχαιολόγους εἵπαμεν νὰ προτάξωμεν ἑνταῦθα τὰς γνωστοτάτας συλλογὰς Ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν, καὶ ἔπειτα νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὴν ἄλλην ἀναγραφὴν.

Πρῶτην ὅσων κατέχει δικαίως ἡ εἰς περιεκτικωτάτη συλλογὴ Corpus inscriptionum graecarum, κατὰ κλίμακα καὶ ἀπάντη τῆς Πρωσιακῆς Ἀκαδημίας ὑπὸ Αὐτοκρατορίας καὶ ἄλλων ἐκδοθ. ἐν Βερολίῳ 1824—56, τόμ. 4 εἰς φύλ. Περιέχει ἐπιγραφὰς 9926, ἐν αἷς καὶ Χριστιανικὰς καὶ τὰς ἐπὶ δακτυλοσφύραις καὶ ἑγχείων καὶ ἄλλων σκευῶν, σημειώσεις δὲ σφῶς, Λατινιστὶ συντεταγμένας. Ἰστοῖεν δὲ, οὐδὲν περιέχονται ἐν ταύτῃ τῇ συλλογῇ πῶσαι αἱ δὲν τοῦ ἔτους 1856 γνωστοῖαι Ἑλ. ἐπιγραφαί, διότι, γινόμενης ἐν αὐτῇ παραδέκτῃ τῆς κατὰ γεωγραφικὰ τμήματα δημοσιεύσεως τῶν ἐπι-

γραφῶν, ἔκλειεν ἡ ἐκαστῆς χώρας συλλογὴ ἐν τῷ ἑταίρῃ ἐκαστοῦ τόμου ἢ μᾶλλον ταμηματικῶν συλλογῶν ἐκδόσεως, καὶ αἱ μετὰ ταῦτα ἀναφαίνοντο ἐπιγραφαὶ ἔμναν ἐξ. Ἰδίως δὲ τῶν Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν τὸ τμήμα, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς ἄλλης κυρίως Ἑλλάδος, εἶναι ἐλλιπέστατον, διότι ὁ τόμος ὁ περιέχων αὐτάς εἶναι ὁ πρῶτος καὶ πολυϊστότος τῆς ὅλης συλλογῆς, τὸ δὲ πολὺ μέγιστον πλῆθος ἐπιγραφῶν εὑρίθη ἐν τοῖς νεωτάτοις χρόνοις κατὰ τὸ βασιλεῖον τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰς παρακειμένας χώρας, ἀφοῦ, ἐπελευθύνσης τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς τάξεως, ἐπαδύθησαν οἱ ἄνθρωποι εἰς ἔργα εἰρηκτικά, ἀνακινούντα πολλὰ τὴν γῆν τὴν κρῖπτουσαν φιλοστοργίᾳ καὶ ἐπιγραφικὰ μνημεῖα, ἐπληθύνθησαν δὲ καὶ οἱ περὶ τῶν αὐτῶν καὶ ἀντιγράφοντες αὐτά. Ταύτας λοιπὸν τὰς νεωτέρους ἐπιγραφὰς εὐρίσκει τις ἄλλας ἐν ἄλλαις τῶν εἰρηκτικῶν συλλογῶν.

Ἐφεξῆς οἱ Ἀρχαιολογικῇ, ἐκδοθεῖν κατὰ βασιλ. διαταγὴν ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιτροπῆς, (ἡ ὁρτήσατο εἰπεῖν ὑπὸ μόνου σχεδὸν τοῦ Κυριακοῦ Σ. Πιπτάκη), Ἀθηνῶν, ὅπῃ τοῦ ἔτους 1837—43, καὶ πάλιν, μετὰ διακοπὴν 9 ἐτῶν, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1852—60, συλλέγονται ἐν ὅλῳ 55 εἰς 4", περιέχοντα περὶ τὰς 4 χιλιάδας ἐπιγραφῶν καὶ τινα ἔργα τέχνης ἀπεικονισμένα.

Ἀntiquités Helléniques, ὑπὸ Ἀλ. Ραγκαβῆ, 2 τόμοι εἰς 4" ἐν Ἀθηνῶν, 1842—55. Αὕτη ἡ συλλογὴ περιέχει ὀλίγα μὲν τέχνης ἔργα, τὸ δὲ πλεῖστον ἐπιγραφῶν (2490) μετὰ σημειώσεις εἰς γλῶσσᾳ Γαλλικῇ. Ἀποδίδει δὲ ἐκτός ἑλ. καὶ τὸ πλεῖστον μέρος ἐκείνων τῶν ἐν τῇ ἀνω σημειωμένη ἐφημερίδῃ ἐπιγραφῶν, ὅσαι εὑρίσκονται μέχρι τέλους τῆς Μακεδονοκρατίας.

L. Ross, Inscriptiones graecae ineditae, εἰς 3 ταύχῃ εἰς 8", τυπωθῆναι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1834—45 ἐν Ναυπλίου, Ἀθῆναις καὶ Βερολίῳ.

Ἐπιγραφαὶ ἀνέκδοτοι, ἀνακαλυφθεῖσαι καὶ ἐκδοθεῖσαι ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθῆναις ἀρχαιολογικοῦ Συλλόγου, συλλεγμένα 4 εἰς 4" ἀπὸ τοῦ ἔτους 1851—53.

Ἐπιγραφαὶ Ἑλληνικαί, κατὰ τὸ πλεῖ-

»	»	1	Ιουνίου 1868	ετυπώθησαν 43	Ἑλληνικά καὶ 5 Λατινικά ἐκ Κωνσταντίας (Τόμπος) ὡς μία προεκτεθεμένη.
»	»	45	Ιουνίου	»	» 4 Ἑλληνική ἐπιγραφή Φιλίππουπόλεως.
»	»	1	Ἰανουαρ. 1869	»	» 5 Λατινικά ἐπιγραφαί.
»	»	15	»	»	» 8 Καπαδοκίας ἐπιγραφαί.

Ἐν τῇ Χρυσολίτῃ: Ἀθηνῶν

φυλ.	τῆς	45	Δεκεμβρ. 1865	ετυπώθησαν 1	ταμιακή ἀναγραφή ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως Ἀθηνῶν.
»	»	45	Ἰανουαρ. 1866	»	» 1 δόγμα Ἀμφικτυονικὸν ἐκ τοῦ Διονυσ. θεάτρου.
»	»	30	»	»	» 5 διάφοροι ἐπιγραφαί
»	»	45	Ἀπριλίου	»	» 1 ψήρισμα Σαμιακόν.
»	»	15	Μαίου	»	» 2 ψήρισμα Σαμιακόν.
»	»	30	»	»	» 8 διάφοροι ἐπιγραφαί Σάμου καὶ Σμύρνης.
»	»	45	Αὐγούστου	»	» 1 ἐφημερίδα στήλη Ἀττικῇ.
»	»	30	»	»	» 1 » »
»	»	45	Σεπτεμβρ.	»	» 1 ἀναγραφή »
»	»	15	Δεκεμβρ.	»	» 1 Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφή Ἀττικῇ.

Ἐν τῇ Ἑλλάδι: Φιλοσοφικὸν Συλλόγῳ Κωνσταντινουπόλεως τεύχεα τῆς 15 Ἰουλίου 1865, 7 ἐπιγρ. ἐπιτόμιαι καὶ τιμητικά Νικομηδείας, καὶ 41 ἐπιγρ. τῶν χερσαίων τευχῶν Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐν τοῖς τεύχ. 13—15 τοῦ 1867 ἐν σελ. 37—39, ἐπιγραφαί 45 διάφοροι Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας, ὧν αἱ 42 εἶχαν προεκδοθῇ ἐν τῇ Ἐφημερίδι Φιλοσοφῶν τοῦ 1864, φύλλῳ τῆς 4 Δεκεμβρίου. — Ἐν ἐν σελ. 72—73, ἐπιγραφαί 4, ὧν αἱ 2 ἐκ Βλαχίας, αἱ δὲ 2 ἐξ Ἀμοργού. — Ἐν ἐν σελ. 83, ἐπιγραφαί 6 ἐκ Κίου καὶ Σωζοπόλεως.

Ἐν τῇ Ἐφημερίδι: Φιλοσοφῶν

φυλ.	τῆς	4	Σεπτεμβρ. 1864	ετυπώθησαν 1	δόγμα βουλῆς Ἀγοροπόου ἐκ Μακεδονίας.
»	»	29	»	»	» 1 ψήρ. ἐκ Λαμίας.
»	»	2	Ὀκτωβρ.	»	» 1 ψήρισμα Ἀττικόν καὶ 2 ἀναθηματ. ἐπιγραφαί.
»	»	41	Σεπτεμβρ.	»	» 2 ἐπιγραφαί ἐκ Γουβερν.
»	»	21	Ὀκτωβρ.	»	» 1 ἐπιγραφή ἐξ Ὀρχομενίου.
»	»	4	Δεκεμβρ.	»	» 12 ἐπιγραφαί ἐκ Θεσσαλίας.
»	»	21	»	»	» 1 ἀναθηματ. Λατινικὴ ἐκ Κρήτης.
»	»	31	»	»	» 8 ἐπιγραφαί ἐκ Δελφῶν.
»	»	31	»	»	» 3 ἀναθηματικά ἐπιγραφαί.
»	»	14	Ἰανουαρ. 1865	»	» 1 ψήρισμα Γουβερν.
»	»	20	Αὐγούστου	»	» 2 Ἀττικά ἐπιγραφαί.
»	»	3	Σεπτεμβρ.	»	» 6 ἔροι Ἀττικοί.
»	»	10	Ὀκτωβρ.	»	» 7 διάφοροι ἐπιγραφαί.
»	»	9	Φεβρ. 1866	»	» 4 ψήρισμα Ἀττικόν.
»	»	10	Μαρτίου	»	» 1 ψήρισμα ἐξ Ἀμοργού.
»	»	24	»	»	» 3 ἐπιγραφαί ἐξ Αἰδηψού.
»	»	20	Αὐγούστου	»	» 1 ψήρισμα ἐκ Λαμίας.
»	»	22	Δεκεμβρ.	»	» 3 ἐπιγραφαί Ἀμαρουσίου.
»	»	40	Σεπτεμβρ. 1867	»	» 3 ἐπιγραφαί ἐκ Σικελίας.

Ἐν τῇ Ἀθηνῶν φυλ. τῆς 21 Ὀκτωβρ. 1863 1 ἑμμετρος ἐπιγραφή ἐκ Σικελίας.

Ἐν τῇ ἑδικάτῃ Ὀκτωβρίου τῆς Ζακύνθου, φύλλῳ τῆς 20 Ἰουλίου 1863, 2 ψήρισμα Ἐρυθραίων περὶ τινος τυραννοκτονίας.

Αὐτῶν φύλ. τῆς 9 Αὐγ. 1863, ἐπιγραφαὶ τῶν ἐδωλίων τοῦ Ἀθηνῶν Διονυσιακοῦ Θεάτρου. Μετετυπώθησαν δ' αὐταὶ πολὺ πληρέστερον καὶ ἐν τῷ Ἐθνοφύλακι Ἀθηνῶν, φύλ. τῆς 26 Ἰουνίου 1864.

Ἐν τῇ Παλιγγενεσίᾳ Ἀθηνῶν

φύλ.	τῆς 1	Αὐγούστ. 1864	ἐτυπώθησαν 7	ἐπιτύμβιοι ἐπιγραφαὶ Ἀθηνῶν.
»	» 22	Σεπτεμβρ. »	» 4	ἐπιτύμβ. » »
»	» 27	Ἰουλίου 1865	» 1	» » »
»	» 5	Αὐγούστ. »	» 1	ἔμμετρον ἐπιγραμμα Κόδρου.
»	» 24	» »	» 1	ἐρθρική ἐπιγραφή Ἀθηνῶν.
»	» 31	» »	» 1	ψήρισμα περὶ λαμπαδηφόρων.
»	» 9	Σεπτεμβρ. »	» 7	ἐπιτύμβιοι ἐπιγραφαί.
»	» 15	» »	» 2	ἔμμετροι »
»	» 21	» »	» 1	χριστιανικὴ ἐπιτύμβιος ἐπιγραφή.
»	» 23	» »	» 2	ἐπιτύμβιοι ἐπιγραφαί.
»	» 2	Ὀκτωβρίου »	» 1	ἐρθρική ἐπιγραφή.
»	» 15	Νοεμβρίου »	» 2	ἐπιτύμβιοι ἐπιγραφαί.
»	» 22	» »	» 1	ἔμμετρος ἀναθηματικὴ.
»	» 16	Ἰανουαρ. 1866	» 3	ἀναθηματικαὶ ἐπιγραφαί, ὧν ἡ μία Λατινιστί.
»	» 8	Αὐγούστου »	» 4	ἔμμετροι ἐπὶ Ἑρμῶν ἐπιγραφαί.
»	» 40	Σεπτεμβρ. »	» 1	ἐπιγραφή περὶ μισθώσεως, ἐκ Πειραιῶς.
»	» 16	Ἰανουαρ. 1867	» 1	ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή Ἀθηνῶν.
»	» 19	» »	» 9	διάφοροι ἐπιγραφαί »
»	» 10	Φεβρουαρ. »	» 1	ψήρισμα περὶ προξενίας.
»	» 14	» »	» 1	ψήρισμα περὶ Διονυσίου τοῦ προσδευτέρου.
»	» 12	Ἰανουαρ. 1868	» 1	ἐπιγραφή περὶ ὀνίων, ἐκ Πειραιῶς.
»	» 23	» »	» 1	ὄρος ἐκ Πειραιῶς.
»	» 25	» »	» 1	χριστιανικὴ ἀναθηματικὴ.
»	» 23	Σεπτεμβρ. »	» 3	ἐπιγρ. περὶ λατρείας Μηνὸς τυράννου, ἐκ Λαυρίου.
»	» 20	Φεβρουαρ. 1869	» 1	ὄρος ἐργαστηρίου, ἐκ Λαυρίου.
»	» 8	Νοεμβρ. »	» 2	ἐπιγραφαί Ἀττικάι, ὄρος καὶ ἀναθηματικὴ.
»	» 20	» »	» 1	ἀγορανομικὴ ἐκ Γολβίου.
»	» 7	Μαρτίου 1870	» 1	ἐπιτύμβιος τῶν ἐν Κορίνθῳ ἱππέων.
»	» 23	» »	» 1	ὄρος τῆς ὁδοῦ τῆς Ἐλευσινιάδε.

Ἐν τῇ Αὐτῇ Ἀθηνῶν, φύλ. τῆς 10 Μαΐου 1868 1 ἐπιγραφή ἀναθηματικὴ Συνανοουσιῶν ἐκ Σμύρνης, ληφθεῖσα ἐκ τῆς Ἀμαλθίας, ἐφημερίδος Σμυρναϊκῆς, φύλ. τῆς 3 Μαΐου τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

Ἐν τῇ Φωνῇ τοῦ Λαοῦ, ἐφημ. τῆς Λαμίας, φύλ. τῆς 1869 ἐτυπώθη 1 ψήρισμα περὶ προξενίας.

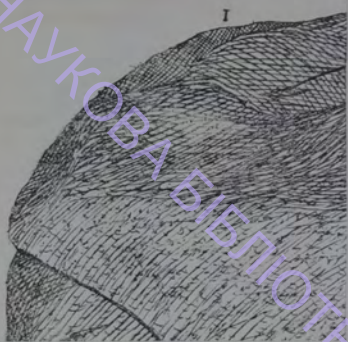
Ἐν τῷ Courier d'Athènes » » 28 Φεβρουαρ. 1870 ἐτυπώθη 9 ἐπιγραφαὶ ἐπιτύμβιοι ἐκ Θήρας.

Ταῦτα ἀναγράφαντες δὲν νομίζομεν ὅτι τέλειον τι ἐδώκαμεν, ἀλλὰ μόνον ὅτι ἐπικουροῦμεν ὅπως εἰς τὰς ἀρχαιολογικὰς χρεῖας, ἅμα δὲ καὶ ἐδείξαμεν, ὅτι οἱ πορ' ἡμῶν ὅλως ἐν ἡμέλεισαν τὴν ἐκδοὺν ἐπιγραφῶν κατ' ὃν χρόνον δὲν ὑπῆρχον ἀρχαιολογικὴ ἐφημερίς Ἀθηνῶν.

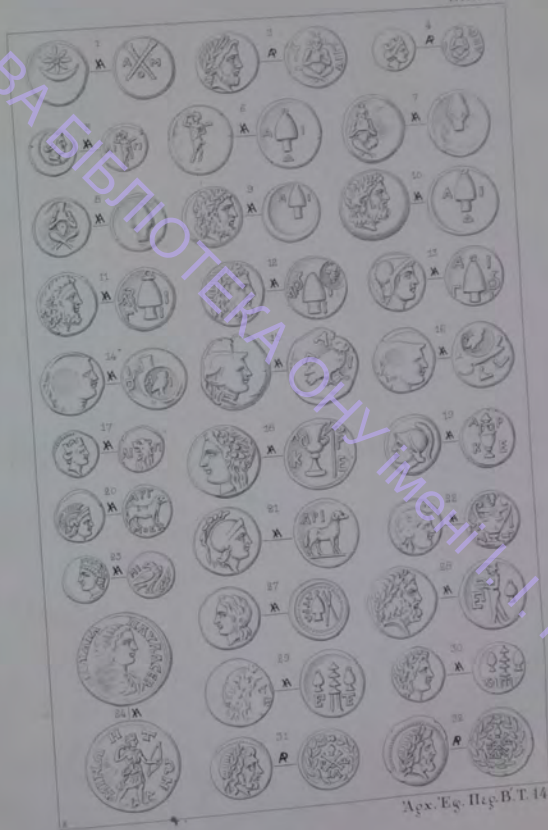
(Ἐξέδωκε 10 Ἀπριλίου 1870.)

Στέφανος Α. Κουμανούδης.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ ІМЕНІ І. І. МЕЧНИКОВА

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ ІМЕНІ І. І. МЕЧНИКОВА

26/09/25

904196

НБ ОНУ

Наук. бібліотек.
Одеського національного
університету
Імені І. І. Мечникова

560562
З. 2. 846.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

32, 746.